

- 4 Hanzade Servi ile korkuyu yenmek
- 8 Sorular ve cevaplar
- 10 Şiirlerle Türkçe dersi
- 12 Ayna ayna söyle bana
- 14 İmkanlı - İmkansız sohbetler
- 17 Karikatürlerimiz
- 18 Kollektif şiirler

- 20 Eğitim için mektuplar
- 22 Şemsiye öyküleri
- 24 Düşler ülkesi
- 26 Süper güç - Süper çözüm
- 28 Doğanın korunması
- 30 Karikatürlerle yazıyorum
- 33 Karikatürlerimiz
- 34 Anlatımın harfçesi
- 36 Ertelediklerimiz
- 38 Çukur
- 41 Sahafılar
- 42 Uzaylılar
- 44 Çizgi film kahramanları
- 49 Kalemimizden dökülenler

Künye

Sahibi
Anabilim Eğitim Kurumları
www.anabilim.k12.tr
Genel Yayın Yönetmeni
İhsan Önder

Yazı İşleri Müdürü
Nedret Oba
Yazı İşleri
Selda Aktaş

Görsel Yönetmen
Cansu İslamoğlu

Yayın Kurulu
Elif Açarlı
Nergiz İlimen
Ayben Tatlıcı
Göksev Erkutay
Aylin Yılmaz
Murat Arslan

Gülşah Yılmaz
Tuğçe Çimen
Çakır Topaloğlu

İletişim
Şenol Güneş Bulvarı İkbal Cad.
Kahraman Sok. No: 1 Çamlık
K. Ataşehir/İstanbul
Tel: 0216 415 00 00
E-posta: anabilim@anabilim.k12.tr

ATATÜRK'ÜN GENÇLERİ

Gençlik... Bir ülkenin en büyük umudu, en değerlisi. Şanlı bayrak dalgalanırken mavi gökyüzünde, geleceği kuracak olan gençlik... Atadan, şehitlerden sana armağan vatanın her bir karışını koruyacak, halkı ileri daima ileri taşıyacak gençlik... Geleceğin kurucusu o gençlik.

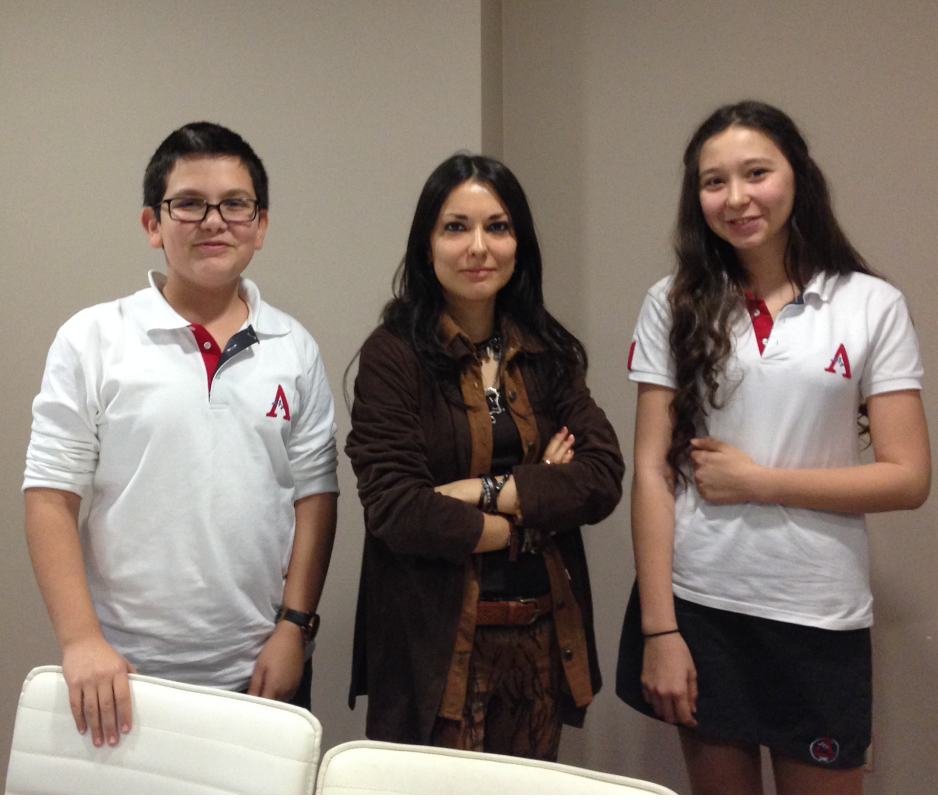
Şimdi büyük bir yük var omuzlarında. Vatani sen taşıyorsun sanki küçücük vücudunla. Onu alıp en ileriye götürmek için çalışacaksın. Gerekirse sabahlayacaksın kütüphanelerde, kaldırmayacaksın başını kitaplardan. Unutmayacaksın ki çağdaşlığın, yeniliğin yolu eğitim ve kültürden geçer. Her daim vatanını seveceksin. Kalbinde her zaman bir hürmet olacak ona karşı. Koruyup kollayacak asla ezdirmeyeceksin. Özgürlük... En yüce değer saymalısın onu. Asla kaybetmemelisin. Bil ki hürriyet kayb olduğunda o ülke yok olmaya mecburdur. Elbet bak arkana, nasıl gelmiş bu ülke buralara. Tarihin senin en büyük kuvvetin olsun daima. Ondandır gücünü, cesaretini; kurmak için geleceği. Ama asla geçmişe dönmek için bir arzu olmasın içinde. Bırak geçmiş geçmişte kalsın. Senin hedefin hep en ilerisi olsun. Dünye takılı kalıp yarını harcama. Mustafa Kemal'in ayak izlerini takip et, onun ışığıyla aydınlattığı yoldan hiç çıkma. Unutma ki seni hedeflerine ulaştıracak tek doğru yol budur. Onun yaptığı inkılaplardan ders çıkar, verdiği öğütler hep kulağında olsun. O ise kalbinde, en derinde... Ona olan sevgin ve saygın sonsuz olsun. Onu örnek alarak at adımlarını. Başkalarından dinleme onu. Aç ve oku. Öğren bu millet uğruna neler yapmış, nasıl bir adammış. Çekinme zıt düşüncelerle konuşmaktan. Demokratik olan bu ülkede fikirlerini beyan etmek asla yasak değil. Aç ve oku. Sana fikirlerini rahat rahat dile getirebilme hakkını kim vermiş? Bu ülkeye hürriyeti kim getirmiş? Kadınlar kimin sayesinde erkeklerle eşitlenmiş? Türkiye Cumhuriyeti kimin önderliğinde kurulmuş? Hep sorgula. Neden diye sormaktan yorulma. Doğruya ve gerçeğe ulaşmak için hep çaba göster. Gençlik... Sen yarın, sen umutsun, sen geleceksin. Arkası refah olan o kapıyı açmakla mükellefsin. Dilini, dinini, bayrağını ve ülkeni en iyisi yapmak için nefes al. En büyük gayen bu olsun. Ulu önderin sana olan derin güvenini kalbinin en derininde hisset. Onun bu büyük emanetini en iyi şekilde temsil et. Mustafa Kemal yıllar öncesinden seslendi sana Gençliğe Hitabe'sinde. Oku. Kelime kelime ezberle, kazı beynine. O bugünleri o günlerdeyken gördü. Yaşanabileceklere karşı tedbir almak için sana en büyük yardımı gönderdi. Dediklerini harfiyen uygula.

Atatürk gençliğe daima güvendi. Yaşamı boyunca sonu olmayan umudu hep onlarda buldu. Yeni nesil en değerli saydı. Kurduğu Türkiye Cumhuriyeti'ni, laik devlet anlayışını, hür ve egemen milleti ve gerçekleştirdiği her inkılabı en iyi şekilde devam ettireceklerinden şüphe duymadı. Mustafa Kemal'i anlamının onun fikirlerini ve duygularını hissetmek olduğunu söyledi. Hissediyoruz. Kalbimizde, en derinimizde... Türk Gençliği açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğine ant içer. Gençliğe duyduğun müthiş güven ve emanet ettiğin bu güzel vatan için binlerce kez teşekkürler. "... Sizin gibi gençlere sahip buldukça, bu yurt ve ulusun, şimdiye kadar elde ettiği başardığı zaferlerin üstüne çok daha büyük zaferler koyabileceğine şüphe etmiyorum." (1923, Adana) (Atatürk'ün Söyleve Demeçleri, Atatürk Araştırma Merkezi, C. II, s. 117)

Elif GÜVEN 11-B

MİZAH YÜKLÜ KALEMİYLE HER YAŞTAN OKURUN KALBİNE SESLENMEYİ BAŞARAN ÖDÜLLÜ YAZAR HANZADE SERVİ İLE HER ŞEYE DAİR...

ATAKAN TOPALOĞLU: “Umacı” adlı kitabınızda anlatıcı zaman zaman okuyucuyla konuşuyor, görüşlerini bildiriyor. Yani hem kitabın içinde onlardan biri hem de dışarıdan anlatan bir gözlemci. Bu tarzın okuyucuda nasıl bir etki bıraktığını düşünüyorsunuz?

HANZADE SERVİ: Bildiğiniz gibi edebiyatta bir birinci tekil kişi anlatıcı vardır, bir de üçüncü tekil kişi anlatıcı vardır. Özellikle çocuklar için yazdığınızda anlatımınızın çok samimi olması gerekiyor. Ben bu samimiyeti sağlamak için eserlerimi birinci ağızdan anlatmayı seviyorum. Umacı'nın ise anlatıcısı belli değil. Biliyorsunuz, insan deseniz insan değil, umacı deseniz umacı değil. Bunu okuyucu merak etsin diye bilerek yaptım, sır olmasını istedim. Ayrıca çok da samimi buluyorum bu anlatımı. Sık sık da kullanıyorum. Zaten o aynı anlatıcının anlattığı yeni bir kitap yazıyorum şu anda.

DOĞA KAVECİOĞLU: Genellikle gerilim ve korku türünde eserler veren ünlü yazar Stephen King, insanların hemen hemen her şeye alışabilmelerinin hayatın en korkunç tarafı olduğunu söyler. Korku edebiyatının zaman zaman eleştirildiğini biliyoruz. Sizce insanların çocuk kitaplarındaki hayal ürünü olan korkulara karşı çıkmalarının nedeni, gerçek hayatlarındaki korkuların farkında olmamaları ya da onlara alışmış olmaları olabilir mi?

HANZADE SERVİ: Çocuklar korkmuyor aslında korku kitaplarından, büyükler korkuyor. Bizler büyüdükçe masum yanımızı ve birçok şeyi kaybediyoruz. Mesela bir yetişkin, korku kitabı okuduğu zaman kitabı tamamen kendi o anki düşünce yapısıyla değerlendiriyor ve benim çocuğum bunu okusa şundan, bundan korkar diye yorum yapıyor. Bence bu çok yanlış. Bir çocuğun korku kitabı okumasıyla bir yetişkinin korku kitabı okuması

birbirinden apayrı şeyler. Bu yüzden yetişkinlerin bu konuda fazla düşünmemesi ve çocuklarını özgür bırakması lazım. Çünkü gerçekten yetişkinin bir kitaptan anladığı şeyle çocuğun anladığı şey birbirinden o kadar farklı ki... Büyükler bunu bir anlasalar zaten korku kitaplarına ön yargı diye bir şey kalmayacak diye düşünüyorum.

ATAKAN TOPALOĞLU: Kitap ve öykülerinizde bazen unutulmaya yüz tutmuş bir çocuk oyununun (topaç gibi) bazen de kullanımı son derede azalmış bir iletişim aracının (mektup gibi) nasıl kullanıldığına dair bilgiler veriyorsunuz. Bunlara yer vermenizin özel bir nedeni var mı?

HANZADE SERVİ: Evet var. Ben çocukken internet yoktu, bilgisayar yoktu, cep telefonu diye bir şey yoktu. Bunların hepsi ben üniversite çağındayken ortaya çıkmaya başlayan şeyler. İşte ben de o zaman oynadığımız oyunları, kullandığımız eşyaları şimdiki nesillere aktarmak istiyorum. Siz, internetin olmadığı bir dünyayı belki hayal bile edemiyorsunuz çünkü ona doğdunuz, internete doğdunuz. Bilgisayarınızın olmadığını düşününabilir misiniz mesela? Biz onlarsız büyüdük ama hiç de onların ihtiyacını duymadık. Şimdi sizlerin de bizim o zamanki dünyamızı hayal etmenizi sağlamaya çalışıyorum. Bakalım nasıl olacak? Daha da eski zamanda -eski zaman dediğim şey de benim çocukluğum-seksenlerde, doksanlarda geçen kitaplarım da var benim. Siz de öğrenin bakalım cep telefonsuz bir hayat nasıl geçiyormuş. Yeni kitaplarımda da anlatmaya devam edeceğim böyle şeyleri size.

ATAKAN TOPALOĞLU: Etrafımızda, ‘asla’ kelimesini duyduğu an evrene telgraf çeken, görünmez yaratıkların dolaştığından şüpheleniyorum. (Elektronik posta kullanmıyorlar. Çünkü telgraf çekmeyi seviyorlar.) Tek işleri, ‘asla’ kelimesini duymayı beklemek... Bu, yıllarca sürse bile sıkılmıyorlar ve ‘asla’ ile başlayan cümleleri, bir gün karşımıza geçip bizimle dalga geçmesi için eğitiyorlar.

Asla kelimesini çok güzel anlatmışsınız.

“Ben asla çocuklar için yazamam.” cümlesi dışında asla dediğiniz neler oldu hayatınızda?

HANZADE SERVİ: Ben asla bir grubun karşısına geçip konuşamam, derdim mesela. Ama bugün konuştum. Aslında gerçekten “asla” dediğiniz her şey bir gün mutlaka karşınıza çıkıyor. “Murphy Kanunları” diye bir şey var, internette araştırırsanız bulursunuz. Ben ona inanıyorum. Ben şunu yapmam, bunu yapmam, dediğiniz her şeyi bir gün mutlaka yapıyorsunuz, karşınıza çıkıyor. Ben de bunun kurbanlarından biriyim ama güzel de oluyor, kendinize güveniniz geliyor. Asla şunu yapamam, diyorsunuz bir bakmışsınız yapmışsınız. Belki de bu yüzden oluyordur o yaptıkların işi odur belki. Kendimize güvenimizi getirmektedir.

DOĞA KAVECİOĞLU: “Her seçiş, bir seçmeyiştir.” adlı yazınızda her seçişin bir kaybediş olduğunu söylüyorsunuz. İnsan yaptığı seçimlerde kaybettiklerini düşünür mü? Ya da siz seçtikleriniz uğruna neler kaybettiniz?

HANZADE SERVİ: Eski yazılarımı takip ettiğinizi görmek çok güzel. Yaptığım seçimler uğruna neler kaybettim... Bunu şimdi size anlatamam kusura bakmayın. Çocuk yetişkin ayrımını burada yapmamız gerekiyor çünkü. Gerçekten kaybetmiş şeyler olmuştur mutlaka ama kazandıklarına bakmak beni daha çok mutlu ediyor. Çünkü vah vah ben bunu kaybettim, dedikçe zaman da kaybediyorsunuz ve giden zaman bir daha geri gelmiyor. Hayat çok kısa gerçekten. Bence hatalardan ders çıkarıp yola devam etmek gerekiyor. Ben böyle yapıyorum ve mutlu oluyorum.

ATAKAN TOPALOĞLU: Her yazıda başka bir karakterin içerisine giriveriyorsunuz. Birinde 70’li yaşlarında bir kadın, birinde eşinden ayrılan bir adam olarak çıkıyorsunuz karşımıza. Ve hep “ben dili”ni kullanıyorsunuz. Yaşanılan şeylerin insanları daha fazla etkileyeceğini düşündüğünüz için mi yoksa o karakterlere kendinizden bir şeyler koyduğunuz için mi orada görüyoruz sizi?

HANZADE SERVİ: Herkesin kendini biriyle özdeşirmesi çok önemli bence. Çünkü bir film izlerken bile kendinizi bir karakterin yerine koyduğunuzda o filmin içine daha iyi girebiliyorsunuz. İnsanlar bende yelpazeyi

nasıl geniş tuttuğuma, bir çocuğun ağzından da onun duygularını nasıl yazdığuma ve yaşlı birinin beynine girip onun düşüncelerini aktarabildiğime şaşıyorlar. Bunu çoğu kez duydum. Gerçekten hangi karakteri yazıyorsa onun ruhuna giriyorum. Bunu nasıl yapıyorum bilmiyorum ama yapıyorum. Bana garip gelmiyor ama insanlara garip geliyor bu. Belki de yazarlık böyle bir şeydir. İnsanlar özdeşleşsin diye, kendini bulsun diye yapılan bir şeydir. İyi de bir taktiktir. İlerde bir gün yazar olmak isterseniz bunu kullanabilirsiniz.

DOĞA KAVECİOĞLU: Her çocuğun içinde bir an önce büyüme, her yetişkinin de çocukluğuna dönme arzusu varken kitapların çocuk kitapları, yetişkin kitapları şeklinde kategorize edilmesini doğru buluyor musunuz? Sizin kitaplarınızın okuyucu kitlesi keskin sınırlarla ayrılıyor mu?

HANZADE SERVİ: Benim kitaplarımın okuyucu kitlesi hiç mi hiç ayrılmıyor keskin sınırlarla. Çünkü ben sürekli haykırıyorum yetişkinlere gidin çocuk kitabı raflarına bakın, diye. Çünkü gerçekten yetişkinler, kendi çocukları yoksa kitapçılarda çocuk kitapları bölümüne hiç uğramıyorlar. Oysa “Yo-Yo”yu okuyan bir yetişkin belki bir çocuğun alacağı zevkten daha fazlasını alacak ama bunu bilmiyor. Bilenlerden de güzel geri dönüşler alıyorum. Mesela geçenlerde altmış yaşındaki bir kadın tanıdığımız “Hayalet Tozu” adlı kitabımı almış ve okumuş. Beni aradı, ağlıyordu. “Şimdi bitirdim Hayalet Tozu’nu, çok etkilendim.”dedi. Altmış yaşında bir kadından bahsediyoruz ve ağlıyor benim kitabımı bitirdiğinde. Ben de çok duygulandım. Ama baktığınızda “Hayalet Tozu” çocuk kitapları rafında satılıyor ve başka yetişkinlerin bundan haberi bile yok. O yüzden sizler de yazın bunları. Gerçekten yetişkinleri çocuk kitapları raflarına doğru itmemiz gerekiyor. Çünkü hoşlarına gidecek çok fazla şey var gerçekten o raflarda. Sadece keşfedilmeyi bekliyorlar. Hem çocukların hem de yetişkinlerin aynı kitaptan zevk alması o da benim bir özelliğim olsa gerek.

ATAKAN TOPALOĞLU: Bu kahramanların beyaz perdeye taşınması; çocukların kitaplarınızı okurken hayal ettikleri duyguları değiştirebilecek olması açısından sizi endişelendirir mi?

HANZADE SERVİ: Hayır, endişelendirmez. Eğer yazar, kitabı filme çekilirken başından sonuna kadar o projenin içinde bulunursa okurun hayalindeki her şeyi o filmde görebiliyorsunuz. Ama bazen kitaplar filme çekildiğinde hayal kırıklığı da yaratabiliyor. Ben yine de bunun kitap okurunu etkileyeceğine inanmıyorum. Kitaplar zaten apayrı bir dünya. Yani en fazla filmi çekememiş, derler. Kitabı sevmeye devam ederler.

DOĞA KAVECİOĞLU: Hayatta büyük küçük herkesin korkuları vardır. Çocukken odamızdaki her bir gölge bizim için korku kaynağıdır. Gece odamızdan tuvalete gitmek cesaret isteyen bir iştir. Ama hiçbir zaman da korkularımızdan tamamen kaçmayız. Parmaklarımızın arkasına da saklansak izleriz korku filmlerini. Kitaplarınızda sizin çocukluk korkularınıza yer verildiğini söyleyebilir miyiz?

HANZADE SERVİ: Evet, mutlaka. Çünkü bir korkuyu anlatabilmek için onu yaşamamız gerekir ya da onunla özdeşleşmemiz gerekir. Ben zaten şaka maka korkak bir çocuktum. Belki de bu kadar sevilen korku kitapları yazabilmemin altında o yatıyordu. Gerçekten çok korkardım. Bizim evde çok karanlık bir oda vardı, ben o odaya girmeye bile korkardım. Muhtemelen ne kadar çok korkarsanız ve kalem gücünüz de varsa o kadar iyi bir korku kitapları yazarı olursunuz.

DOĞA KAVECİOĞLU: Yetişkin Hanzade Servi nelerden korkar?

HANZADE SERVİ: Nelerden korkmaz ki... Her şeyden korkar. Çok şeyden korkuyorum gerçekten ama korkmayı da seviyorum. Korktukça galiba daha güzel yazıyorum gibi geliyor bana. Teker teker şundan korkarım, bundan korkarım diye bir şey aklıma gelmiyor şu anda. Yani ne kadar çok korkarsanız o kadar iyi yazarsınız tabi kalem yeteneğiniz varsa yoksa sadece korkağın biri olursunuz. Bu da pek iyi olmaz.

ATAKAN TOPALOĞLU: Çocukken hepimiz şarkılar uydurur, arkadaş gruplarımızla özel hareketler, sözler buluruz ama yaş büyüdükçe bunlar kaybolur. Yo-Yo işte tam da bununla ilgili. Hayatın insanları yaşlara göre gruplamasına bir isyan ediş ve büyüklere saçmalama özgürlüklerini geri vermek amacıyla yazılan bir kitap. Hanzade Servi

saçmalama özgürlüğünü kullanıyor mu? Sizi dışarıda kendi uydurduğunuz bir şarkıyı söylerken, parkta sallanırken ya da zıp zıp zıplarken görmek mümkün mü?

HANZADE SERVİ: Hanzade Servi saçmalama özgürlüğünü kullanmıyor. Ne kadar utanç verici bir şey değil mi? Yo-Yo'yu yazmış bir yazar olarak Hanzade saçmalama özgürlüğünü kullanmaya utaniyor. Yani Yo-Yo benim karşıma çıksa beni döver muhtemelen. Belki zamanla, diyeceğim ama bu yaştan sonra neler olacak bilmiyorum. Keşke kullanabilseydim saçmalama özgürlüğümü, Yo-Yo'dan da çok güzel etkinlikler çıkardı o zaman. Ben biraz kitabım Tuman'ın Çocukluğu gibi daha utangaç takılıyorum. Ben saçmalama özgürlüğümü kâğıt üzerinde kullanmayı tercih ediyorum.

DOĞA KAVECİOĞLU: Bir yazınızda kitapların reklamının yapılması için ünlü bir yazar olmak gerektiğinden, asıl reklama keşfedilmemiş yazarların ihtiyacı olduğundan bahsetmişsiniz ve en az satan kitabınız "Hayalet Tozu"nu tanıtmışsınız. Bunlara dayanarak kendinizi "keşfedilmemiş bir yazar" olarak gördüğünüzü söyleyebilir miyiz? Yazarlık kariyerinizde neler hedefliyorsunuz?

HANZADE SERVİ: Şu an beş tane kitabım var. Üç tane daha sırada, geliyor. Bitmiş halde o kitaplarım da. Biri birincilik ödülü aldı korku kitapları yarışmasında. Keşfedilmemiş bir yazar... Kısmen keşfedilmemiş bir yazar olarak görüyorum kendimi. Gerçi keşfedilmiş olmanın ölçütleri nedir? Çünkü yazarlar sokağa çıktığında genelde insanlar onların üstüne atlamazlar. Edebiyat daha farklı bir alan şarkıcılık gibi aktörlük gibi değil. Ama evet, ben daha yolun başında görüyorum kendimi açıkçası. Biraz daha keşfedilmem gerekiyor galiba. Olsun bulunduğum yerden memnunum. İlerleyişimden memnunum yani. Beşinci kitabım piyasada, siz beni çağırmissınız, demek ki ufak ufak keşfediliyor. Bir gelişme var yani.

ATAKAN TOPALOĞLU: Bir röportajınızda "Korku edebiyatı çocukların ruhunu güçlendirir." demişsiniz. Biz öğrenciler de içinde korkulu öğelerin geçtiği birçok kitabı açıkçası merak ediyoruz. Fakat merak ettiğimiz bu kitap, anne ya da babamızın eline geçtiğinde "Bu kitap sana bir şey kat-

maz, senin yaşına hitap etmiyor." şeklinde ifadelerle karşılaşıyoruz. Böyle söylemlerle karşılaştığımızda sizce anne ve babalarımıza nasıl bir cevap vermeliyiz?

HANZADE SERVİ: Evet, benim de en büyük sorunun bu. Bana çocukken hiç karışmadı. Ben istediğim her türlü kitabı okudum. Evde büyük bir kütüphane vardı zaten. Size karışan yetişkinlere ne diyebilirsiniz? Tabi ki saygı ölçüsünde söylemelisiniz her şeyi. "Sen artık büyüdün, senin okuduğun, anladığın şeyle benim anladığım şeyin birbiriyle alakası yok." diyebilirsiniz. Çünkü bir yetişkin kafasıyla çocuk kafası o kadar farklı bir şey ki... Yetişkinler büyüdükçe bir sürü korkunç şeyle karşılaşıyorlar, sorumlulukları artıyor ve çocukları için endişelenmeye başlıyorlar. En ufak bir şeyin çocuklarının ruh sağlığını bozacağını düşünüyorlar. Onlar da haklı ama hep söylerim çocukları cam fanuslarda büyütme gibi bir şansımız yok, diye. Bence çocukların hayatı görmesi gerekiyor. Mesela hayaletli bir kitap okuduğunuzda siz sadece o kitabın hayaletli kısmını bilinç üstü olarak görüyorsunuz ama bilinçaltınız size ölümü kabullendiriyor belki. Ha bu hayalet... Hayalet nedir? Hayalet, ölmüş birinin çıkmış ruhudur sonuçta. Siz okuyup onu gülerken, eğlenirken, ürperirken ölümün de hayatın bir parçası olduğunu öğreniyorsunuz ama farkında bile değilsiniz bunun. Bir de yetişkinlere "Bizim korku kitaplarına ihtiyacımız var." diyebilirsiniz. Her ne kadar inanmasalar da...

DOĞA KAVECİOĞLU: Evet, devir hız devri; okuma hızı da bundan nasibini almak zorunda, zira devrilmesi gereken yığınla kitap var. İyi de o yığına devirecek okurlar nerede? Çocuk-kitap ilişkisi kurulurken kullandığımız yöntem doğru, üstüne bastığımız zemin düşündüğümüz kadar sağlam ve kalıcıysa eğer, sizce okuma alışkanlığı edinsinler diye didinip durduğumuz çocuklar, gençler neden bir aşamada okumaktan vazgeçiyorlar?

HANZADE SERVİ: Gerçekten okumayı seven hiç kimse okumaktan vazgeçmez bence. Ben okuma ve yazmayı çok küçük yaşta kendi kendime ihtiyaçtan öğrendim. O kadar okumayı istiyordum ki... Ben okumaktan da hiçbir zaman vazgeçmedim. Okumayı seven bir çocuk, okumayı seven bir yetişkine dönüşür. Eğer vazgeçmişse içinde kitap okuma aşkı

yoktur, zorla okutulmuştur. Ben ona inanmıyorum. Bir insan kitap okuyorsa okumaktan vazgeçemez. Öyle bir şey yok çünkü. Nasıl ki nefes almadığın da ölürsen okumazsan da öleceğini düşünürsün. Çünkü o öyle bir şey. Kitap okumayı bırakmışsa kitaplarla alakası yoktur. Kitap okumayı seven biri okumaktan vazgeçmez.

ATAKAN TOPALOĞLU: Bazen yaşanan olaylar canımızı sıkarsa da sesimizi çıkaramayız. Karşı tarafı üzmemek istemeyiz, başımıza bela almak istemeyiz, huzurumuz kaçsın istemeyiz. Ama öyle durumlar vardır ki o durumlarda bütün kaygılarımızı bir tarafa bırakıp içimizden gelen sesi bastıramayız. Sizce insanlar hangi durumlarda korkmadan, kaygılanmadan içinden geçenleri içlerinden geçenleri dile getirmeli, haykırmalıdır?

HANZADE SERVİ: Genelde bana dokunmayan yılan bin yaşasın diye bir durum vardır. İnsanlar ancak kendi hayatlarıyla ilgili şeylerde konuşurlar. Başkalarıyla ilgili şeylerde sadece dedikodu yaparlar, sesimi çıkarayım demezler. Ne zaman konuşmalıyız? Haksızlık gördüğümüzde konuşmalıyız. Dünyayı daha kötü bir yer haline getirebilecek bir şey gördüğümüzde konuşmalıyız. Bizi rahatsız eden bir şeyler olduğunda konuşmalıyız. Sustukça kimseye bir faydası yok. Ne seni rahatsız ediyorsa onu dile getirirsen lazım ki bir birey olasan, toplumun bir parçası olasan.

DOĞA KAVECİOĞLU: Hanzade Servi'nin siyasete, ülkedeki ve dünyadaki son gelişmelere, geleceğe bakışı nasıl; bireyin ve toplumun akıl sağlığı, özgürlüğü, insanca yaşayabilmesi için bir formülü var mı?

HANZADE SERVİ: Bir sürü formülüm var aslında ama her şey söylenmiyor şu anda. Günümüzde insanların birbirine tahammülü kalmadı. İnsanlar çok acımasız oldu. Baktığı- nızda hayvanları öldüren insanlar var. İnsan dehşete düşüyor bunları gördüğünde. Gele- ceğe bakışım maalesef umutsuz ama bazen bir yerden tutunacağım bir umut çıktığında çok seviniyorum. Aslında ben teknolojinin gelişmesini de doğru bulmuyorum. Doğru bulmuyorum derken aşırı şekilde bizleri esir almasını doğru bulmadığımı belirtmek isterim. Kendimizi arada bir teknolojiden soyut- lamamız gerektiğini düşünüyorum. Çünkü insanlar fena halde teknoloji bağımlısı olmuş. Yirmi dört saat bir ekranın karşısına geçip de vakit geçirmek bana doğru gelmiyor. Ne yapalım? Biraz daha düşünelim, biraz daha fazla okuyalım, biraz daha iyi olalım. Bir de empati kuralım karşımızdakiyle. Birisi senin gibi düşünmüyorsa “O neden benim gibi dü- şünmüyor?” demek yerine onun gözüyle de olaylara bakalım. Herkes birbirine saygı du- yarsa herhalde biraz daha iyi ilerleyebiliriz diye düşünüyorum.

ATAKAN TOPALOĞLU: Hanzade Ser- vi'nin yazma aşaması nasıldır? Bir ritüel halinde midir, yoksa içinden geldiği zaman mı yazar?

HANZADE SERVİ: İçimden geldiği gibi yazarım genellikle. Önce karakterlerimi bu- lurum mesela. Çünkü karakterleri bulmak çok önemlidir. Karakterleri bulduktan sonra olayları yerleştiriyorum. Daha sonra bey- nimde film gibi izlemeye başlıyorum onu ve büyük bir hızla oynayan şeyleri kâğıda geçi- riyorum.

Belki o yüzden el yazım bir doktorunki ka- dar çirkinleşti. Çünkü kafamdan geçen şey- lere yetişmeye çalışıyorum. Ritüel olarak belirli şeylerim yok. Bir anda hadi yazayım, diye oturmam. Düşünürüm, bir anda gelme- ye başlar ve yazarım. Elde yazarım. Bir sürü bir sürü defterim vardır. Dünyanın defter ve kalem stokunu ben bitiriyorum mesela. Yazıp sonra bilgisayara geçiriyorum. İki iş yapıyo- rum yani. Hayalet Tozu'nu bile elde yazdım. Dört beş defter bitmiştir. Bu şekilde uğraşar- ak yazıyorum.

DOĞA KAVECİOĞLU: Bloğunuzda oku-duğumuz “Güle Güle Işık” yazınızda eşin- den boşanmış ve eski eşiyle yaşayan kızını

anlamakta zorluk çeken, bir anlamda ara- larında kuşak çatışması olan bir babanın gözünden dünyaya bakıyorsunuz. Altında imzanız olmasaydı bu yazıyı bir kadının yazdığına ihtimal vermek gerçekten güç olurdu. Bir kadın olarak karşı cinsin gö- zünden bakarak olayları bu derece realist değerlendirmek nasıl mümkün oluyor?

HANZADE SERVİ: İşte ben onu bilmiyo- rum gerçekten. Eskilerin “Allah vergisi” dedi- ği bir söz vardır. Bunu o sözle açıklayabilirim ancak. Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Bir erke- ğin beyninin içine giremezsiniz. Ona bakar- sanız bir çocuğun, yaşlanmış birinin beynine de giremezsiniz. Tabi ben onların ağzından yazdığım da başarıp başarmadığımı bilmi- yorum ama gelen yorumlar, senin de şimdi yorumun başardığımı gösteriyor. Herhalde yazarlara özgü bir şey bu. Ne olduğunu ben bilmiyorum ama. Bir gün öğrenirsem sana ulaşip söylerim.

ATAKAN TOPALOĞLU: “Mizah en çok öf- kenin, isyanın ve hüznün olduğu yerde ken- dini gösterir.” diyorsunuz bir söyleşinizde. Kendinizi bir mizah yazarı olarak tanımladığınıza göre günümüz şartlarında neye öfkeleniyorsunuz, sizi ne isyan ettiriyor ve en çok neye hüznleniyorsunuz?

HANZADE SERVİ: O kadar çok şey var ki... Ben sinirli bir insanım aslında. Markette biri önüme geçse sinirlenirim. Biri yolda birinin bir hayvana zarar verdiğini görsem deliririm. Televizyonda izlediklerime de çok sinirleni- yorum, öfkeleniyorum.

DOĞA KAVECİOĞLU: Okulumuza gelen konuklarımızla gerçekleştirdiğimiz, artık gelenekselleşmiş bir oyunumuz var: Çağrı- şım oyunu. Size de bazı cümleler söylesek sizde çağrıştırdığı ilk sözcüğü ifade eder misiniz?

DOĞA KAVECİOĞLU: Kitaplarınızla yeni tanışan bir çocuğa ilk tavsiye edeceğiniz ki- tabınız hangisidir?

HANZADE SERVİ: Aslında yaşa göre de ği- şir, kafa yapısına göre de de ği şir ama küçükse “Umacı” derim.

DOĞA KAVECİOĞLU: Yazmak eylemine bir renk adı verecek olsanız ne derdiniz?

HANZADE SERVİ: Siyah derdim. Çünkü üzerine her renkle yazılabilir siyahın. Neden beyaz demediğimi bilmiyorum. Belki kara mizahçı olduğum için demiş olabilirim.

DOĞA KAVECİOĞLU: Her zaman yazdı- ğınız kalem, bu sefer sız size bir şeyler yazacak olsa Hanzade Servi için yazacağı ilk sözcük ne olurdu?

HANZADE SERVİ: Durma, devam et hadi!

DOĞA KAVECİOĞLU: Günümüzdeki çiz- gi film kahramanlarından herhangi birini bir eserinizde misafir oyuncu yapmak isteseydiniz bu hangi çizgi film kahramanı olurdu?

HANZADE SERVİ: Günümüzün çizgi film- lerinden o kadar uzağım ki... Eskiden “Şeker Kız Candy” vardı mesela ben oradaki Terry'e âşıktım. Terry olabilir bu kahraman.

DOĞA KAVECİOĞLU: Eserlerinde mizah ve korkuyu birleştiren, bunu yaparken de olağanüstü unsurlara yer veren bir yazar olarak siz küçükken en çok hangi masalı dinlemeyi severdiniz?

HANZADE SERVİ: Aslında ben masallar- dan çok Aziz Nesin'in öykülerini severdim. Aziz Nesin'in “Şimdiki Çocuklar Harika” adlı bir kitabı vardır. Ben onu defalarca okudum. Bu kitap, küçük küçük bölümlerden oluşuyor. Her bir bölümü masal olarak kabul edersek Kesinlikle “Şimdiki Çocuklar Harika” derim.

ATAKAN TOPALOĞLU: Bu güzel söyleşi için çok teşekkür ederiz.

HANZADE SERVİ: Ben teşekkür ederim.

Öğrencilerimizden hayatlarında etkisi olan ya da odaklandıkları bir kişiyi seçmelerini ve bu kişinin aşağıdakilerden biri olsaydı ne olurdu diye düşüncelerini istedik. Öğrencilerimiz, soruları cevapladıktan sonra yazarken neler hissettiklerini ve o kişiyle ilgili izlenimlerini anlattılar.

ANNEM çiçek olsaydı **gül gibi güzel, tatlı ve sevimli olurdu.**

Ses olsaydı **boşlukta bile yayılırdı ve ışık hızını geçerd.**

Tat olsaydı **tatlı olurdu kendisi gibi...**

Koku olsaydı **insana hayat veren en önemli koku olurdu.**

Makine olsaydı **istediği gibi çalışırdı.**

Renk olsaydı **gökkuşağı olurdu.**

Sır olsaydı **anahtar almamıza gerek kalmazdı.**

Sıfat olsaydı **güzel melek olurdu.**

Takı olsaydı **gösterişli ve pahalı olurdu.**

Araba markası olsaydı **en güçlü araba olurdu.**

Nesne olsaydı **günlük olurdu.**

Oyuncak olsaydı **kendi görüntüsünün peluşu oludu.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **bağımlılık yapan bir şey olurdu.**

Odanızda bir şey olsaydı **benimle konuşan ve her zaman beni anlayan başucu kitabım olurdu.**

Bir şarkı olsaydı **dilimden hiç düşmeyen melodiler olurdu.**

Bu soruları cevaplandırırken annemim bende çok önemli bir yerinin olduğunu bir kez daha fark ettim. Onu çok seviyorum.

Özüm OĞUZ 6-D

ROZARİN çiçek olsaydı **karahindiba olurdu çünkü en ufak bir rüzgârda parçalara ayrılabilir.**

Ses olsaydı **sessiz bir kumsal olurdu. Deniz kadar huzurlu, kumsal kadar eğlenceli bir sığınak.**

Tat olsaydı **Nutella olurdu. Kilo almamak için uzak durmaya çalışsan da o enfes tat seni kendine çeker.**

Koku olsaydı **mandalinalı kolonya olurdu. Kokusunda bir dünya anı bulunduran.**

Makine olsaydı **çalar saat olurdu. Tam vaktinde seni uyandırıp gününe anlam katan.**

Renk olsaydı **kırmızı olurdu, çok asil ve sıcak olduğundan.**

Sır olsaydı **devlet meselesi olurdu. Onun kadar gizemli, onu kadar uzak...**

Sıfat olsaydı **çok olurdu her şeyi aşırı yaşadığından.**

Takı olsaydı **tek taş olurdu, onun kadar değerli ve bir o kadar anlam barındıran.**

Araba markası olsaydı **Murat131 olurdu. Bir efsane...**

Nesne olsaydı **kâğıt olurdu, onun kadar temiz ve beyaz...**

Oyuncak olsaydı **bez bebek olurdu. Elde edilmesi zor ama bir o kadar özel.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **en sıkıştığın anda imdadına yetişen bir para olurdu.**

Odanızda bir şey olsaydı **resim olurdu. Her hüznünlendiğimde bana şefkatle bakan.**

Bir şarkı olsaydı **bir kere dinlediğimde ağzıma takılan nakarat olurdu.**

Bunları yazarken Rozari'nin hayatımın ne kadar önemli bir parçası olduğunu bir kez daha anladım. Onun eşsizliği beni ona çeken en büyük sebep. Onun kadar muhteşem birini tanımanız dileğiyle...

Selin ÖNGÜN 8-B

TEYZEM çiçek olsaydı **ayçiçeği olurdu çünkü onun saçları ayçiçeği rengindedir.**

Ses olsaydı **"Fa" notası olurdu. En sevdiği nota olduğu için.**

Tat olsaydı **şeker olurdu çünkü o çok tatlı bir insandır.**

Koku olsaydı **mis gibi kokan gül kokusu olurdu.**

Makine olsaydı **tırnak süsleyici olurdu çünkü tırnaklarıyla çok ilgilenir.**

Renk olsaydı **mavi olurdu. Özgürlüğün rengi...**

Sır olsaydı **benim sırrım olurdu çünkü çok iyi sır tutar.**

Sıfat olsaydı **güzel olurdu çünkü o dünyanın en güzel insanıdır.**

Takı olsaydı **küpe olurdu en güzelinden.**

Araba markası olsaydı **Porsche oludu. Onun kadar güçlü ve hızlı...**

Nesne olsaydı **kalem olurdu. Güzel şeyleri**

yazar, mutluluğun resmini çizerdi.

Oyuncak olsaydı **barbie bebek olurdu. Onun kadar güzel.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **anahtar olurdu çünkü gülümsemesiyle her kapı açar.**

Odanızda bir şey olsaydı **yastık olurdu en yumuşağından.**

Bir şarkı olsaydı **"Arım balım peteğim" şarkısı olurdu. Bu şarkıyı sevdiğinden...**

Teyzem benim ruh ikizim gibidir. Hayatıma anlam katan yönleriyle kendime her zaman örnek aldığım insanların başında gelir. Bu soruları cevaplarırken onun bir kez daha ne kadar özel olduğunu anladım.

Ceyda Arzu GÜRLEREN 5-C

ANNEM çiçek olsaydı **papatya olurdu. Herkese sevmeyi öğretirdi.**

Ses olsaydı **ninni olurdu çünkü tatlı sesiyle dinlendirirdi.**

Tat olsaydı **pamuk şekeri olurdu. Hem tatlı hem de her yediğinde yüzleri gülümsetirdi. Koku olsaydı çiçek kokusu olurdu çiçek gibi olduğundan.**

Makine olsaydı **fırın olurdu. İçimizi sıcacık ısıtırdı.**

Renk olsaydı **mavi olurdu. Gökyüzü gibi geniş kalbine tüm sevgileri sığdırırdı.**

Sır olsaydı **dünyanın en tatlı pastasının tarifi olurdu.**

Sıfat olsaydı **melek olurdu. Tüm masumlu-**

ğuyla, tüm güzelliğiyle...

Takı olsaydı **gerdanlık olurdu en değerlisinden.**

Araba markası olsaydı **Mini Cooper olurdu. Onun kadar minik ama güçlü.**

Nesne olsaydı **en sevdiğim eşyam olurdu.**

Oyuncak olsaydı **bebeğim olurdu. Tıpkı benim onun bebeği olduğum gibi.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **telefon olurdu.**

Odanızda bir şey olsaydı **pano olurdu. Tüm hatırlatmaları yapardı.**

Bir şarkı olsaydı **dillerden düşmeyen en güzel şarkı olurdu.**

Annem, hayatımdaki en önemli insan... Kendi canı yanarken bile beni düşünen, yaptığım hatada affeden, asla vazgeçmeyen, küçücük bir tebessümle mutlu olan tek insan benim için.

Burcu DOĞAN 5-A

CAN çiçek olsaydı **herkes onu çok beğenirdi çünkü çok yakışıklı.**

Ses olsaydı **biraz rahatsız edici olurdu çünkü arada bir bağırıyor.**

Tat olsaydı **tatlı olurdu.**

Koku olsaydı **garip kokardı çünkü garip bir kokusu var.**

Makine olsaydı **bazen çalışır bazen çalışmazdı çünkü canı istediğinde çalışır o.**

Renk olsaydı **mavi olurdu çünkü mavi onun en sevdiği renktir.**

Sır olsaydı **kimse bilmezdi çünkü çok gizemlidir.**

Sıfat olsaydı **kullanışlı olurdu.**

Takı olsaydı **altın bilezik olurdu saçlarının renginde.**

Araba markası olsaydı **Ferrari olurdu çünkü çok hızlı koşar.**

Nesne olsaydı **telefon olurdu çünkü çok özel ve çok zevkli.**

Oyuncak olsaydı **çok değerli olurdu çünkü gerçek hayatta da çok değerli.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **para olurdu çünkü paralar pek paylaşılmaz ve Can'ı paylaşmak istemezsiniz.**

Odanızda bir şey olsaydı **Yatak olurdu çünkü yumuşaktır.**

Bir şarkı olsaydı **çok anlamlı bir şarkı olurdu çünkü anlamlı cümleler kurar.**

Bunları yazarken arkadaşımın nasıl biri olduğunu tekrar hatırladım, mutlu oldum ve çok eğlendim. İnsan arada sırada yapmalı bunu çünkü o zaman arkadaşımızın ya da arkadaş sandığımız kişilerin aslında bizim için ne ifade ettiğini, bizde ne gibi etki bıraktığını anlıyoruz. Bunu yapmayı arada bir deneyin faydasını göreceğinizden eminim. Bu çalışmayı yaptığımda hem mutlu oldum hem de içim rahatladı. Çünkü arkadaşım, benim gerçek arkadaşım olduğunu bana hissettirdi.

Emir BAŞAĞALAR 7-B

KARDEŞİM çiçek olsaydı **maymun yüzlü orkide olurdu.**

Ses olsaydı **insanları bazen sinir eden cırtlak bir ses olurdu.**

Tat olsaydı **herkesin sevdiği dondurma olurdu.**

Koku olsaydı **güzel kokan parfüm olurdu.**

Makine olsaydı **zor çalıştırılan ama iyi çalışan bir makine olurdu.**

Renk olsaydı **lacivert olurdu.**

Sır olsaydı **kısa sürede her yere yayılırdı.**

Sıfat olsaydı **huysuz olurdu.**

Takı olsaydı **kolye olurdu.**

Araba markası olsaydı **Ferrari olurdu çünkü çok hızlı koşar.**

Nesne olsaydı **I pad olurdu.**

Oyuncak olsaydı **araba olurdu.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **sürekli yerinden çıkmak isterdi.**

Odanızda bir şey olsaydı **rengârenk boya kalemleri olurdu.**

Bir şarkı olsaydı **ağzıma dolanırdı ve hep onu söyledim.**

Tuana SÜTÇÜ 6-D

ANNEM çiçek olsaydı **gül olurdu görüntüsü hoş ve güzel ama dikenleri gibi damarına basarsan can acıtıcı.**

Ses olsaydı **su sesi olurdu dinlendirici ve sakin.**

Tat olsaydı **tatlı bir tat olurdu.**

Koku olsaydı **çiçek kokusu olurdu zarif ve narin.**

Makine olsaydı **süpürge olurdu o güzel enerjisiyle hayatımızdaki tüm olumsuzlukları**

temizlediği için.

Renk olsaydı **pembe olurdu her zaman hayata pozitif baktığı için.**

Sıfat olsaydı **mutlu olurdu.**

Takı olsaydı **inci kolye olurdu bembeyaz rengiyle herkesi büyüleyen ve kendini belli ettiren.**

Araba markası olsaydı **beyaz Mercedes olurdu saflığıyla herkesi kendine hayran bırakan.**

Nesne olsaydı **kitap olurdu o dahi zekâsıyla.**

Oyuncak olsaydı **Barbie bebek olurdu küçükken oynadığımız ve sonra da vazgeçemediğimiz.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **anahtar olurdu en zor açılan kilidi bile açabilen.**

Odanızda bir şey olsaydı **fotoğraf olurdu eskileri hatırlayıp gülüp hüzünlendiğim.**

Bir şarkı olsaydı **Siz benim neler çektiğimi nerden bileceksiniz? (Ahmet Kaya)**

Bu yazıyı yazarken annemin aslında ne kadar harika bir insan olduğunu, onu ne kadar iyi tanımlayabildiğimi ve çok şanslı olduğumu bir kez daha anladım.

Deniz ÇETİN HZ-A

ANNEM çiçek olsaydı **papatya olurdu.**

Ses olsaydı **kuş sesi olurdu kulağa hoş gelen.**

Tat olsaydı **çikolata olurdu.**

Koku olsaydı **gül kokusu olurdu.**

Makine olsaydı **fırın olurdu.**

Renk olsaydı **beyaz renk olurdu.**

Sıfat olsaydı **güzel olurdu.**

Takı olsaydı **yüyük olurdu.**

Araba markası olsaydı **Mercedes olurdu.**

Nesne olsaydı **lamba olurdu.**

Oyuncak olsaydı **pelüş oyuncak olurdu.**

Birisinin cebinde bir şey olsaydı **anahtar olurdu.**

Odanızda bir şey olsaydı **en sevdiğim kitabım olurdu.**

Bir şarkı olsaydı **aşk şarkısı olurdu.**

Annem hayatımdaki en önemli varlık. Bana okumanın, öğrenmenin, eğlenmenin ve daha birçok şeyin önemli olduğunu gösteren ilk kişi. O olmadan ne yapardım, bilemiyorum.

Dila Ece HACIALİOĞLU 5-A SANCAKTEPE

Öğrencilerimizden sene boyunca Türkçe dersinde öğrendikleri herhangi bir konuyla ilgili şiir yazmalarını istedik. İşte, şiirlerle Türkçe dersi...

ZARF

Fiilleri niteler
Nasıl olduğunu söyler
Durum, yer-yön, zaman, soru,
miktar
İşte bunlardır zarflar

Soru sorarsın cümleye
Alırsın cevabını
Alamazsan yanıtı
Başka yerde ara zarfı

Zengin yapar cümlemizi
Güzelle niteler o eylemi
Sıfat ile benzerdir
Ama zarf niteler fiilleri

Cansu ÖZDEMİR 7-A

NOKTALAMA İŞARETLERİ

Ben nokta
Cümleleri tamamlarım
Beni görürsen bil ki
O cümle bitti

Ben ünlem
Beni sakın kızdırma
Bağırırım sana valla
Neden diye sorma

Ben soru işareti
Sorgularım her şeyi
Meraklıyım ama
Kusura bakma

Ben virgöl
Bak bana ve gül
Sıralarım cümleyi
Yaparım ayırma işini

Ben noktalı virgöl
Üç görevim var sadece
Virgöl olmadan işim yok cüm-
lede
Virgöl yoksa beni de getirme

Ben iki nokta
İşte geliyor açıklama
Örnek falan vereceksen
Al beni de yanına

Ben tırnak işareti
Vurgularım önemli yerleri
Sadece işim bu değil tabi
Aktarıyorum cümleleri

Ben kesme işareti
Ayrırım sözcükteki ekleri
Her sözcüğü değil ama
Sayıları ve özel isimleri

Ben kısa çizgi
Satır sonunda bölerim kelimeyi
Birbiriyle ilişkili kelimelerin
Görebilirsin arasında beni

Ben yay ayraç
Ayrıntı vermek istersen
Doğum ölüm tarihini merak
edersen
Önce beni kullanmalısın

Alper KÖMÜRCÜ 7-B

SIFAT

Odur ismin önüne gelen
Odur ismi niteleyen, belirten
Ön addır bir diğer adı
Değişir onunla cümlelerin tadı

Sakın fiille karıştırma
İsmdir en büyük dostu
Olur da karıştırırsan

Oku cümleyi dosdoğru

İkiye ayrılır kendi içinde
Biri niteleme, biri belirtme
Niteleme bakar ismin şekline,
durumuna, rengine

Diğer görevlerden sorumludur
belirtme
Tek başına bulunmaz cümlede
İhtiyaç duyar hep bir isme
Eğer tek başına görürsen onu
Aman dikkat et zamire

Önemlidir cümlede kullanılması
Onsuz yoktur cümlelerin manası
Anlamı güçlendirmek istiyorsan
Sen de bol bol sıfat kullan

Atakan TOPALOĞLU 7-B

SÖZCÜK YAPISI

Kökler ikiye ayrılır
İsim kökü, eylem kökü
Ama asla unutmamalısın
Sesteş kökle ortak kökü

Varlıkları ve kavramları
Karşılar isim kökleri
İş, oluş, hareketleri
Karşılar fiil kökleri

Çekim ekleri değiştirmez
Sözcüklerin anlamını
Yapım ekleri değiştirir
Kelimelerin anlamını

Çekim eki almışsa
O sözcük basittir
Sözcük yapım eki almışsa
Yapısı türemiştir

İki sözcük birleşir
Bazen anlamları değişir
Yapım eki, çekim eki arama
O sözcük birleşiktir

Dila Ece HACIALİOĞLU Sancaktepe 5-A

İSİMLER

Aynı türden varlığı karşılırsa
Cins isim deriz adına
Yalnız bir varlığa aitse
Özel isimdir, yaz büyük harfle

Somut isimler vardır
Beş duyu organıyla algılanır
Sadece sözcüğe bakma
Düşme sakın oyuna

Soyut isimler vardır
Duyu ile algılanamayanlardır
Rüya, korku, endişe
Bunlardan bazılarıdır

Tekil, çoğul, topluluk
Sayılarına göre isimlerdir
Bir varlık anlatılıyorsa
Orada tekil isim vardır

İsme “-ler/-lar” eki gelir
O isim artık çoğul olur
Abartma, saygı, aile,
Benzerleri gibi
Anlamlara da gelebilir

Sözcük çoğul eki almıyorsa
Hemen tekil gözüyle bakma
Birden fazla varlık varsa
Topluluk ismi var aldanma

Sözcükte yapım eki yoksa
Bil ki o sözcük basittir
Ama çekim eki var, deme
O, anlamı değiştirmemektedir

Bazı kelimelere yapım eki gelir
Sözcük birden değişir
Türemiş isim deriz onlara
Basit ile karıştırma

İki sözcük yan yana gelir
Kimi zaman anlamı da kaybolur
Eklere bakıp basit, türemiş
deme
Onun adı birleşik isimdir

Elif Özüm OĞUZ 6-D

FİİLDE ÇATI

Çatı bulmak için fiil gerekir
“-l, -n” eki varsa yüklemde
Ya dönüşlü ya edilgen
Dikkatli olsan iyidir

İşteş fiilde tek olunmaz
Ya karşılıklı ya birlikte
Bir de “-ş, -laş” eki görürsen
İşteş fiil var demektir

Etken fiil en sade çatı
Ne “-l, -n” ne “-ş, -laş” var
Özne de gerçek özneyse
Bil ki orda etken çatı var

Dönüşlüde işten etkilenir özne
Edilgende vardır sözde özne
Etken, edilgen, dönüşlü, işteş
Bulmak için
Özne-yüklemle sözleş

Sıra geldi
Nesne-yüklem ilişkisine
Nesne alırsa bil ki fiil geçişli
Cümlede varmış, yokmuş
O önemli değil ki

Nesne alamıyorsa fiil
Bil ki o geçişsizdir
Sorarlar neyi, kimi diye
Cevap veremez hiç kimseye

“-r, -t, -tır” eklerini alır
Geçişli fiilin derecesini artırır
Başkasına yaptırma
Anlamı da varsa
Ettirgen fiile merhaba

Oldurganda da “-r, -t, -tır” var
İnsan farkı ne diye sorar
Geçişsiz fiil geçişli olduysa
Orada da oldurgan var

Ada KIMİLOĞLU 8-D

EYLEMLER

Eylemlerdir adım
Cümlede çok işe yararım
“-mek/-mak” ekini de alırım
Cümlelere hareket katarım

İş, durum, oluş istersen
Cümlede beni kullanabilirsin
Çekimli fiil yapabilirsin
Yükleme de koyabilirsin

Çekimli fiil nasıldır, deme
Kip ve kişi eki lazım
Fiilde kip ve kişi eki varsa
Fiil çekimlidir cancağızım

Haber ve dilek kipi
En yakın arkadaşımdır
Bu fiili yapan kim dersin
O da benim şahsımdadır

Cümlede beni bulmak istersen
Genellikle sonda olurum
Yine de sadece sona bakma
Başka yerde de karşına çıkarım

İdil GÜLER 9-A

SÖZCÜK TÜRLERİ

Varlıkları karşılayan
Kavramlar, sözcükler
Cins, özel, somut, soyut gibi
Başlıklara ayrılır isimler

Cümlede isim yoksa
Yerine bakar kendisi
Zamir deriz onlara
Örneğin sen, ben, birisi...

İsimlerin önüne gelen
Niteleyen ya da belirten
Bu çocuk, bir kişi, doğru karar
Böyle olur sıfatlar

İş, durum, oluş bildirir
Onlara fiil denir
-mek/-mak getirince anlamlıysa
O sözcük bil ki fiildir

Fiillerin sevgilisi, sıfatların ağa-
beyi
Bazen zarfın, bazen sıfatın

Önüne gelen
Zarflardır onlar

Tek başına anlamsız sözcükler
Cümlelerin içine gelip
Onlara anlam eklediler
İşte bunlar ilgeçler

Sözcükler, cümleler ayrılınca
Onlar girer araya
Birleştirip bağlarlar
Ara bulucu bağlaçlar

Süha NURHAT 7-B

SES BİLGİSİ

Ses olayları ayrılır kendi içinde
Örneğin yumuşama, benzeşme
ve düşme
Ulama en kolaydır mesela
Sezen Aksu, Pelin abla

Benzeşmenin diğer adı sertleşme
Örnek istersen sert sessizleri ara
“f, s, k, ş, h, p, ç, t” yapar bu ses
olayını
Örneğin gitti, ağaçta, kardeşçe

Yumuşama için gerek “p, ç, t, k”
Ünlü ile başlayan ek gelirse
Bunlar olur “b, c, d, g”
Örnek istersen kitabı, renge...

İki ünlü yan yana gelecektse
Araya bir ünsüz harf gerek
“y, ş, s, n” harfleridir bunlar
Kolaydır ezberlemek

Sude PİRMUT Sancaktepe 5-A

NOKTALAMA İŞARETLERİ

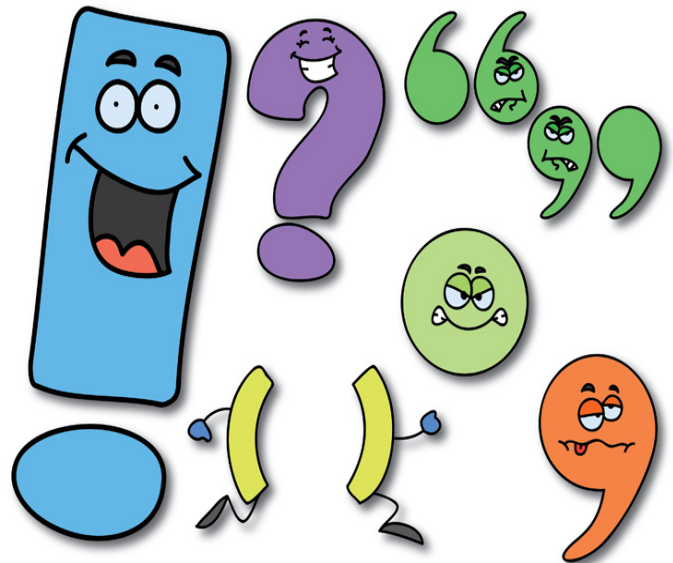
Bana derler nokta
Hep beni koyarlar cümle sonuna
Sıra bildirmek için ve kısaltma-
larda
Sakın beni kullanmayı unutma

Bana derler virgül
Kelimelerin arasındadır yerim
Dersen “Şeker, lolipop, çikolata
yedim.”
Beni görürsün, bul bakalım ne-
redeyim?

Bana derler soru işareti
Herkes tanır beni
İşaretlerin en meraklısı
“Bu tatlı kız kim?” dedi.

Bana derler ünlem
Ben neredeyim bir bilsen
Şaşırsan, üzülse, sevinsen
Görürsün yanında beni sen

Gizem Tuana ÇENDİK 6-D

AYNA AYNA SÖYLE BANA...

Öğrencilerimizden kendileriyle yüzleşmeleri için aynanın karşısına geçip beş dakika boyunca kendilerine bakmalarını ve hissettiklerini yazmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin aynadaki yansımaları...

BİR BEN VAR BENDEN İÇERİ

Ben, aynaya baktığımda ne mi görüyorum? Ben, "nasıl biri olduğunun" cevabını aynada bulacak belki de en son kişiyim. Neden mi? Küçük yaşlarımdan itibaren bencil olmakla, kibirli olmakla suçlandım ancak işin aslı çok farklıydı. Ben her zaman yabancıydım zamane insanına. İnsanlara sonsuz bir sevgi ve merhamet duyuyordum. En büyük mutluluğum da birileri için bir şeyler yapmaktı. "Ali, aşağı inmeme yardım et." dese birisi, hiç düşünmeden büyük bir mutlulukla o merdivenlerden onu sırtıma alıp taşıyarak indirmek isterim.

Çocuk denilen yaştan itibaren yaşitlarımdan düşünsel olarak farklı olduğumu hissediyordum. Küçük yaşlarımda insanlara verdiğim yerinde ve akıl dolu cevaplarla onlara karşı üstünlük sağlardım. 10 yaşına gelene kadar böyle ilerleyen süreç beni mutlu etmek bir yana kahrediyordu. Sözlü mücadelelerde mağlup ettiğim her insan ile bir parçamı daha kaybediyordum âdeta. Ondan sonraki dönem "uzaylı" dönemimdi. Arkadaşlarım şişe kapağı ile maç yaparken ben en arka sırada uzayla ilgili kitaplar okur, bir gün ben de ufo görür müyüm diye gözlerimi gökyüzünden alamazdım. Bu sefer de herkesin uzaylı diye dalga geçtiği zavallı çocuk durumuna düşmekten kurtulamazdım. Oyuncaklarla oynadığım oyunlar bile farklıymış sonradan fark ettim. Arkadaşlarım bize gelip benimle oynamak isterlerdi, bir süre sonra "Sen oyna, biz izlemek istiyoruz, film gibi oluyor." demeye başladılar. Oyun oynarken dahi yalnızdım, farklıydım.

Boyum yaşitlarımdan hep uzundu. Bu yüzden belki de yaşitlarım ile eğlenebileceğim tek dal olan fiziksel oyunlarda da hep dışlandım. Çok net hatırlıyorum evde kapımın arkasına yastıklar koymuştum ve kapıyı kapatmaya çalışıyordum. Bu bir çeşit güreşti benim için. Kan ter içinde kalana kadar bu anlamsız oyunu oynuyordum. Bu ve buna benzeyen oyunların anlamsızlığını ailem de

fark etmiş olacak ki beni basketbola yönlendirdi. Enerjimi bir şekilde atmalıydım. Benle belki de en alakasız şey olan boyum sanki en harika özelliğimmiş gibi anlatıldı hep bana. Bu yetmezmiş gibi bir de etrafımda bu kadar rekabet içinde olan insanların bulunması çok rahatsız ediciydi. Gerilmiş plastiği bir çembere soktukları için kendileriyle gurur duymalarını hep yadırgadım. Ben de bunu yapabiliyordum da hayata karşı kendimi ifade ediş tarzım bu değildi. Ben milli takım kampında geceleri yıldızlara bakıp ilham perisiyle merhabalaştıktan sonra şiir yazar ya da konu ayırt etmeksizin makale okuyan biri idim. Sporların hiçbiri bana göre değildi. İşte bu noktada dedemle olan ilişkim yoğunlaştı diyebilirim ve 10 yaşında Gürler ailesinin aslında nasıl bir aile olduğunu anlamaya başladım. Dedem ile oturup sabahlara kadar Kuran hakkında, bilim hakkında, felsefe hakkında sohbet edişimizi çok net hatırlıyorum. Her sohbet sonrasında hayata bakacağım yeni bir pencere açılıyordu zihnimde. Dedemle vakit geçirmediğim zamanlarda yirmi dil bilen babam en yakın arkadaşım idi.

Çok garip bir aileydik biz. Kahvaltıda II. Dünya Savaşı, öğlen yemeğinde Allah'ın bilimsel kanıtları, akşam yemeğinde de Orta

Çağdaki feodal oluşumlar hakkında tartışan aile sayısı nadirdir diye düşünüyorum. Ben de büyüyen bir Gürler olarak bu ailenin nadirliğinin farkındaydım ancak tüm o eşsiz zamanların ardından takımındaki, okulumdaki ve cümle çevremdeki o insanların yanına dönmek bir eziyetti. Fikirlerim ve inançlarım anlayışlarının çok ötesindeydi. Beni anlamayan o insanlar arasında özünü saklamak evet tam bir eziyetti ama rol yapmayı da öğrendim. Susmayı öğrendiğim gibi. Kendime alternatif daha uyumlu bir ben yaratacak ve bir bedende iki kişi olacak kadar ilerletmişim bu isimsiz disiplini.

Yeni bir okula başlamak bir nebze değiştirdi bir şeyleri. Alternatif ben, çevre edinmeye başlamıştı. Ancak içimdeki asıl ben çaresizce etrafı gözlemliyor ve bitkin bir şekilde tekrar hükmü alternatif bene bırakıyordu. Tam o dönemlerde beni çok büyük bir dertten yani basketboldan kurtaracak ancak akıl sınırlarını zorlayacak kadar ağır bir sınavla karşılaştım. Adı ülseratif kolitti. Tuvalet her gittiğimde ağır kanamalar geçiriyordum. Korkunç sancularım vardı ve ağrı kesici kullanmam yasaktı. Ameliyat tek çözümdü, sonunda acılar içinde geçen 2 yılın ardından o ameliyat geldi çattı. Tam 7 saat sürdü. Hastalıklı olan kalın

bağırsağım tamamen çıkarıldı tek seferde. Uyandığımda titriyordum. Burnumdan mideme giden, ağızımdan akciğerlerime giden kalın plastik borular vardı. Karnımdan ince bağırsağım dışarı salınmış ve etrafı dikilmişti. Bir yandan kusuyor bir yandan nefes almaya çalışıyordum çünkü borular nefesimi tıkiyordu. Bir yandan da 7 saatlik soğuşun getirdiği titremenin verdiği tarifsiz acı ile boğuşuyordum. İşte 3 ameliyatla geçen yazın ilk ameliyatı böyleydi. Odama çıkarıldım ancak doktor o korkunç kelimeleri söylediğinde yıkıldım. “Vücut şu an 10 metrelik bir organ sistemden çıktığı için şokta ve ağrı kesici verirken bir daha uyanamaz.” dedi. Doktorun bu sözü acının hiç bitmeyeceği anlamına geliyordu. Gece boyu kıvrandım. Acının boyutu tarifsizdi. Total kollektomi tıbbın en zor iki ameliyatından biriymiş. Ben de bunu çok acı bir tecrübeyle öğrenmişim. Bu acı günlerce gecelerce devam etti, bu tarifsiz ıstıraplarla ve işkencelerle dolu yaz bende başka bir yolla

kazanılmayacak bir bilinç yarattı. “Acı insanı olgunlaştırır.” diyordu dedem. Ben o yazın bana kattığı şeyleri asla unutamam. Zekânın egoya dönüşmesini engellemek amacını edindim. İnsanlara olan sevgim daha da katlandı. En küçük tartışmadan sonra acaba onu üzdüm mü diye ağlama nöbetleri geçirmem de yanında hediye olarak geldi. Kısacası acı beni çok değiştirdi. Alternatif ben sürekli uyum sağlayan şaklaban varlığını sürdürürken içimdeki asıl ben şimdi acılar ile dövülüp daha da kuvvetlenmiş bir süper bilinç sunuyor bana. Ameliyatların üzerinden 2 yıl geçti. Bu 2 yılda derimde oluşan rahatsızlıklar ve korkunç tedavi süreçleri bana acıyı hep hatırlama ve içimdeki üstün asıl benliği hep diri tutma şansını verdi. Ben şimdi kişilikler yaratabilen, rol yapabilen, sanata, felsefeye ve bilime âşık bir oluşum taşıyorum içimde. Bu ben nelere kadir, hâlâ öğreniyorum.

Ali Sencer GÜRLER 11- A

BEN MİYİM?

Aynanın karşısına gözlerim kapalı bir şekilde geçiyorum. Gözlerimi açtığımda ne ile karşılaşacağım konusunda pek de fikrim yok açıkçası. O kadar uzun zaman oldu ki kendimi incelemeyeli, o yüzden görecekleremin emin değilim. Derin bir nefes alıyorum, verirken yavaşça gözlerimi açıyorum. Alnımdan başlıyorum kendimi incelemeye. Stresten tam ortada çıkmış bir sivilceyle merhabalaşıyorum. Resmen benimle dalga geçercesine gülümüyor. Üstünde çok da durmuyorum ve burnuma doğru iniyorum. Düzgün bir burnum var, siyah noktaları dikkate almazsak evet burnum bayağı muntazam. Peki ya gözlerim? Yorgunluktan, hayatın verdiği zorluklardan mosmor olmuş, halkalı gözlerim... Bu yaşta ne bu? Bu kadar mı yoruldu her şeyden? Daha yolun başındayken? Önümde daha yaşayacağım onca senenin getireceği zorluklar varken şimdiden bedenim nasıl bu kadar çökmüş? Zayıflamışım. Hem bedenem hem de ruhen. Elmacık kemiklerim iyice belirginleşmiş, yüzüm küçülmüş. Saçlarımın uçları kırılmış. Hâlbuki daha yeni kestirmemiş miydim? Yeter! Ayna karşısından ayrılmak istiyorum. Daha fazla bu yıpranmış bedene bakmaya tahammülüm yok. Kendime çeki düzen vermeliyim. Gözlerimi

yine kapıyorum ve yavaşça arkamı dönerek aynadan uzaklaşıyorum.

Melis UYGUN 11-C

YÜZLEŞME

Hepimiz, bazen gerçeklerle yüzleşmeyi istemeyiz. Bunun nedeni gerçeklerin soğuk yüzüdür belki de. Söylesenize kim kendisi ile ilgili kötü şeyleri dillendirmek ister ki. Böyle zamanlarda aynadır kişinin en büyük dostu. Dosttur çünkü acıyı, acıtanı yeri geldiğinde içimizi kanatanı söyleyendir. Son zamanlarda yüzün hiç gülmüyor, diyorlar. Evet, yüzümün gülmez olduğu doğrudur, benim tercihim mi peki? Mutsuzlukla, yorgunlukla sanırım erken tanıştım. Sevgili ayna, bu durum geçici tabi ki her zamanki gibi bunun da altından kalkacağım. Gözlerimin sönmüş ışığı, duyuyor musun beni? Gün gelip yeniden parlatacaksın. Parlamalısın da yoksa bu karanlık gözlerle etrafıma baktıkça iyi olan bir şey göremez oluyorum. Son zamanlarda insanların olur olmaz sebeplerden kırıyor olmam da bundandır. Bunu da ilk defa sana itiraf ediyorum ayna, kıymetini bilmelisin bence. İtiraf etmeye başlamışken son kavgamızda evet sıra arkadaşım haklıydı aslında ama ben haksız olduğumu zor kabul ediyorum. Sevgili ayna, bu anlattıklarımın yola çıkarak beni huysuz, aksi, sürekli mutsuz biri sanma, dedim ya bu durum geçici.

Elvin TORTOP 8-D

AYNADAKİ BEN

Yorgun bir günün ardından senin karşındayım ayna. Hafta içi her gün olduğu gibi bugün de yorgunum. Erken başlayan ve sürekli koşturmaca içinde olan günler birbirine eklenip gidiyor. Bitmek bilmeyen ödevler, çözümem gereken sorular...

Boyumla mı orantılı bu sorumluluklar? Her sabah karşına geçip boyum ne kadar uzamış diye bakma keyifli de omuzlarımdaki yükün artması çok eğlenceli değil. Her akşam sende kendime bakıyorum ve gördüğüm manzara beni korkutuyor çünkü çocukluğumu yaşamadan büyüyeceğimden korkuyorum.

Eren ORAL 6-A

Öğrencilerimiz, hayal dünyasının büyümlü kapısından geçerek dünyaca ünlü kişilerle bir kulübede sohbet etme şansını yakaladı. İşte o imkânlı imkânsız sohbetler...

İMKÂNLI İMKÂNSIZ SOHBETLER

Her günden bir gün daha, biraz nefes almak için sahilde bir bankta oturuyorsun. Birden küçük sevimli ama ifadesiz bir çocuk yanına iliyor, bir şey demiyor ama onunla gitmek istiyorsun, ellerinden tutuyor, bir şey demeden sessizce yürüyorsunuz. Yol bitiminde bir kulübe var. Yine aynı sessizlikle içeri girmeni buyuruyor küçük çocuk. Arkamı döndüğünde sadece rüzgârın fısıltısını duyuyorsun gözlerinde. İçeri girdiğinde, anıman biraz zaman alıyor ama ilk fark ettiğin: Bir masa ve etrafında gülüşen, uzun süredir aradığın samimiyetle söyleşen kadınlı, erkekli bir grup. Yanlarına yaklaşınca şaşırman gerek biliyorsun ama hiç şaşırılmıyorsun. İçlerinden sarışın olan kadın hınzır bir gülümsemeyle yanındaki sandalyeyi işaret ediyor sana. Sen hiç düşünmeden cevap veriyorsun bu çağrıya. Masadaki mavi gözlü, sarışın adam: “Hoş geldin.” diyor sana. Önce bir şey diyemiyorsun heyecandan sonra kocaman bir gülümsemeyle başlıyorsun konuşmaya...

ÇOK ULUSLU BİR RÜYA

Geldiğim kulübe beni çok mutlu etmişti. Hiçbir şey söylemeden beni yönlendiren bu çocuk, beni harika bir dünyanın içine itmişti. Masanın etrafında dünyanın en önemli kişileri ve gülümseyen yüzleri, konuşurken içimi ısıtan bakışları beni çok etkilemiş ve ufkumu genişletmişti. Hepsini ayrı ayrı konuşmak ve hayat tecrübeleri hakkında bilgi almak istiyordum. Bu ne harika bir yerdi. Buradan ayrılmak istemiyordum, her şeyi, herkesi en ince detayına kadar tanımak istiyordum...

Begüm: “Ben konuşmama Marilyn Monroe ile başlamak istiyorum. Güzelliğinizi ve onunla yapabileceklerinizi ilk kim keşfetti ve ilk hangi filmde rol aldınız?”

Bayan Monroe: “Burbank’ta bir fabrikada çalışırken şans eseri fotoğrafım çekildi ve modellığe başladım. Ünlü film yapımcısı Howard Hughes tarafından beğenildim ve ilk olarak “Love Happy” filminde oynadım.”

Begüm: “Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran, vatani gençlerine emanet eden, büyük bir hayranlık duyduğum Atatürk’le konuşmak istiyorum. Bu ulusu düşmanlardan kurtardıktan sonra neler hissettiniz?”

Atatürk: “O an hissettiklerim çok karışıkta Begüm. Bir yandan kazandığım zaferin coşkusu damarlarımda dolarken bir yandan da duygusaldım. Çünkü güzel yurdumun güzel insanları artık geleceğe umutla bakabiliyorlardı. Türkiye Cumhuriyeti’nin ilk tohumları filizlenmişti, mutluydum, yurdum düşmanlardan kurtulmuştu. Analar yataklarında rahat uyuyacak; bu ülkenin evlatları, ulusları ile gurur duyacaktı. Milletine her durumda sahip çıkan bir gençlik, Türkiye Cumhuriyeti’ni sonsuza kadar koruyup gözetecekti. Sevgili kızım, ben bu ülkeyi sizlere emanet ettim, siz de ülkeniz için gerekenleri yapacaksınız değil mi?”

Begüm: “Sevgili Atam, bu ülkenin evladı olduğum için çok mutluyum. Sizin bu vatan için yaptıklarınız, insanlığınız ve yüreğimde edindiğiniz yer geleceğe her zaman umutla bakmamı sağlıyor. Siz merak etmeyin, bize açtığınız bu yolda ilelebet yürümek için ant içtik biz. Bunu şu an huzurunuzda size söylemekten gurur duyuyorum.”

Begüm: “Atam, izin verirseniz bir de Edgar Allan Poe ile konuşmak istiyorum. Bay Edgar, neden sizin şiirlerinizde ve hikâyelerinizde ana teması aşk ve ölüm?”

Bay Edgar: “Sevgili kızım, tüm okuyucularım bana hep bu soruyu sorar. Benim için aşk ve ölüm birbirleriyle bağlı olan iki kavram. Ben ABD’de gotik edebiyatının öncülerindenim. Genelde tüm eserlerimde polisiye, korku ve ölüm konularını işledim. Sanırım yaşamın son noktası olan ölüm gerçeğini eserlerimde yaşatmak istedim hep. Sıra dışı olmayı seviyorum. Herkesin anlatmaktan çekindiği

şeyleri anlatmayı, insanlara daha önce hiç düşünmedikleri şeyleri düşündürmeyi seviyorum.”

Begüm: “Teşekkürler Bay Edgar. Bay Che bu sizin gerçek adınız mı?”

Bay Che: “Evet, Begüm ama bir ön adım daha var. Tam ismim, Ernesto Che Guevara. Ben Arjantinliyim, aynı zamanda da doktorum.”

Begüm: “İnsanları tedavi etmek ve hayatlarını kurtarmak çok güzel bir duygu olsa gerek bunun için çok şey yaptınız, bize biraz bunlardan bahsedebilir misiniz?”

Bay Che: “Ben Latin Amerika’da tıp eğitimi alırken bu bölgeyi dolaşım. Bu nedenle birçok insanın yaşadığı sıkıntıları yerinde gözlemleme şansım oldu. Bu eşsiz deneyimle bölgedeki ekonomik eşitsizliği ortadan kaldırmanın tek yolunun devrim olduğuna karar verdim. Marksizm’i incelemeye başladım ve Başkan Jacobo Arbenz Guzmán’ın önderliğinde Guatemala’nın sosyal devrimine katıldım. Doktorluğumun yanında bu yaptıklarım da bana göre insanların hayatlarını güzelleştirmek adına yapılmış bir yaşam savaşıydı.”

Begüm: “Selma Lagerlöf’la devam etmek istiyorum. Bayan Lagerlöf hayatınız boyunca unutamadığımız?”

Bayan Lagerlöf: “Bunu hiç söylemek istemezdim ama sadece sen istedin diye söylüyorum. 1858 yılında bir çiftlikte dünyaya geldim. Çocukken geçirdiğim bir hastalık yüzünden bir süre sakat kaldım. Bu hayattaki kimliğimi ister istemez şekillendirdi. Kimliğimin bir parçası olan bu talihsiz durumu hayatım boyunca unutmam mümkün değildi.”

Yan tarafta heyecanlı bir şekilde garip hareketler yapan Einstein’a gözüm takıldı. Muz yiyip bir yandan dilini çıkarıp bir yandan da zıplıyordu. O an ona bir şeyler sorup sormamam gerektiğini düşünüyordum. Tam bu sırada elindeki muz kabuğunu kafasının üstünde sallaya sallaya suratına fırlattı. Marie Curie de bu durum ona çok komik gelmiş olacak ki kıkır kıkır gülmeye başladı. Elimdeki fırsatın farkındaydım ama bana yapılan şeye de oldukça kızgındım, muzun kafama yemiştim ve benden bir özür bile dilenmemişti. Sonra yüzümde garip bir ıslaklık hissettim.

Bu muz kabuğundan mı diye düşündüm. Elimi yüzüme götürdüğümde yüzüm sanki bir kova su dökülmüşçesine ıslaktı. Garip bir nefes kokusu da cabası. Gözlerimi bir kez daha burkuşturdum gördüğüm Pati'ydi. Tam onun ne işi var burada, buraya nasıl gelebilmiş diye düşünürken, onun arkasında sırttan kardeşim Can'ı gördüm.

Can: (Sırtıtarak) "Odandan sesler geliyordu, merak edip içeri geldik Pati'yle. Yattığın yerde, konuşup, gülüp anlamadığım sesler çıkartıp durdun. İyi misin abla?"

Ben: "İyiyim, iyiyim. Sadece rüya görüyordum, sıradan, sıkıcı ve anlamsız bir rüya..."

Begüm Nisa ULUDERE 8-A

SIRA DIŞI BİR SOHBET

Kulübede olduğuma inanamıyordum. Mavi gözleriyle sarı saçları son derece uyumlu olan adam beni görünce konuşmaya başladı: "Devrimlerimden mutlu musun?". Soruyorum kendi kendime "Ne devrimi, neyden bahsediyor?" diye fakat bu soru iyice aklıma takılıyor. Tam adama cevap vereceksen heyecandan içimi bir alev sarıyor âdeta. Benimle konuşan bu asil adamı nasıl tanımadım, bir de kendime "Atatürkçüyüm." diyorum. Onu tanıyamadığımı anlamış ama bana hiç kızmamıştı: "Gel, otur, yanıma." dedi. Şaşkınlıkla ve biraz da utanarak yanına gittim,

oturduğum. O, sorusunu tekrarladı: "Devrimlerimden mutlu musun, çocuğum?", "Evet" diye bağırdım. Odadaki herkes garipserce bana baktı. Ata'm, her zamanki karizmasıyla çocukluğumu ve şaşkınlığımı bana hissettirmeden elindeki kitabı okumaya koyuldu. Ben şaşkınlığımla uğraşırken diğerlerinin içinde çok güzel bir kadın dikkatimi çekti. Evet, evet bu Marilyn, bu Marilyn Monroe'ydu. Hayallerimdeki kadın, bana ilham veren, sözleriyle güldüren, hayatına acı verici bir şekilde son veren Marilyn ah! Marilyn. Hemen onun yanına gitmek ve aklımdakileri bir bir sormak istedim. Ona yaklaştım ve çok ciddi bir şekilde "Hayatına neden son verdin güzel kadın?" diye fısıldadım. Bana o kocaman gözleriyle bakıp sadece: "Dayanamadım, küçük kız, insanların bana acı vermesine, haksızlığa dayanamadım." dedi. Tam ben ne haksızlığı diyecekken arkada oldukça heybetli duran ve kafasında heybetiyle oldukça ters orantılı minik bir beresi bulunan adam ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Bir konuşmada haksızlık kelimesi geçtiği için dayanamadım ve konuşma başladı. Bana yaşadıklarından yola çıkarak doğal bir şekilde ortaya çıkan özdeyişlerinin olduğunu, son zamanlarda insanların kendi sözlerini sıklıkla kullandığını söyledi. Merak ettim ve "Bu sözler nasıl ortaya çıktı, bana ilk aklınıza gelenleri söyleyebilir misiniz? dedim, biraz da söylediklerinden hiçbirini

bilemediğimi fark edip utanarak. Odadan koşarak çıktı, yaptıklarını ve söylediklerini bilmediğim için kızdığından mı yoksa başka bir şeyden mi, anlayamadım. Ancak koşarcasına çıkarken bir şey fark ettim ki ayakka-bıları cilalı ve boyalıyken ayakkabısının altı delik deşikti. Gözden kayboldu ve bir daha da geri gelmedi. Tüm bunlar olurken arkada bir kadınla bir adam matematikle ilgili anlamadığım terimlerle hararetili hararetili bir şeyler tartışıyorlardı. Matematikle aram pek iyi olmadığı için neyden bahsettiklerini anlamadım fakat biraz kafa yorunca önemli bir şeylerden bahsettiklerini algılayabildim. Konuştukları konu matematikten fiziğe dönme-ye başlamıştı ve artık sormam lazımdı. "Neyi tartışıyorsunuz, siz öyle?"

Albert başladı anlatmaya: "Nobel ödüllerimiz hakkında tartışıyoruz. Hem zaten tartışmayı o, başlattı." dedi. Şaşırdım. Koskoca adam (!) neler söylüyordu, böyle? Tartıştığı kadın yani Marie Curie de lafa girdi: "Ben de başlatmadım, hep beni suçluyorsun Albert!" dedi ve ardından ekledi: "Hem ben daha önemli işler yaptım senden. Polonyum elementini buldum sense sadece bir teori üzerinden konuşup duruyorsun bu yüzden Nobel ödülünü ben hakkımla aldım, aynı kulvarda değiliz Albert, nefesini artık lütfen boşa tüketme!" Bunun üzerine Albert, Marie'yi taklit ederek dil çıkarmaya başladı. İki kişi bu saçma tartışmaya devam ederken o küçük çocuk yine kapıda belirdi. Beni buraya sessizce bırakan çocuğun suratında önceki huzurlu ifadeden eser yoktu. Telaşlı ve endişeli bir sesle: "Ceren, haydi gel artık benimle süren dolmak üzere." dedi. Ne dediğini tam anlayamadığım için yanına gittim. Ellerimden tuttuğu gibi beni dışarıya çekti. Sonra okul, sıralar ve arkadaşlarım. Ne kulübe ne de küçük çocuk, hiçbiri görünürde yoktu. Sıramdan kalktım, öğle tenefüsüyü sanırım. Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, "Güzel, kimse bana deliymişim gibi bakmıyor." diye içimden geçirdim. Tam sınıftan çıkacaktım ki bir tıkırtı duydum. Arkama döndüğümde, sınıfın penceresinden küçük çocuğun beni izlediğini fark ettim. Bana "Sus!" der gibi parmaklarını dudağına götürerek göz kırptı, gülümsedim.

Ceren SEYHAN 8-A

KAÇIŞ

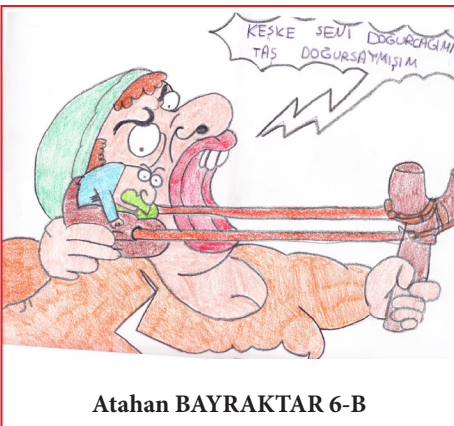
Aslında hayal miydi yoksa gerçekten bu lunduğum noktada mıydım, bilemiyordum. Gerçi bu düşüncelerin hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, şu an burada yedi kişinin ortasında duruyor olmamdı. Mutluydum ve çok heyecanlıydım. Şaşkın değildim çünkü içimde sanki bugün önceden planlanmış ve ben de bunu biliyordum gibi bir his vardı. Ben, içimdeki duygularla cebelleşirken birden mavi gözlü, sapsarı saçlı, o; herkesin âşık olabileceği hatta olduğu adam Mustafa Kemal bana: "Hoş geldin, heyecanlanmanı anlayabiliyoruz. Gel, şöyle yanımıza otur." dedi. İşte o, konuşunca damarlarımdaki heyecanı en derinden hissetmiştim. Yavaşça o dünyalar güzeli sarışın kadının yanına oturdum. Oturur oturmaz: "Çok mu sıradan hayatın bunun için mi sıkılıyorsun?" dedi. Marilyn Monroe, benim hayatımı merak mı ediyordu? Anlatılabilecek miydim ona sıkıntılarımı, dertlerimi? Dinleyecek miydi beni? Birden her şeyi unutup: "Eğer buraya geldiysem oturup sıkıcı ve rutin hayatımı anlatmayacağım, buraya gelme şansına sahipsem sizin gibi insanlara merak ettiğim her şeyi soracağım. Çünkü böyle bir fırsatı bir daha ele geçiremem ve sizler her an ortadan kaybolabilirsiniz diye korkuyorum." dedim. Kıkırdamalar Edgar Allan Poe ve Che Guevara'dan geliyordu. Fazla mı hızlı davranmıştım? Ben bunları düşünürken Selma Lagerlöf: "Tamam tabi ki haklısın, senin yerinde kim olsa aynı şeyi yapmak ister. Açıkçası senin bu kadar açık sözlü ve atılgan olman hoşuma gitti." dedi. Bu sözler, beni daha da hırslandırdı, hemen aklımdakileri sormak istiyordum, kafamda o kadar çok soru vardı ki önce hangisinden başlayacağımı bilmiyordum. Derken: "Marilyn dünya güzeli bir kadındın, para desen sende, şöhret desen sende. Sonra ne oldu da bu kadar mükemmel bir hayatı bırakmaya karar verdin, nasıl intihar edebildin?" diye soruverdim. Fazla mı öze line girmiştim yoksa yaralarına tuz mu basmıştım? O ise gayet hanımefendi bir tavırla: "Herkes senin gibi intihar ettiğimi, bir kutu sakinleştirici aldığımı söylüyor, biliyorum. Ölümüm üzerinde fazla durmadılar. Sadece "muhtemel bir intihar" demeyi yeterli buldular. Hâlbuki karşı komşum James'ten kimse nin haberi yoktu. O gün yine her zaman oldu-

ğu gibi kapıma dadanmıştı. Rezillik çıkmasını diye onu içeri aldım. Deli gibi içmiş, leş gibi kokuyordu, sırnaşmaya çalıştı ama artık canıma tak etmişti, yumruğumu en sert şekilde suratına indirdim ve yukarı koşmaya başladım. Odama girip kapıyı kilitledim ama nasıl kaçacağımı bilmiyordum. Kapıyı kırarak açtı ve o an elindeki iğneyi gördüm bana doğru hızla atıldı ve elindeki iğneyi boynuma sapladı. Gerisi karanlık... Sakinleştiricileri sanırım bana uykudayken yutturdu ve bu şekilde beni öldürerek bu ölüme intihar süsü verdi." Marilyn bunları anlatırken Einstein her sözün sonunda dil çıkarıyor ve onun söylediği her şeyin boş laflardan oluşan bir hikâyeden ibaret olduğunu, söylüyordu. Bir yandan da elindeki zekâ küpüyle rekorlar kırıyordu. Bu adam gerçekten üstün zekâlı olmasının dışında anormaldi de. Marilyn'in anlattıkları beni çok üzmüştü. Ondan bu acı olayları ona tekrar yaşattığım için özür diledim. Gözünden akan bir damla yaş ve o mükemmel gülümsemesiyle bir sorun olmadığını dile getirdi. Albert, bir anda Marie Curie'ye: "Şşşt kadın, kadın, sen de anlat bakalım; o Nobel ödüllerini nasıl dolaplar çevirerek kazandığını, ne dersin? Mesela şuradan başla: Kocanın yaptıklarını nasıl kendin yapmışsın gibi davranıldığını, hiç ses çıkarmadan onun yaptığı işlerle ödülleri nasıl topladığını, ne dersin?", Marie Curie duydukları karşısında kızarmış ve çaktırmak istemese de sinirlenmişti. "Bana bak Albert, Nobel'i hakkımla kazandığımı ve mükemmel bir kimyager ve fizikçi olduğumu biliyorsun. Seninle bu konuda tartışmayacağım. Ayrıca ödülümü alırken zaten çok sevgili eşim Pierre ile bu ödülü paylaştığımı dile getirmiştim." dedi. Tam Einstein, yine celal leniyordu ki ben: "Tamam tamam, lütfen! Bu olaylar aklımı çok karıştırdı, artık bu tartışmayı dinlemek yerine vatanımın kurtarıcısı, hayatımın lideri ile konuşmak istiyorum." dedim ve o derin mavi gözlere döndüm. Ne

de güzel bakıyorlardı bana, gülümsüyordu Mustafa Kemal, ben: "Ata'm, bu soruyu sorup sormamak arasında gidip geliyorum fakat yine de soracağım. Eğer şimdiki durumumuzun böyle olacağını bilseydiniz ki zaten biliyordunuz, ileri görüşlü olmanız size bunu göstermişti fakat madem böyle, neden bu ülke için kendinizi feda ettiniz, hiç kimsenin göze alamayacağı şeyleri gözünüzü bile kırpmadan yaptınız, pişman mısınız?" dedim. Dedim demesine ama sözlerimi bitirdiğim an başımı öne eğdim. Nasıl bakacaktım şimdi o mavi gözlere? Sonra o sesi duydum: "Sevgili Melis, bu sorun karşısında bir hayli mutlu oldum. Şöyle düşün, sen yapmazsan ben yapmazsam o zaman kim yapacak yapılması gerekenleri? Yaptıklarımı olabilecekleri düşünerek yaptım. Herkesin beni sevmesi, anlaması gibi bir beklentim asla olmadı. Artık ben yaşamıyorum ama fikirlerim yaşıyor. Geleceği kuracak olanlar, sizlersiniz. Yine olsa yine yapardım, kızım! Yaptığım her şeyi isteyerek ve inanarak yaptım." dedi. Kendimi tutamayıp ona sarıldım ve başladım ağlamaya. Geri çekildiğimde onun da gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bizim gitme zamanımız geldi." diyerek Ata'm ile bakışmamızın arasına girdi Che Guevara. Gitmeyin, demek istedim ama sonsuza kadar burada kalamayacaklarını biliyordum. Ve hepsi bir anda puf diye odadan kayboldular. Beni odaya getiren o küçük çocuk belirdi kapıda ve: "Evet, Melis, sıradan hayatına bu heyecanı katmak istedik. Aslında küçük dertlerinin hayatının birer cilvesi olduğunu unutma! Küçük dertlerin olmadan, çözecek sorunların olmadan gerçek bir insan olamazsın. Bunu sakın unutma ve hayatına devam et. Şimdi gözlerini kap!" dedi. Sonra bir esinti hissettim suratımda. Gözlerimi açtım ve yine sahildeki banktaydım.

Melis UYGUN 11-C

KOLLEKTİF ŞİİR YAZMA

Tüm sınıfın katılımıyla ya da ünlü şairlerin şiirlerinden verdiğimiz dizelerle şiir oluşturmalarını istedik öğrencilerimizden. Aynı dizelerle farklı dünyaların içerisine soktular bizi. İşte ünlü şairlerin şiirlerinden alınmış dizeler ve okulumuz şairlerinin şiirleri...

TÜKENDİM

Bırakıp gittin beni
Buluşmadan gözlerimiz
Ne olurdu gitmeseydin
Bitmeden sevgimiz

Masmaviydi gözlerin
Unutulmuş denizler gibi
Sen de unuttun beni
O yalnız denizler gibi

Artık günler gün değil bana
Huzurlu değilim sen olmayınca
Sen beni hatırlamazsın ama
Tükendim ben sensiz kalınca

Ağlasam sesimi duyar mısın

Yoksa gelip yanına yalvarsam mı
Beni tekrar kabullenir misin
Yoksa gönderir misin senden uzağa

*İmge ONAY-Zeynep KIRLI-Nil TURHAN
Akım TÜRKKORKMAZ 7-A*

EN ÇOK

Ben senin en çok sesini sevdim

Aynı anda hem kızışların, hem acıyıışların
Hem sevişlerin, hem özleyişlerin gibi
Gözlerimin içine bakarken
Buram buram aşk kokuşun gibi
Senin her bir hücreni sevişim gibi
En çok da gülerken ağlayışlarım özlüyor seni
Ağlarken beni öpüşlerin gibi
Ya da sana kızamayışlarım gibi
Her bir hücrem, her bir santimetrem sevdi seni
Yeni doğmuş bir bebek gibi
Aşk gibi, sevda gibi
Dünyanın en masum insanı gibi sevdim seni
Uçsuz, bucaksız, sonsuz bir haz gibi
Sakın sorma bana nedenini
Ben senin en çok sesini sevdim
Benimle konuşurken şaşırmanı sevdim

Çocuklaşmanı ya da bazen olgunlaşmanı
Aşkı bende bulmanı sevdim ve bana aşkı ya-
şatmanı
Kar yağarken beni ısıtmanı
İçimde bir ateş olmanı sevdim
Benimle dertleşmeni sevdim, beni korumanı
Ve **ben senin en çok sesini sevdim**
'Ben'leşmeni ve 'sen'leşmemi sevdim
Ben senin en çok sesini sevdim

Aybüke AYDIN 11-B

HAYALLERDE

Aşk başlamadan güzel

Hep bunu der, bunu bilirim ben
Hayallerimde yaşarım aşkı
Onunla uyanır güne, onunla ederim akşamı
Bazen içimi döker bazense onu dinlerim
O benim sırdaşım, o benim arkadaşım
Bir bakmışım tüm hayatım oluvermiş bir
anda
Onun kokusu sarmış her yeri, sesi çnlıyor
kulaklarımda
Benliğimin içinde yeni bir ben bulmuş sanki
Yağmur sonrası ıslanmış taşlarında İstiklal'in
Ben onu bulurum
Vapurdan izlerken hafif mavi, biraz yeşil, hır-
çın denizi
Onun bakışlarını hatırlar, mutlu olurum
Bazen kimselere söylemem, kimselere anlat-
mam
En içimde, derinimde yaşar; saklar kollarım
onu

Her geçen gün biraz daha bağlanır, biraz
daha âşık olurum
Sonra bir bakmışım o yok, aslında hiç olma-
mış
Aklımın bir oyunu mu bu, yoksa kalbimin
ihaneti mi bana
Madem gidecektin ne diye düştün aklıma
İki gün ağlar, üçüncü gün alışıma yokluğuna
Çünkü bu bir ilk değil ve son olmayacak asla
Ben bir korkağım aslında
Acı çekmekten korktuğumdan düşlerime sar-
rılıyorum sıkı sıkı
Her şeyi ruhum olan benle yaşıyorum
Çünkü korkuyorum kalbimin kırılmasından
Kalbimi kırandan vazgeçmekten de korkuyor-
rum
Çünkü çok zor olacak biliyorum
Dedim ya ben daha en başında
Hatırla
Aşk başlamadan güzel

Elif GÜVEN 11-B

LEYLA İLE MECNUN GİBİ

Masmavi gökyüzü senin gülüşün gibi
Gözlerin keşfedilmeyen zümrüt gibi
Hasret kaldım senin ay yüzüne
Ey güzelim bul beni

Ben en çok senin sesini sevdim

Uçan notalar gibi şarkımızı özledim
Benden ne kadar uzak olsan da
Ben her zaman seveceğim seni

Mısrararımda kaybolmuş sel gibi
Özlüyorum ben her zaman seni
Ey güzel yüzlüm
Toprağın altından çıkar beni

Her ne kadar sevsek de birbirimizi
Asla kavuşamayacağız Leyla ile Mecnun gibi
Ben cennette bekleyeceğim seni
Seni seviyorum kalbimin fethedeni

Melisa ŞAHİN-Mete ÖZTÜRK
Buse BAYKAN 8-D

KALBİMİN SAHİBİ

Ne güzel şey hatırlamak seni

Yüzünü görmek geceleri
Biliyor musun ne kadar sevdiğimi
Kalbimin tek sahibi

Ne güzel şey düşünmek seni
Sesin sanki senfoni
Elimden düşürmem resimlerini
Kalbimin tek sahibi

Ne güzel şey anımsamak seni
Gördüğüm en mükemmel kişi
Gözlerin gökyüzü kadar mavi
Kalbimin tek sahibi

Ne güzel şey özlemek seni
Hayatımın en güzel günlerini
Keşke her şey olsa eskisi gibi
Kalbimin tek sahibi

Buğra SORAL ve 8-B Erkekleri

BUGÜN

Bugün deniz kenarına gittim yine
Denizin mavisine bakıp gözlerini
Sonsuzluğuna bakıp bana olan sevgini
Dalgalara bakıp kavgalarımızı hatırlarım diye

Ne güzel şey hatırlamak seni

Bugün deniz kenarına gittim yine
Güneşin, deniz üstünde yok olmasına bakıp
gidişini
Kuşlara bakıp benden çaldıklarını
Gemilere bakıp gelgitlerini hatırlarım diye

Ne güzel şey hatırlamak seni

Bugün deniz kenarına gittim yine

Uzun uzun oturup seni izlerim
Sana olan nefretimi
Sana olan sevgimi hatırlarım diye
Ne güzel şey hatırlamak seni
Denize baktıkça bulmak seni

Rabia EKŞİ 11-B

LADES

Başlamadan güzeldi her şey seninle
Tıpkı aşk gibi
Sana uzaktan bakmak güzeldi
Seni kaybettiğim için değildi tüm bu acılar
Ben sende kendimi kaybettiğim için üzül-
düm bu kadar

Aynı film afişi değil miydi izlemediğimiz
Bir aşk filminde ayrılık çekilirken
Birbirimizden çekindiğimiz
Yoksa çok mu eskiydi sokaklar
Hiç karşılaşmamış mıydık seninle
Her sokakta biraz daha unutulmuşuz biz

Gözlerimizi üst üste koymadık mı
O gece senle o şehirde
İntihar süsü vermedik mi
Yüzümüzden düşenlere
Geçenlere rastladım yüzümüzden düşenlere
Utana sıkıla baktılar gözlerime
Biraz fazla eskitilmişiz biz

Seni hatırlıyorum bir yerlerden
Aynı pastayı seçmiştik pastanede
Daha yemeden acı acı gitmiştin
Ne kadar acıtılmışız biz

Hiç başlamamış mıydı yoksa bu aşk
Bir lades oyunu muydu oynadığımız
Daha ilk seferinde seni kaybettiğim
Aklımdaydın oysaki
Anneme giden ilk adımlarım gibi

Hiç başlamamış mıydı yoksa bu aşk
Yalnızca hayalimde yaşattığım mıydın sen
Evet evet
Hiç başlamamıştı bu aşk
Vakti değildi henüz
Cennette olgunlaşan her sürgün dünyaya dü-
şerdi
Henüz olgunlaşmayan bir sürgündü bizimki
Düşemedik dünyaya
Başlayamadık bu aşka

Boş ver gerisini
Aşk başlamadan da güzeldi

Burçe KAYA 10-B

BEN SENİN EN ÇOK GÜLÜŞÜNÜ SEV- DİM

Ben senin en çok gülüşünü sevdim
İçimi ısıtan, içimde umut yeşerten
Bir hayat kadar canlı
Dünyamı aydınlatan o gülüşü sevdim

Ben senin en çok davranışlarını sevdim
Kâh başıma kabadayı kesilmeni
Kâh beni kıskanmanı, o davranışları sevdim

Ben senin en çok gözlerini sevdim
Bana bu hayatta en derin bakan,
İçinde sevgiyi gördüğüm o gözleri sevdim

Ben senin en çok kalbini sevdim
Herkesine açık olan, herkese yeten
İçi sevgi dolu o kalbi sevdim

Ben senin en çok sesini sevdim

Adım senin ağzında anlamlı
Bütün şarkılar sende güzel
Ben senin o sesini sevdim

Su ALTUNYAY-Azra GÜVEN 7-D

GİZLİ BAHÇE

Bana sen lazımsın
Sensiz geçen günlerim için
Gözlerin benim olmalı mesela
O gizli bahçene girebilmek için

Bana sen lazımsın
Senle yaşayabilmek için
Sözlerin benim
Şiirlerim senin olmalı mesela
O gizli bahçede senin olabilmek için

Kalbim gözlerini ararken
O gizli bahçede
Ruhum gezinmekte evrende
Bil ki ölmüşüm, seni arıyorum her yerde

Bana sen lazımsın
Ama sen yoksun

Sılagül YILDIRIM 10-A

EĞİTİM İÇİN MEKTUPLAR...

Eğitim karanlığı aydınlatan ışık, olmazsa olmazdır bir ülkenin. Ama maalesef bunun farkında olmayan insanlarla doludur etrafımız. Bizler de bu hassas konuda öğrencilerimizden sloganlarını belirlemelerini ve anne babalara çocuklarını özellikle de kızlarını neden okutmaları gerektiğini anlatan ikna edici bir mektup yazmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin kaleminden dökülenler...

“KARANLIK OLMASIN DİYE GELECEĞİMİZ, BİR IŞIK DA SEN YAK”

Geleceğin binlerce hayat kurtaracak doktorlarının, yeni nesilleri yaratacak öğretmenlerinin, koskoca bir şehri inşa edecek mimarlarının hayallerini gerçekleştirmeleri için elinden tutup destek olacak tüm anne ve babalara yazıyorum bu mektubumu.

Eğer bu mektubu okuyorsanız ne kadar şanslı olduğunuzu belirtmek isterim. Hayır, yanlış anlamayın sakın. Mektubu okuduğunuz için değil, bu mektubu okumanıza sebep olan pırlanta gibi bir evlada veya evlatlara sahip olduğunuz için. Peki, şu an onlar nerede? Eğer Ayşe evi temizliyor, Hasan bahçede hasat topluyor, Ayşegül kendisini istemeye gelenlere kahve tutuyor diyorsanız bu işte bir yanlışlık var. Onların yeri bu anlattığınız yerler değil. Onların eli kalem tutmalı, silgi tutmalı. Tek üzüntüleri sınavlarından aldıkları kötü notlar olmalı. Onların kafesteki muhabbet kuşundan ne farkları var şu an? O parmaklıklar arasında yaşamlarını sürdürmelerini bekliyorsunuz onlardan. Uçacakları masmavi gökyüzü olmayacaktı madem, niye verilmiş onlara o kanatlar? Kimse görmeden bir hayat yaşayıp gideceklerse eğer bu dünyadan, ne diye bu kadar güzeller o zaman? Mademki herkes tıkayacaktı onlara kulaklarını neden sesleri güzel bu kadar? Her biri o kadar değerliler ki aslında. O kadar şahane yaratılmışlar ki sizin hakkınız mı onların kanatlarını kırmak, ayaklarına taş bağlamak? Senelerdir sürüp giden bir gelenek uğruna kaç can daha yanacak, kaç çocuğun hayali gözyaşlarıyla son bulacak? Onlara uçmaları için bir şans verin. Bırakın o küçük yürekler açsın kocaman kanatlarını. En tepeden baksınlar dünyaya. En güzellerini görsünler, en güzellerini yaşasınlar ve yaşatsınlar. İşte o güzel çocuklar, kanatlarını nasıl çırpmaları gerektiğini okulda öğrenebilirler ancak. Okuyarak, yazarak, düşünerek, öğrenerek... Size düşense

onların karşısında değil; yanında durmak, elinden tutmak. Elbet hata yapacaklar. Onlar düştüklerinde tutup siz kaldırın ayağa, daha da yere itmek yerine. Bırakın okula gitsinler. İzin verin; gelecek, bugün bir umut daha kazansın. Daha iyisi için bir umut... Bu mektubu okumayı bitirdiğiniz an gidin, çocuğunuza sarılın ve gözlerinin en derinine bakın. Unutmayın ki bir ülkeyi küllerinden yeniden doğuran bir çift mavi göz de bir zamanlar çocuktuktu.

Elif GÜVEN 11-B

“KIZLAR OKULA, GELECEĞE UMUTLA”

Anneler, Babalar, Sizler çocuklarınızın büyüüp bir meslek sahibi olmasını, kendi ayakları üzerinde durmasını istemez misiniz? Bunu aslında çoğu anne ister de babalar neden buna karşı çıkar? Neden kızlarını okutmaktan korkup bir an önce evlendirmenin yolunu ararlar? Sonunda aynı resim çıkar ortaya: Kızlar okuyamaz ve kendine güven duymayan, tek görevlerinin çocuk doğurmak ve ev işi yapmak olduğunu zanneden insanlar olarak hayata tutunmaya çalışırlar. Gelin, buna bir son verelim. Devletin ve sizlerin desteğiyle kız çocuklarını okutalım, geleceğe umutla bakalım.

*Ece YILDIZ
Sancaktepe 5-A*

“BİZ KIZLARIN NE İŞİ VAR EVDE, OKUL İSTİYORUM BEN DE!”

Sevgili Babalar,

Lütfen kızlarınızı da okula gönderin. Erkekler nasıl ki toplumda bir unvanla dolaşıyorsa bizlerin de doktor, öğretmen, akademisyen vb. sıfatlara sahip olmaya hakkımız var. Kızlar demek, anne demek, düzen demek, çağdaşlık demek, gelecek demek! Kızlar okumalı ki anne olduklarında iyi evlatlar yetiştirensin, toplum kalkınsın. Türkiye geleceğe umutla bakmak istiyorsa, kalkınmak istiyorsa bu ancak eğitimle; kızların eğitilerek önemli yerlere gelmesiyle, seslerini duyurmasıyla mümkündür. Sizler, kızlarınıza görev yüklemeyin. Bırakın, onlar kendi yollarını kendileri çizsin. Sadece eğitim yolunda onlara destek olun. İyi düşüncelerinizle...

Simge GÖKYAR 5-A

“EĞİTİMİN AYAK İZLERİ: KIZLAR”

Sevgili Anne Babalar,

Biliyoruz ki eğitim hayatımızı etkileyen en önemli şey. Çocukların hayata hazırlanması, birtakım şeyleri öğrenmesi ve meslek sahibi olmalarının başında iyi bir eğitim gelir. Çocuklarımızı okula göndermediğimiz her gün, öğrenecekleri konuların eksikliğini ileriki yaşantılarında hissedeceklerdir. Ben de bir çocuğum. Biliyorum ki Türkiye'nin birçok yerinde çocuklarını okula göndermek yerine çocuklarının geleceğini kendi hazırlayan insanlar var. Özellikle de kız çocuklarının... Bu düşünce yanlış ve böyle düşünen insanların düşüncelerini değiştirmek çok zor, biliyorum. Ama böyle düşünürken şunu da atlamamak gerek: Okula göndermediğiniz her çocuk solan bir çiçek gibidir. Güzel çiçeklerimizi soldurmamalıyım.

Azra ULU 8-D

“ÇOCUKLARIN TEK YOLU: OKUL”

Merhaba,
Benim adım Beril. Güzel bir okulda okuyorum, en iyi şartlarda. İstiyorum ki benim gibi sizlerin çocukları güzel güzel okullarda okusun ve ülkemiz için faydalı olsun. Çünkü bizim sokaklarda çalışan, dilenen çocuk işçilere değil okulda bilgilerle donatılan genç beyinlere ihtiyacımız var. Çocuklarını okula göndermeyen babalar, ne istiyorsunuz? Gününüzü kurtarmak mı yoksa geleceğinizi mi? Lütfen! Çocuklarınızın hayatı sokaklarda değil okulda öğrensın.

Beril YILDIZAY
Sancaktepe 5-A

“EĞİTİM HER ÇOCUĞUN HAKKIDIR”

Sevgili Anne ve Babalar,
Ben Anabilim Eğitim Kurumlarında okuyan bir kız öğrenciyim. “Çocuk Hakları” konusunu sosyal bilgiler dersinde öğrenmişim. Bu hakların içinde “eğitim hakkı” da vardı. Fark ettim ki bizim ülkemizde bunun anlamını bilmeyen bir sürü çocuk var. Özellikle de kız çocukları... Biliyorum ki bu, siz anne babaların sorumsuzluğu, bilinçsizliği yüzünden. Çocuk gelecektir ve iyi bir gelecek için de eğitim şarttır. İşte bunun için ben artık ülkemde haklarını bilen, iyi eğitim gören çocuklar istiyorum. Haydi, çocuklarınız için harekete geçin!

Seyda Nur ÇOBAN
Sancaktepe 5-A

“KIZLARINIZ OKUSUN, GELECEK AYDINLIK OLSUN”

Sevgili Anne ve Babalar,
Sağlıklı bir toplumu sağlıklı aile oluşturur. Sağlıklı aile de anne baba ve çocukların bir araya gelmesiyle oluşur. Ailede de aslında her şeyi idare eden bugünün kızları yarının anneleridir, değil mi? Yani anne ne kadar bilgili ve eğitilmiş olursa yetiştirdiği çocuklar da o denli eğitilmiş ve ahlaklı olacaktır. Dolayısıyla bu çocuklar da önce yakın çevresini sonra da herkesi olumlu yönde etkileyecektir. Baktığımızda da bu, annelerin- okutulmayı bekleyen kız çocuklarının- elindedir. Çok düşünmeye gerek yok. Kızlarınız okusun, gelecek aydınlık olsun. Saygılarımla...

Batın ÇAĞLAYAN
Sancaktepe 5-A

“KIZLAR HEMEN OKULA, DOĞRU BAŞARI YOLUNA”

Değerli Babalar,
Soruyorum sizlere, baba olmak ne demek? Bence baba olmak, çocuklarının iyiliğini istemek, onları hayata hazırlamak ve kendilerine yetebilecek bireyler olarak yetiştirmek. Peki, bunlar nasıl olacak? Onları eve bağlayarak mı yoksa onları okul çağlarında iken çalıştırarak mı ya da istemedikleri kişilerle evlendirerek mi? Hayır. İyi bir babanın en temel özelliği çocuğunu sevgiyle büyütmek ve onun eğitimini sonuna kadar desteklemektir. Bunu yaptığı zaman sadece kendi çocuğunu kurtarmış olmaz, bu çarpık düzeni değiştirmek için de büyük adım atmış olur. Sizler bir adım atın, diğerlerine de örnek olun ve çocuklarınızı, özellikle de kız çocuklarınızı, destekleyin ki onlar için başarı yolu açılsın.

Kerem İZZETOĞLU
Sancaktepe 5-A

“EĞİTİMLİ KIZLAR, VERİMLİ YARINLAR”

Anneler ve Babalar,
Öncelikle kendi anneme ve babama teşekkür etmek isterim. Çünkü benim okula gitmem, öğrenmem ve büyük işlerle uğraşan birisi olmam için çabalıyorsunuz. Maalesef doğudaki kızlar okutulmuyor, onlara bir yük gibi davranılıyor. Kızlar tarlada çalıştırılıyor ya da evlendiriliyor. Keşke kızlara hak ettikleri değer verilse. Verilse ve kızlar okusa, ülkemizden yüzlerce bilim adamı, öğretmen, doktor vb. çıksa. Kim bilir; belki bir gün kızınız, dünyada çığır açan biri olarak karşınıza çıkacak.

Dila Ece HACIALİOĞLU
Sancaktepe 5-A

“KIZLAR GELECEĞİN AYNASIDIR”

Sevgili Babalar,
Ben 5. sınıfta okuyorum. Önümde eğitim yolunda geçireceğim uzun yıllar var. Ben ve arkadaşlarım, güzel imkânlar içinde okurken öğrendim ki bazılarınız kızlarınızı okula göndermiyormuş. Doğrusu buna akıl erdiremedim, inanmak istemedim. Bana göre kızlar, geleceğin aynasıdır. Onlara bakınca sizi nasıl bir hayatın beklediğini görürsünüz. Çünkü kız çocukları ileride birer anne olur ve sizlerin torunlarını yetiştirir. Cahil bir anne,

eğitimsiz çocuklar demektir; cahil bir anne, cahil bir toplum demektir. Anneler, babalar; kız çocuklarınızı okutun. Okutun ki gelecek onların elinde pırıl pırıl aydınlansın.

Eralp Ada ŞİMŞEK
Sancaktepe 5-A

“ÇOCUKLAR GÜLSÜN, DÜNYA GÜLSÜN”

Sevgili Anneler ve Babalar,
Size bu mektubu yazmamın amacı çocuklarınıza gösterdiğiniz çağ dışı davranışlarınızdır. Sizler çocuklarınızı niçin okula gönderip onları mutlu etmiyorsunuz? Devlet bu kadar kampanya yapıp çocukların okullara gönderilmesini teşvik ederken çocuklarınızın neden olması gereken yerlerde değil? Her çocuğun hayali vardır. Bazısı pilot olmak ister; bazısı hekim, polis... Her çocuk hayaline ulaşsa vatanına, milletine sahip çıksa, geleceğe umutla, dimdik baksa fena mı olur? Zor bir şey istemiyorum sizlerden. Söylediklerimi dikkate alın ve elinizi vicdanınıza koyun. Çocuklarınıza- bugünün küçükleri, yarının büyüklerine- eğitim kapısını açın.

Bedirhan ÖZDEMİR 9-A

“EĞİTİM AYRICALIK DEĞİL, HAKTIR”

Değerli Anne ve Babalar,
Sizi şu dünyada en iyi temsil eden şey nedir, biliyor musunuz? Ben söyleyeyim: Çocuklarınız. Sizin onlara katacağınız her şey ileride size dönecek, unutmayın. Bu yüzden çocuklarınıza en büyük katkınız onları okutmak olsun. Çocuğun okula gitmesi ayrıcalık değil, haktır. Her anne baba çocuğuna karşı sorumludur, çocuklarının da anne babasına sorumlu olduğu gibi. O halde sizler çocuklarınızı okula göndererek sorumluluğunuzu yapın ki onlar da karşılığını sizlere en iyi şekilde versinler. Derseniz ki maddi imkânlarımız yok, kızım başlık parası eder, oğlum da işleri görür. O zaman devletin eğitim için kampanyalarını görmezden gelmeyin. Devletin teşvikini dikkate alın. İyi ve sağlam bir gelecek için biz çocukların okuması şart. Bu yüzden bizim gibi çocukları, pencerenin ardından acıyla bakan halleriyle değil, okullarda-yanımızda- görmek istiyorum.

Çağatay BAYAM
Sancaktepe 5-A

ŞEMSIYE ÖYKÜLERİ...

Öğrencilerimizden yan taraftaki fotoğraftan yola çıkarak kişi, zaman, olay ve mekân unsurunun bulunduğu bir hikâyeye yazmalarını istedik. Bakalım çimler üzerindeki şemsiye için nasıl hikâyeler kurguladılar?

YIRTIK TENTE

Yine yağmurlu bir güne uyanmıştı şehir. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen sokaklar çok kalabalıktı ve yoğun bir trafik vardı. Bu yağmuru fırsat bilen satıcılar, şemsiyeleri alıp çıktılar sokaklara. Başladılar şemsiyesi olmayan veya şemsiyesini evde unutan insanlara şemsiye satmaya.

Bir satıcı, giyimi çok iyi olmayan bir çocuk gördü. İslanmamak için bir dükkânın tentesinin altına girmiş kitap okuyordu çocuk. Satıcının içi acıdı. Çocuğun yanına gitti ve ailesinin nerede olduğunu sordu. Çocuk:

— Babam beni almaya gelecek, herhalde işi çıkmıştır.

— Peki ya annen?

— Annem birkaç yıl önce öldü.

Satıcı, büyük ihtimalle trafığe takılmıştır diye düşündü ve düşüncelerinden ayrıldığında çocuğun ıslanmaya başladığını fark etti. Yukarı baktığında tentenin yağmur ve rüzgârdan dolayı biraz yırtıldığını gördü. Satıcının aklına kendi çocuğu geldi. Ya o böyle bir durumda olsaydı. Satıcı böyle düşünürken çocuğun üşümekten titremeye başladığını gördü. Satıcı hemen üstündeki çok da kalın olmayan yağmurluğu çıkarıp çocuğun omuzlarına koydu ve sepetten bir tane şemsiye çıkarıp çocuğa hediye etti. Çocuk ise bu dünyada hâlâ böyle insanlar olduğuna sevinerek adama kollarını doladı ve çok teşekkür etti. Çocuk bir süre sonra babasından haber alarak gelebileceğini öğrenmişti ve satıcıya en içten gülümsemesini armağan edip oradan ayrılmıştı. Yavaş yavaş evine doğru yürümeye başladı fakat rüzgâr çok kuvvetli esiyordu ve onu o küçük elleri şemsiyeyi taşıyamadı. Rüzgâr şemsiyeyi alıp uzaklara doğru savurdu. Sonunda rüzgâr ve yağmur dindiğinde şemsiye, terk edilmiş bir evin kurumuş çimlerinin üzerindeydi. Her yağmur yağdığında küçük çocuğun aklına o şemsiye geliyordu. Kim bilir? Belki bir gün şemsiyesi ona geri dönerdi.

Su ALTUNYAY 7-D

RÜZGÂR NEREYE BİZ ORAYA

Hayatımın en mutlu, ilkbahar günlerinden biriydi. Tıpkı bana benzeyen yeni bir arkadaşım olmuştu. O an gelene kadar her şey çok güzel gidiyordu. Birden gök gürlledi ve yağmur yağmaya başladı. Aslında bu olağanüstü bir durum değildi. Olağanüstü olan, sahibimin beni değil öteki şemsiyeyi seçmesiydi. Daha yeni gelmesine rağmen benim yerime geçen bir varlık olması ondan nefret etmeme bile sebep olmuştu. Ben bunları düşünürken sahibim eve döndü. Çünkü yeni arkadaşım yırtılmıştı. Bunun üzerine sahibim beni alarak dışarı çıktı. Sokağın başında durdu. Öyle rüzgâr vardı ki ağaçlar bile yerinde duramıyordu. Ben de sahibimin elinde zor duruyordum. Birkaç dakika sonra sokakta kimsecikler kalmamıştı. Yolda sahipsiz, ıslak, küçük bir köpek görünce dayanamayıp onu kucağına aldı. Köpeği kucağına alınca beni yere bırakmak zorunda kaldı. Ben şiddetli rüzgârın gücüyle uçup gittim. Havada bir süre uçtuktan sonra yere düştüm. Sahibimi düşünüyordum. Acaba şemsiyesini kaybettiği için üzgün müy-

dü? Keşke elimden bir şeyler gelebilseydi.

Güneş açmış, gökkuşağı çıkmıştı. Çevremdeki çocuklar bir bana bir de gökkuşağına bakıyorlardı. Sanırım hayatlarında ilk defa havadan süzülerek gelen bir şemsiye görüyorlardı. Yoldan geçen, şık giysileri ile göz kamaştıran bir adam beni yerden aldı. "Seni biraz yenilersek çok iş görürsün." deyip beni eve götürdü. Beni kendi elleriyle tamir etti. Artık daha iyi görünüyordum. Birkaç gün sonra yeni sahibim uzun bir iş gezisine çıkacağımızı söyledi. Beni yanına aldı ve yolculuğa başladık.

İstasyona geldik. Çok heyecanlıydım. Yeni yerler, yeni insanlar görecektim. Benim için çok iyi bir fırsattı. Trene bindik ve yola çıktık. Dağların arasından geçiyorduk. Büyük, heybetli dağları geçtik. Yol boyu küçük küçük köyler, yemyeşil kırlar, kıpkırmızı gelincik tarlaları, irili, ufaklı akarsular gördüm. Uzun tünellerden, köprülerden geçtik. Hayatımda hiç bu kadar güzel yerler görmemişim.

Trene bindikten üç gün sonra insan elinin hiç değmediği yemyeşil bir araziden geçiyorduk. Sahibim ferahlamak için pencereyi açmıştı. Ben de pencerenin kenarında duruyordum. Trenin hızının etkisiyle oluşan rüzgârdan dışarı uçup o güzel yeşillige düştüm. Ne olduğunu anlayamadım. Tren gidiyordu ve ben çaresizdim. Giden trenin ardından bakakaldım. İkinci kez yalnızlık hissini yaşamak bana ağır gelecekti. Tek tesellim gördüğüm muhteşem manzara oldu.

Cem ALKAN 5-B

KIRMIZI

Günlerden çarşambaydı gök gürlüyor, şimşek çakıyor, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Genç bir kadın, evinden kırmızı şemsiyesiyle çıktı.

Genç kadın, yürürken çok sevimli iki yavru köpek gördü. Zavallı yavrular, yağmurdan kaçmaya çalışıyor ama başaramıyordu. Kırmızı şemsiyeli kadın, bu güzel yavruların haline çok üzüldü ve kendisinin ıslanmasına aldırmadan şemsiyesini yavruların üzerine bıraktı. Yağmur, hızını gittikçe arttırıyordu ama genç kadın şem-

siyesiz olduğuna aldırmadan yoluna devam etti. Kısa bir süre sonra, yavruların anneleri gelip onları yuvasına taşıdı. Şemsiye oracıkta kalakalmıştı. Bu durum çok uzun sürmedi.

Sokağın köşesinde ayakkabı boyayan çocuk boya kutusunu alıp yürümeye başladı. Yağmurun iri damlaları yüzüne şiddetle çarpıyordu. Yolun kenarındaki kırmızı şemsiyeyi görünce yüzü sevinçle aydınladı. Artık yağmurdan korkmuyordu. Küçük çocuk, evinin önüne geldiğinde birbirine yaslanarak yağmurda yürümeye çalışan yaşlı bir çift gördü. Şemsiyeyi onlara uzattı. Gülümseyerek teşekkür ettiler. Bir süre sonra yağmur durdu. Fakat bu sefer de şiddetli bir rüzgâr çaktı. Rüzgârın etkisiyle şemsiye yaşlı adamın elinden kurtulup uçmaya başladı. Neyse ki yaşlı çiftin ona ihtiyacı kalmamıştı.

Sonunda rüzgâr hafifledi ve şemsiyeyi yemyeşil bir bahçeye savurdu. Önce güneş, sonra da gökkuşağı ortaya çıktı. Kırmızı şemsiyenin yolculuğu burada son bulmuştu.

Nisan YÜRÜK 6-B

RAUNYUS TEDAVİSİ

Sabah alarmımın sesiyle uyandım. Hemen giyindim. Kahvaltımı yapıp, şemsiyemi alarak yağmurlu havada dışarı çıktım. Bir taksi çağırıp Sync-Exdrop laboratuvarına gittim. Burası genetik mühendisi olarak çalıştığım yerdi. Laboratuvar evimden çok uzak değildi. Yirmi beş dakikada ulaşabiliyordum. Taksiciye parasını verip laboratuvara girdim. Laboratuvarın fazla güvenli dış kapısı sadece bazı personellerin parmağını, gözünü ve sesini tarayabiliyordu. İçeride beni asistanım Lary Stewans bekliyordu.

Bugün iki aydır çalışmalarını sürdürdüğümüz pelikan ve domuz DNA'larını birleştirme deneylerine devam edecektik. İşler gittikçe zorlaşıyordu. Domuz ve pelikanın nükleotitlerini birleştiremiyorduk ama asla vazgeçmeyecektik. Bugün yeni zigotun DNA'sına baktığımda farklılıklar gördüm. Nükleotitler birleşmiş gibiydi. Sanırım başarmıştık. Akşam asistanımla kutlama yaptık. Sabah uyandığımda laboratuvarımdaydım. Hemen toparlanıp ayağa kalktım. Yerde içki şişeleri vardı. Buraya nasıl bu kadar içki geldi diye düşündüm. Televizyon açıktı. Televizyonda raunyus hastalığından bahsediliyordu. Bir gecede başlayan raunyus hastalığı nerdeyse bütün dünyayı sarmıştı. Ben ve asistanım

Lary laboratuvarındaki özel bakteri ve mikrop geçirmez bölgedeydik. Bu sayede hastalığa yakalanmamıştık. Derhal Lary'i uyandırıp bu hastalıktan bahsettim. Hastalığa yakalanmış bir insan bulup üzerinde araştırmalara başlamanız gerektiği konusunda hemfikiridik.

Birkaç gün içinde bu ölümcül hastalığa yakalanan bir erkek bulup özel karantina kapsülüne yerleştirdik. Kıyafetlerimiz 4 katmanlı, oksijen tüplü, mikrop ve bakteri geçirmez şekilde tasarlanmıştı. Önce bu adamdan kan örneği alıp DNA'larını ayrıştırıp inceledik. Sonra o hastalığın özünü panzehire dönüştürmek için her yöntemi denedik ama olmadı. Saatlerce uğraşmamıza rağmen başaramamıştık.

Bu hastalığın aileme de yayıldığını duyunca artık her şeyden vazgeçmiştim. Şemsiyemi alıp dışarı çıktım. Yürüdüm, yürüdüm, yine yürüdüm. Ve yerleri yemyeşil çimen olan uçurumun yanına gittim. Artık hiçbir şeyim kalmamıştı. Ne ailem, ne de dostlarım ve son eşyam olan şemsiyemi çimenlerin üstüne koydum ve uçurumdan atladım.

Alp KUŞCU 7-B

SİLÜET

İstanbul'un güzel semtlerinden biri olan Çengelköy'de çok güzel bahçeli bir villada, Suna ve Ahmet, kızları Elif'le mutlu bir şekilde yaşıyorlarmış.

Elif, annesini ve babasını çok severmiş ama babasına hep hasret duymuş. Çünkü Elif'in babası pilotmuş ve yurt dışına görev nedeniyle çok sık gidiyormuş. Elif, babasını daha az gördüğü için ona karşı çok özlem duyuyormuş.

23 Mart Elif'in doğum günüymüş. O gün, tüm aile ve akrabalar Eliflerin evinde toplanmış. Görev nedeniyle İngiltere'de olan baba da akşam Elif'in doğum günü partisine yetişeceğine söz vermiş. Elif, sabırsızlıkla akşam

olmasını bekliyormuş. Hem babasını çok özlemiş hem de yedi yaşına girmenin heyecanı ile doğum gününü kutlamak için sabırsızlanıyormuş.

Akşam olmuş, saat altıda kapı çalmış. Elif, sevinçle kapıya koşmuş ve karşısında çok özlediği babasını görmüş. Babasına çok sıkı sarılmış ve onu öpmeye başlamış. Akşam, bütün aile ve arkadaşlar toplanınca Elif'in pastası gelmiş ve Elif mumları bir çırpıda söndürmüştü. Herkes Elif'e çok güzel hediyeler almış. Babası ise çok güzel bir şemsiye hediye etmiş ona. Babası şemsiyeyi verirken şöyle demiş ona: "Kızım, bu şemsiye sana hep beni hatırlatsın. Ben hayatın boyunca senin yanında olacağım. Nasıl ki yağmurdan korunmak için şemsiyeni açınca seni korur, ben de seni hayatın boyunca kötülüklerden koruyacağım." Elif, bu sözlerden pek bir şey anlamasa da babasının sözlerini hiç unutmamış ve şemsiyesini odasının en güzel yerine koymuş. Onu hiç kullanmamış. Çünkü o şemsiyeye her baktığında uzakta olan babasını hatırlıyormuş. Şemsiyenin kırılmasından çok korkuyormuş. Günlerden bir gün Elif'in babası iş nedeniyle yine İngiltere'ye gidecekti. O sabah babası Elif'i diğer günlerden daha çok öpmüş ve bir hafta sonra döneceğini söyleyerek evden ayrılmış. Elif biraz üzülmüş ama daha sonra annesinin onu parka götüreceğini duyunca bu üzüntüsü geçmiş. Annesiyle Elif parka gitmiş. Elif orada çok oynamış. Eve geldiklerinde Elif çok yorulmuş ve annesiyle televizyonu açıp izlemek istemiş. Televizyondaki son dakika haberleri dikkatlerini çekmiş. Haberlerde İngiltere'ye giden bir yolcu uçağının düştüğü ve kurtulan hiç kimsenin olmadığı söyleniyormuş. Pilot ismi olarak da Elif'in babasının adı söylenmiş. Elif ve annesi bir anda şok olmuşlar ve ağlamaya başlamışlar. Annesi çok üzülmüş ve ne yapacağını bilememiş. Elif ise çığlık çığlığa ağlıyormuş. Elif, koş koş odasına gitmiş. Babasının ona doğum gününde hediye ettiği ve ona babasını hatırlatan şemsiyesini alarak bahçeye gitmiş. Bahçede olayın stresi ile baygınlık geçirmiş. Gözlerini açtığında odasında olan Elif, şemsiyesini göremeyince zorlanarak pencereye yürümüş. Aşağı baktığında, çimlerin üzerindeki şemsiyede babasının unutamayacağı silüetini görmüş.

Emir ARAS 4-A

“Düşler peşimizi bırakmaz çoğu zaman. Peki ya siz düşlerinizde neydiniz ya da ne olmak isterdiniz? Düşlerinizdeki sizi veya gördüğünüz düşü bir hikâye şeklinde kurgulayınız.” dedik öğrencilerimize. Kimi kurduğu düşleri kaleme aldı, kimi rüyalarının içine çekti bizi.

“Düşümde bir kelebektim. Artık bilmiyorum ne olduğumu. Kelebek düşü görmüş olan bir insan mıyım yoksa insan olduğumu düş-leyen bir kelebek mi?” (Zhuangzi, M.Ö. 4.yy)

TOP AĞLARDA

Rüyamda bir futbol topuydum. Bir gün futbol denilen şeyi keşfettiler. Ardından da beni... Ben artık sürekli seyahat ediyordum çünkü maçlar bensiz olmazdı. Ve o gün de her zaman-ki gibi bir yolculuğa çıkmıştık. Beşiktaş-Liverpool maçı... O maçta da beni kullanıyorlardı. Tolgay Arslan'ın ayağına geldiğimde öyle bir falso aldım ki kendimi ağlarda buldum. Bu benim için müthiş bir duyuydu çünkü Beşiktaş, Liverpool'u eledi. Hele ki o sahne unutulmazdı: Hakem maçı bitirdi, Olimpiyat Stadi adeta yıkıldı! İnanılmaz, inanılmaz bir şeydi bu. O gün bir grup taraftar beni de alıp götürdü. Nereye götürdüklerini başta anlamadım meğerki kutlamalara gidiyormuşuz. Onlar gibi ben de coştum. Spikerin deyişle “Goodbye Liverpool, goodbye!” Ben de içimden “Osmanlı tokadını böyle çıkarlar işte!” dedim. İşte benim rüyam bu spikerin söyleyişle bitti: Goodbye...

Eralp Ada ŞİMŞEK
Sancaktepe 5-A

DÜŞLERİMİZ

Hepimizin düşleri ve hayalleri vardır elbette. İnsanlar genelde olağanüstü hayaller kurmaz. Ama benim hayalim, benim düşüm gerçekleştirilmesi biraz zor olan bir hayal. Dünyanın en iyi basketbolcusu olmak... Çoğunuz bunu duysanız gülersiniz herhalde. Onca insan varken neden sen diye düşünebilirsiniz. Sanki uzaydan gelen Kobe, Jordan ve onlar gibileri vardı. Kendime yüzde elli bir ihtimal veriyorum bu düşü gerçekleştirmek için. Yüzde elli olup olmama ihtimali, yüzde birlik kısım ise inancımdaya geliyor. Eğer çok çalışırsam, olağanüstü derecede bir çaba gösterirsem şansım yükselir belki. Ama yine de seçebileceğim en zor düşlerden birini seçtiğimi biliyorum. Bazı insanlar ise basketbolu sevmiyor. Anlamadığım tek şey bu oyun olmadan nasıl yaşıyorlar? Bazen hiç-

bir şey yapmak istemiyor canım. Ama sonra şunu düşünüyorum: “Ya uyurum ve hayalimi kurmaya devam ederim ya da hayalim uğruna savaşıyorum.” Evet, belki yapmak olanaksız ama deneyeceğim çünkü benim sözlüğümde “imkânsız” diye bir kelime yok.

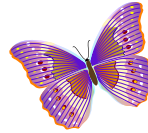
Doruk DEĞERLİ 7-A

RÜYAM

Bir gün rüyamda bir martıydım. Denizin kıyısına yanaşmış bir geminin direğine konmuş-tum. Ve bir görevim vardı. Bu görev, karnımı doyurmaktı. Görevin sonunda bir sürpriz beni bekliyordu. Bir martı olarak karnımı nasıl doyuracağımı biliyordum elbette. Gemi kalkmak üzereydi. Halatlar çözülmüş ve gemi hareket etmeye başlamıştı bile. Gemi biraz hızlanınca insanlar güverteye çıkmış, ellerindeki simitleri bize atmaya başlamışlardı. Havada yaklaşık yirmi kuş vardı. Ve hepimiz büyük bir yarışın içindeydik. Karnımızı doyurma yarışı... İlk başta küçük bir çocuk büyük bir parça simit koparıp fırlattı. Fazla uzağa atamadığı için hemen kapıverdim. O büyük parça simidi yediğim gibi pıranaya dönüştüm. Çok şaşırmıştım. Demek ki ödül buydu. Tam yeni hedefime bakacaktım ki uyanıverdim.

Emir TOGAY 7-A

KELEBEK

Sonu gelmez uçurumun kenarına doğru ilerliyordum. İlk defa bu kadar özgür hissetmişim. Kanatlarımı sonuna kadar açmış, rüzgâra bırakmıştım kendimi. Gelmişim yolun sonuna, iki ayağı olan bir canlı için sondu burası. Benim içinse yeni sonsuzlukların başlangıcı... Derin bir nefes aldım, her şey daha farklıydı normalden. Birkaç saniye sonra yatağımdaydım. Başka bir benliğe bürünmüşken rüyamda, baş ağrımaya neden olan alarm ile uyandım her zamanki gibi. Ayağa kalktım, banyoya doğru ilerledim. Dakikalar önce özgürlüğümün sınırlarını zor-

larken bir pazartesi sabahına uyanmış olmak hayatın gerçeklerinin farkına varmamı sağladı bir kez daha. Giyindikten sonra servisi beklemek için apartmanın girişine indim. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri olan insanların hayatını izlemeye başladım. İşe geç kalanlar, işi olmayıp sokakta dolaşanlar... Herkesin farklı hayatları vardı, herkes farklı amaçlarla yaşamaktaydı. Kelebekler de öyle miydi acaba? Onlar da havalanırken yalnızlık çeker miydi? Peki, kelebekler evsiz kalabilir miydi? Gelen servise binmek bile zor olmuştu benim için. Mutlu bir hayat yaşamak için bir kelebek mi olmalıydım? İş yerime doğru giderken camdan incelemelerime devam ettim. Benim hissettiklerimden, yaşadıklarımın farklıydı her şey. İş yerine girerken elinde kahveleri ile sohbet eden arkadaşlarımı gördüm. Bakışları her zamankinden farklıydı, yanlarına gitmedim, masamın başına geçip oturdum. Saatler sonra müdürün odasında beklediğim haberini aldım. Odaya girdim ve kovulduğum haberini aldım. Artık bir işim de kalmamıştı, umutlarım gibi o da yok olup gitmişti. Eşyalarımı topladım ve eve yürüyerek döndüm. Herkesin beklentilerinin dışında bir insansam yaşamam gerekir miydi? Elime kadehimi alıp balkona oturdum. Saatlerce düşündüm, düşüncelerimde kayboldum. Karar verdim gitmeye, uzaklaşmaya. Belki ben de bir kelebek gibi özgür olabilirdim farklı yerlerde. Kanatlarımı açtım, gözlerimi kapadım ve yolun sonunu getirdim. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim kendimi...

Doğa SELÇUK 8-D

CEZA

“Karıncalardan nefret ederdim. Hayvanları çok severim ve hayvanlara karşı çok merhametli davranırım ama karıncaya basarken içim acımıyor. Bir gün cezalandırılacağım belki ama umurumda da değil.” diye düşünüyordu her zaman.

“Nefes alamıyorum! Yorgan beni eziyor.” Yeni yılın ilk sabahına karınca olarak uyandı. Ölmüş olamazdı. Cezalandırılmıştı, tek açıklaması

buydu. Birazdan ailesi neden hala hazırlanmadığını soracaklardı. Okula gitmemek için bir bahane bulması gerekiyordu ya da her şeyi anlatmalıydı. Cam açıldı, tırmandı. Binadan aşağıya inemeye çalışacaktı. Düz duvarda yürümek... İnsanken bunu yapmayı hayal ederdi ama sadece bir hayaldi. Bina çok yüksekti ama sonunda aşağıya inmeyi başardı. Yürüyen insanların arasından hızlıca geçiyordu ve kimse onu fark etmiyordu. Gitti, gitti, gitti... Karşısında kocaman bir ana yol vardı. Bir an duraksadı, sonra kendini yola attı. Karşındakilerden daha hızlı olamadığı için kocaman bir ayağın altında ezildi. Ölürlen düşündüğü tek şey karıncalara yaptığı kötülüklerdi. Bu gerçekleşmiş olamazdı.

Öykü OĞUZ 8-C

DÜŞLERİMİZ VE BİZ

Herkesin bir düşü veya bir hayali vardır. Bazen ucunda çok üzüleceğimiz bir şey olsa bile ondan vazgeçemeyiz ama bazı düşünceler vardır ki sizi hayatınızın en mutlu insanı yapar. Tabii bu düşüleri gerçekleştirmek için karşımıza engeller çıkacaktır. Örneğin; iki aşkın düşü kavuşmaktır ancak karşılıklarına farklı engeller çıkacaktır. Bazen pes edecekler bazen de savaşacaklardır. Düşlerimiz bir çiçek gibidir eğer onları gerçekleştirmesek solup giderler. Bunun için asla düşlerimizin peşini bırakmamalıyız. Bırakırsak hayata karşı bir amacımız olmaz, öylesine yaşarız. İnsan neden düşlerinin peşini bırakır ki? Aslında düşününüzde yönetmen sizsiniz, oyuncularını da siz seçersiniz. İstedığınız bir filmi çekmektir düşleriniz. O filmin bitmesini hiç istemezsiniz. Siz düşlerin peşini bıraksanız bile onlar sizin peşinizi bırakmaz. Gerçekleşmesi zor olsa bile her şeyde bir umut vardır. Kurduğum düşü bilmeniz değil önemli olan, önemli olan düşlerinizin peşinden gitmeye ikna etmek sizi. Haydi, kendi filmimizi yönetelim hatta başkahramanı olalım o filmin.

Elif Naz HOROZCU 8-A

KANATLARIMI GERİ ALSAM

Bembeyazlar buz gibi zeminde açtım gözlerimi. Neredeydim, kimdim, neden buradaydım bil-

miyordum. Tek hissedebildiğim iliklerime kadar işleyen soğuk ve sırtımdan tüm vücuduma yayılan keskin acı... Yavaşça doğrulurken sanki omuzlarımda beni geriye çeken bir yük varmış gibi iki büklüm oldum. Ayağa kalktığımda yanılmadığımı fark etmem uzun sürmedi. Bu kanatlar da neyin nesiydi? Tüylerle dolu bu bembeyaz kanatlar uçmak için mi duruyordu cılız bedenimde? İyi de ben uçmayı bilmezdim ki. Bir kuş mu olmuştum acaba? Ama ayaklarım hala yerli yerindeydi. Melekler bu kadar insanca hissedebilir miydi ki? Sessiz sakin bir ormanın içinde yalnız başımayım. Kurt sesleri yükseliyor karanlıkta. Ama içimde korkudan bir eser bile yok. Her adımımı güneş biraz daha yükseliyor, etraf aydınlanıyor. Bir insan yüzü görmek umuduyla soluk soluğa kalmış yürüyorum. Tam pes edecekken bir çift beliriyor karşı yolda. Koşa koşa yanlarına gidiyorum. "Pardon, rahatsız ediyorum ama bana yardım edebilir misiniz?" Adamla kadın gülüşe gülüşe yürümeye devam ediyor. Yine sesleniyorum ama değişen bir şey yok. Ben yokmuşum gibi davranmakta kararlılar herhâlde. En sonunda birini tutmak için elimi uzatıyorum ama adamın kolu kayıp gidiyor elimden, yakalayamıyorum. Ben yokmuşum gibi mi davranıyorlar yoksa ben gerçekten yok muyum? Var olup olmadığımı nasıl anlayacağımı bilmeden son kez çaresizce bağıriyorum arkalarından. Bunu gördüğüm her insana yapıp yardım diliyorum ama nafile... Güneş kadar parlak olan umudum şimdi sönmeye yüz tutmuş titrek bir mum kadar bile aydınlatmıyor etrafı. Peki, ben neyim, kimim? Sırtımdaki bu devasa kanatlar uçmamı sağlamayacaksa ne diye varlar? Neden beyazlar içinde tek başımayım bu koskoca dünyada? Sesimi duyurabileceğim tek bir insan bile yok mu yani? Ben bu varoluşu hiç sevmedim. İnsan olmayı özledim. Hayattaki tüm sorumluluklarımı sırtımdaki bu yüke tercih ederim şimdi. Duymaktan bıktığım kalabalığımı özledim ben. Yalnızlık çok karanlık... Hayatımı renklendiren, beni duyan ve gören o gözleri, sesleri özledim. Beni yıllarca meleğim diye sevdin. İstemem deme bir daha öyle anne. Nerden bilebilirdim ki hayalimdeki o devasa kanatların bir gün beni yalnızlığa uçuracağını. Ayaklarım çamur içinde, göz kapaklarım tatlı uykunun güzel çağırışlarını reddediyor. İlk rüzgâr eserken bedenimden, tüm düşünceler kayboluyor yavaş yavaş zihnimden. Ve birden bir ses bip bip bip. Gözlerimi aralıyorum. Sıca-

cık kırmızı perdeli odamda saat altıyı beş geçeyi gösteriyor. Zihnimin başarıyla yönettiği Oscarlık bir film senaryosu daha sona erdi. Kalkıp beni bekleyen sorumlulukları yerine getirmem lazım şimdi. Şey diyorum, kanatlarımı geri alsam biraz daha uyuyabilir miyim?

Elif GÜVEN 11-B

DENGE

Bir kız vardı düşlerimde... Genç ve güzeldi. Hayatı boyunca tek bir şeye hayran kalmıştı: "Düzene." Bazen meydana insanlarının arasındaki diyalogları dinliyor, birbirleri arasında takas yapan insanları izliyor, bazen ise ıssız bir yere oturup güneşin ve ayın dansını izliyordu. Ancak insanlar tarafından bu tutumu ara sıra eleştiriliyor, onca dedikodunun arasında yer almak zorunda kalıyordu. Düşlerimdeki kızın kafasında adeta fırtınalar kopuyordu. O sadece oturup "dengeyi" izlemek istiyordu. Ona tanık olmak istiyordu sadece. İnsanlar dışarıdan gördüğü gibi kalsa, diyordu. Ama okulunda, arkadaşlarında, kitaplarında, ailesinde hatta dönemin tanrılarında bile vardı bu korkunç duygu: Hubris. Kibir diyeceklerdi sonradan bu duyguya.

Tüm insanlığı sarsıyordu düşlerimdeki kız. Uçsuz antik dönemden kalma ülkesinde kendi hayalinden başka güvenecek hiçbir şeyi yoktu. İnsan olmak istemiyordu artık düşlerimdeki kız. Dengesi, adaleti için her türlü şeyi yapmaya hazırı. Kimseyle arası iyi değildi. Herkes daha fazla soyutladı onu. Onun gözünde insanlar kendilerini egolarıyla besleyen canavarlardı. Düşlerimdeki kız dayanamıyordu artık, daha fazla katlanmak istemiyordu. Bu sebeple gözlerini bir kumaşla kapattı. Canavarları görmeyecekti, artık korkmayacaktı. Merhamet tanımayacaktı; denge, adaletin intikamını alacaktı. O zamandan beri hala savaşına devam ediyor düşlerimdeki kız. Amaçlarıyla ölümsüzleşti... İnsanlara adaleti ve dengeyi öğretti. Onun adaleti asla kör olamazdı. Her savaşta ve barışta, her sessizlikte ve gürültüde onun varlığını ve onun amacını hissediyordum artık düşlerimde...

Miray ÖZBEY 11-B

Öğrencilerimizden, kendileri için geliştirilen süper güçlerden birini seçerek ülkelerinde belirledikleri bir soruna çözüm üretmelerini istedik. İşte öğrencilerimizin süper güçleri ve süper çözümleri...

TRAFİK SORUNU

Günümüz Türkiye'sinde insanları çileden çıkaran en önemli problemlerden biri trafik. İnsanlar, trafik yüzünden artık psikolojik sorunlar bile yaşıyor. Evimize on dakika mesafede olan bir yere bile trafik yüzünden bir saatte gittiğimiz oluyor. Benim içinse durum biraz farklı, özel bir gücüm var o da ışınlanmak. Farklı alanlara ışınlanarak gördüm ki ulaşım, hem nüfus artışı hem de yolların yetersizliği sebebiyle bu hâlde. Öğrenciler, öğretmenler ve diğer çalışanlar sırf trafik yüzünden çok çok erken saatlerde uyanmak zorunda kalıyor. Bu durum bence herkesi mutsuz ediyor. Hâl böyle olunca bu sorunu süper gücümü kullanarak çözmeye karar verdim. Böylelikle insanlar hem daha mutlu olacaklar hem de daha çok uyuyabileceklerdi. Önce dünyanın dört bir yanından konunun uzmanı bilim adamlarıyla görüştim. Kendi DNA'mla çoğaltma çalışmaları yapıldı. Daha önce bir canlı çoğaltmış olan bilim adamlarının bir hücreyi çoğaltacaklarına şüphesiz inanıyordum. Sonunda bunu başaran bilim adamlarına tek bir şart koştum. Bu hücrelerden önce kendi ülkemizin insanları faydalanacak ve bu benim ülkemizin insanlarına ücretsiz olarak sunulacaktı. Öyle de oldu. Artık yollar bomboş çünkü insanlar ışınlanabiliyor. Okulumdaki farklılıklara inanamazsınız. Işınlanabildiğimiz için erken kalkma derdi kalmadı. Servis şoförleri artık yaşı küçük çocuklara ışınlanma sırasında rehberlik yapıyor. Dersler de herkes ışınlanabildiği için konuyla ilgili yerlerde işlenebiliyor. Herkes daha enerjik ve mutlu. Yaşasın ışınlanmak!

Nehir EMRE
Sancaktepe 5-A

DOĞAYI KORUMA BİLİNCİ

Bildiğiniz gibi ülkemizde bir sürü sorun var. Bu sorunlara ise çözüm bulmamız gerekmekte. İşte tam da bunun için bana bir süper güç verildi: Görünmezlik. Bu gücü kullanarak ülkemdeki en büyük sorunlardan biri olan "çöp" sıkıntısına çözüm getireceğim. İşe, gücümü kullanarak insanlar gözlemleyerek başladım ve gördüm ki bu konuda oldukça bilinçsiz. Yediğimiz yiyeceklerin ambalajlarını, içtiğimiz içeceklerin kutularını yere, denize kısıacası çöp hariç kola-

yımıza gelen neresiyse oralara atıyoruz. Çoğu zaman bunu: "Aman ne olacak ki bir kereden?" diye düşünerek yapıyoruz. Ancak milyonlarca insanın bir kere diye düşünerek attığı bu çöpler zaman içinde dev çöp yığınlarına dönüşüyor. Sonra kirlettiğimiz çevreyi temizlemek için doğayı kirleten başka çözüm yolları üretiyoruz. Artık buna bir son verilmeli. Gücümü kullanarak yaptığım gözlemleri, iş birliği içinde doğa için çalışan kurumlarla paylaştım. Bu süreçte onlar da verdiğim ipuçlarından yola çıkarak çalışmalarını hızlandırdı. Bense elimden geldiği kadar onlara yardım ediyordum. Örneğin: Bir çocuk sokağa sürekli çöp atıyorsa gücümü kullanarak evine girip (Sakin siz denemeyin!) ona fark ettirmeden yediği şeyleri ve diğer çöpleri odasına yığıyordum, bir süre sonra gözlemledim ki odasını toplamaktan çılgına dönen çocuk, sokakta daha dikkatli davranmaya başlıyordu. İnsanlar üzerinde gücümü kullanarak yaptığım bu deneylerin sonucunda, bağımsız olarak çalışmalarını yürüten doğa kuruluşları bir eğitim tasarısı geliştirdi. Çevre kirliliğini engellemek için okullarda artık "Doğayı Koruma Bilinci" dersleri okutulacaktı. Süper gücüm, gözlemlerim ve emeğim boşa çıkmadığı için mutluydum.

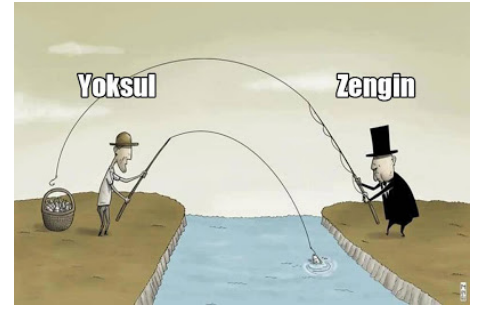
Arhan ERSAN 5-A

HERKES OKUYABİLSİN DİYE

Türkiye'deki en önemli sorunlardan birinin bazı çocukların okula gidememeleri olduğunu düşünüyorum. Bana sunulan güçler arasından bu sorunu çözmek için görünmezliği seçtim. Her çocuk hayatını yönlendirmek adına okula gitmelidir, diye düşünüyorum. Planım şöyle: Öncelikle çocuklara haklarını öğretmeliyim. Gidebildiğim yerlere gidip gücümü kullanarak çocuklara neden okula gitmeleri gerektiğini anlatmalıyım. Sonra diğer ihtiyaçları için onlara yardım etmeliyim, onlara korkmamaları gerektiğini söylemeliyim. Daha sonra gizlice girdiğim okulların kayıt listelerine velilerin adına çocukların kayıtlarını yaptıracağım ardından bana bu güçleri sunanların yardımıyla çocukların okul ihtiyaçlarını karşılayıp yine gizlice onlara bu yardımları sunacağım. Okullar açıldığında bütün engellere rağmen okulların dolup

taştığını gören anne ve babalar bu duruma şaşırarak ancak çoğunluk böyle olduğu için kendilerinde karşı çıkma gücünü bulamayacaklar. Ayrıca çoğu aile, çocuğunu maddi imkânsızlıklar sebebiyle okula gönderemiyor. Ben ve benim gibiler bu gibi ihtiyaçları karşılayacağından bu sorun da ortadan kalkmış olacak. Şimdi sıra tasarımlarını gerçekleştirmekte, bana şans dileyin. Her şey, herkes okuyabilirdi diye!

Seyda Nur ÇOBAN
Sancaktepe 5-A

ZENGİNLERDEN AL, YOKSULLARA VER

Ülkemdeki sorunlardan seçtiğim bir tanesine çözüm üretilmem için bana üç süper güç sundular ve birini seçmemi istediler. Böyle ciddi bir iş için beni seçtiklerinden son derece gurur duymuştum. Önce çözeceğim sorunu belirleyip ardından ona uygun bir güç seçmem gerektiğine karar verdim. Süper gücüm, ışınlanmak olacaktı ve çözeceğim sorun ise ülkemdeki yoksulluk. Süper güçleri geliştirenler, çözmek istediğim sorunu öğrenince oldukça şaşırıldılar, bunu daha önce kimsenin başaramadığını söylediler. Ben kararlıydım ve kendime güveniyordum. İşe yoksulluğun kaynağını araştırmakla başladım. Gücümü kullanarak hem yoksul hem zengin hem de orta halli insanların yaşayışlarına girip ne yaptıklarını, nasıl yaşadıklarını gözlemleyebiliyordum. Zengin insanlar için birçok şey çok daha kolaydı. Yemek, uyumak, barınmak gibi temel ihtiyaçlarıyla ilgili herhangi bir sorunları olmadığı için bunlara sahip olmayan insanların ne yaşadıklarını anlamalarına imkân yoktu. Diğer taraftaysa yemek bulamayan, açlıktan ağlayan bebekler, üşüdüğü için birbirine sokulup uyumaya çalışan kardeşler, çaresiz anneler, babalar... Bu haksızlığa bir son

vermeliydim. Bu insanların birbirinden ne farkı vardı? Herkesin karnı doymalı, başını sokacağı bir yuvası olmalıydı. Gözlemlerim sonucunda şunu fark ettim. Birilerinin yiyecek ekmeği bile yokken diğerleri önündeki yemeği beğenmiyor, çöpe atıyordu. Biri üstüne bir şey alacak para bulamazken, diğeri çok pahalı olan elbiselerini bir kere giydikten sonra atıyordu. Karar verdim. Bu sıkıntılara gücümü kullanarak adaletli bir değiş tokuş yoluyla son verecektim. Zenginlerin mutfağından, dolaplarından aldığım fazlalıkları ihtiyacı olanlara dağıtmaya başladım. İşin garibi kendilerinden aldıklarını bile fark etmedi zenginler. Diğer taraftan yoksullar ise olup bitene inanmamakla birlikte: “Sonunda dualarımız kabul oldu, teşekkür ederiz.” diyerek karınlarını doyuruyor ve artık üşümüyorlardı. Bu konuda tek başına ne kadar çabalasam da herkese yetişemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden bana bu gücü verenlerle yaptıklarımı paylaştım ve onlardan yardım istedim. Onlar yaptıklarımından oldukça etkilendi ve bana teşekkür ettiler. Benim uyguladığım yöntemi uygulayacak başka çocuklar bulacaklarını söylediler. Sevindim. Tek başına yaptıklarımı, sayımız çoğaldıkça yapabileceklerimizi düşündüm ve gülümsedim.

Dilan AKTAŞ 6-A

KAPKAÇ

Ben görünmez olabiliyorum ve bu gücü sadece kendi çıkarlarıma yönelik değil ülkem için de kullanmaya karar verdim. Birçok kişi bugün sokağa çıkarken bile tedirgin. Sebebi farklılıklar gösterse bile genellikle canınıza ya da malınıza zarar vermek isteyen kötü niyetli insanlar. Bir gün evde boş boş oturup, dışarıyı izlerken şöyle bir olaya şahit oldum: Kaldırımında güçlkle elindeki bastonla yürüyen yaşlı amca ve teyze birbirleri ile konuşarak gidiyorlardı. Yüksek sesle, emekli maaşlarını bankadan çekmiş, nereye ödeme yapacaklarını planlıyorlardı. Bu ayın sonunu nasıl getireceklerini tartışıyorlardı. Aniden arkalarında iki adam belirdi. Hem kendi aralarında konuşuyor hem de yaşlı çifti göstererek bir şeyler yapıyorlardı. Ne yapıyor bunlar, diye düşünürken yaşlı çiftin üzerine yürüyüp seslendiler: “Hışt, babalık bak bir!”, yaşlı adam “Bana mı dedin evladım? diye karşılık verdi. Diğer adam: “He, sana dedik, beyamca, başka bir şey daha diyecektik.” dedi. Yaşlı adam ve kadın korkuyla bakakaldılar adamlara. İlk konuşan adam: “Cüzdanımı istiyoruz amca, bunu söyle-

yecektik.” dedi. Adam karısını arkasına alarak etrafına bakınmaya başladı ama o iki adam onları itip kakmaya başlamıştı bile. Gücümü kullanarak evden çıktım, hemen onların olduğu kaldırıma geçtim. Adamlara arkadan dokundum. İkisi de arkaya döndü. Bir şey göremeyince tekrar yaşlı çiftte yöneldiler. Bir kere daha arkadan onları dürttüm. Tekrar döndüklerinde oldukça sinirlenmişlerdi. Sağa, sola, havaya bakmaya başladılar. Üçüncü kere onları dürttüğümde, cılız olan: “Sen mi yapıyorsun yoksa tabi benim dikkatim dağılacak, sen de cüzdanı aldığın gibi gideceksin değil mi?” diye çıktı. İri olan sinirlendi: “Asıl sen bunu planlıyorsun.” dedi. Sonuncu kez arkalarından dokunduğumda kavga etmeye başlamışlardı bile. Onlar kavga ederken gücümü kullanmayı bıraktım ve olabildiği kadar hızlı yaşlı çifti bizim eve getirdim. Zavallılar hala korkudan titriyorlardı. Camdan olup biteni izlemeye koyulduk. İkisi artık birbirine vurmaya başlamıştı. Bu sırada ben polisi aradım ve durumu anlattım. Biraz sonra polis arabası görüldü. Ve ikisini tutuklayarak polis arabasına bindirdi. Sonradan öğrendim ki zaten uzun süredir aranan bir kapkaç örgütünün elebaşlarıymış. O yaşlı çiftle hala görüşüyorum ve o olaydan sonra polislere sivil olarak yardım ediyorum. Kapkaç olayları oldukça azaldı. Sıra çözülecek başka sorunlar da...

Yiğit ODAKIR 6-C

GÖRÜNMEZ ÇOCUK

Sabah her zamanki gibi okula gitmek üzere yola çıktım. Her şey normaldi ta ki kalçama bir ok saplanıp uyuyakalana kadar. Uyandığımda bir sandalyedeydim. Yanımda siyah takım elbiseli, siyah gözlüklü bir adam vardı, bir de bir bilim adamı. Üstünde çalıştığı birkaç şişe ve iğne vardı. Sonra bana döndü ve “Merhaba Hakkı'nın Oğlu Alp.” dedi. Babamın ve benim ismimi nasıl bildiğine çok şaşırdım. Ben de: “Benim

ismimi nereden biliyorsun?” dedim. Adam babamın ortağı olduğunu söyledi. Babam bir bilim adamıydı. Ortağının Derya Okutan olduğunu sanıyordum ama değilmiş. Benim seçilmiş kişi olduğumu ve dünyayı ancak benim kurtarabileceğimi söyledi. Ben de sıradan bir çocuk olduğumu, bu işte bir yanlışlık olduğumu söyledim. İşte o zaman neden orada olduğumu anladım. Uzun süren çalışmalar sonucu 3 süper güç geliştirmişlerdi. Birincisi ışınlanmak, ikincisi uçmak ve üçüncüsü ise görünmez olmak. Siyahlar içindeki adam, bana bu süper güçlerden birini seçmem gerektiğini söyledi. Ben de görünmezliği seçtim. Bana içinde ne olduğunu bilmediğim bir şeyler enjekte etti ve sonra: “Neredesin Alp?” dedi. Ben de “Koltuktayım” diye cevap verdim. Bana verdikleri şey her neyse işe yaramıştı. Kaçmak için çok uygun bir zamandı, kaçtım ve yavaş yavaş önlerinden geçerken en doğru kararı verdiğimi düşündüm. Seçtiğim bu güçle ne yapacaktım. Karar vermem uzun zaman almadı. Eğer ülkemdeki iç savaşlara bir son verirsem birçok masumun ölmesine engel olabilecektim. Önce gücümü kullanarak ülkem hakkında hain planlar yapan örgütlerin yanına sızdım, ardından ülkem üzerinden yaptıkları planları dinledim. Tek başına kalıcı bir çözüm olmayacağını bildiğimden devlet büyükleriyle sırrımı paylaştım önce inanmadılar ama sonra özel hayatlarıyla ilgili birkaç detaydan bahsedince beni dinlemek zorunda kaldılar. Hazırlanan haritaları ve ülkem hakkında yapılan planları bir bir önlerine sundum. Karşılığında ne istediğimi sordular. Gülümsedim, gücümü kullandım ve evime döndüm. Birkaç hafta sonra ailemle televizyon izlerken haberlerde, sunucu şunları söylüyordu: “Sayın seyirciler, uzun zamandır ülkemizi zor durumda bırakan örgütün bütün planları hükümet tarafından ele geçirildi. Hükümetimiz, yaptığı hazırlıkları son derece gizli tutarak örgütü harekete geçmeden etkisiz hâle getirdi. Şimdi olayla ilgili görüntüleri izliyoruz.” Aileme hiçbir şey belli etmemeye çalıştım. Annem benim yüzümdeki gülümsemeyi görünce: “Hayırdır oğlum?” diye sordu. Gülümsememi bölmeden cevap verdim: “Demek ki bir yerlerde bizleri koruyan süper güçlere sahip adamlar var anne!”, annem hiç orali bile olmadı: “Allah'ım çocuk aklı işte, he oğlum, he.” diyerek soyduğu elmaları ağzıma tıkmaya başladı.

Alp KUŞÇU 7-B

Öğrencilerimizden verdiğimiz altı görselden üç tanesini seçmelerini, seçtikleri karakterlerin yüz ifadelerinden yola çıkarak her birinin “doğanın korunması” ile ilgili geleceğe dair hayallerini onların ağzından anlatmalarını istedik. İşte öğrencilerimizin farklı bakış açılarıyla doğanın korunması...

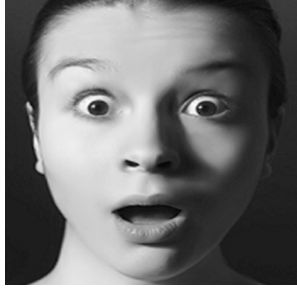
Ayça

Songül

Nil

Ali

Aysun

Nehir

KALBİMİZ DOĞADA ATIYOR

Ayça: Yine bir gece... Kendimle baş başayım. İşte yine kendimi bulup kaybettiğim yerdeyim. İnsanın bir şeye karar vermesi ne kadar zor. İki seçeneğim var: Hayallerimi içime gömmek ya da harekete geçmek. Ama her ne olursa olsun susmamak! Şu an ne görüyorum biliyor musunuz? Bir yanımda deniz bir yanımda toprak... Yürüyorum yavaşça, denizin kokusunu içime çekiyorum ve ona bakarak ağlıyorum. Denizin masmavi rengi, berraklığı yok olmuş. Onun solgun yüzüyle göz göze geliyorum. Üstünde çöplerden daha da kötüsünü görüyorum. Hayatına son verdiğimiz balıklar, denizaneleri, kıyıya vurmuş yunuslar... Evet, son verdiğimiz hayatlar... Hepsi bizim eserimiz! Nasıl yaptık bu kötülüğü onlara? Nasıl farkına varamadık verdiğimiz zararın? Sonra harekete geçiyorum, koşuyorum, ardıma bile bakmadan koşuyorum... Yok ettiğimiz o güzel manzarayı yeniden eski haline getirmek için...

Ali: Gün doğumuyla açtım gözlerimi yeni ufuklara. Güneş ışıklarını yüzümde gezdiriyor, kuşlar özgürce uçuyor, çiçekler kokularını dört

bir yana salıyordu. Çiçek kokularının büyüüne kapılan arıların kendilerini bu renk cümbüşüne kaptırmakla meşguldü. Bu huzurlu ortamda kahvem alıp balkona çekildim. Orada düşüncelere dalıp kendime şunu sordum: “Biz doğanın bu kusursuz güzelliği karşısında ne yapıyoruz?”. Ne yazık ki aklıma güzel cümleler gelmedi.

Doğayı kendimizi koruduğumuz gibi korumuyor, çevre kirliliğiyle yeteri kadar mücadele etmiyoruz. Böyle davranmaya devam edersek kısa bir süre sonra ne kuş civıltısı ne de çiçek kokusu duyacağız. Peki, her şey için geç olmadan neler yapmalı? Öncelikle probleme gerçekçi bir biçimde yaklaşıp insanlarda doğa bilincini uyandırmalıyız. Havayı, suyu, toprağı kirleten maddeleri doğadan uzak tutup yemyeşil bir dünya için ağaç dikmeliyiz, geleceğe umutla bakabilmek için... Ünlü yazar Tolstoy’un da dediği gibi: “Ağaç, maziye istikbale bağlar, size sabrı öğretir, beraber yaşamanın, birbirine faydalı olmanın zevkini verir.”

Nil: Sonsuz bir karanlıkta yürüyorum. Etrafımda gözlerinden kan damlayan kuşlar uçuyor. Durmadan çığlık atıyorlar ama ben onların

dilinden anlamıyorum. Gözleriyle işaret ederek beni bir yere götürüyorlar. Önce yavaş, sonra hızlı adımlarla yürüyorum. Bir yandan üşüyorum. Soğuk terler boncuk boncuk akarken alnımdan içimde bir sızı duyuyorum. Devam ediyorum yürümeye. Bir kapı çıkıyor karşıma, üzerinde “çıplak” yazıyor. Hemen kapıyı açıp içeri giriyorum. Birdenbire bir duman kaplıyor dört yanıma. Sonra ateş kırmızısı... Yerde kurumuş yiyecekler, kibrit çöpleri, yanmış oyuncaklar... Kafamı kaldırıyorum. Çıplak ağaçlar geçiyor gözümün önünden sıra sıra. Can veriyorlar teker teker, gözlerimin içine baka baka! Tutup ağaçları kaldırmak istiyorum ama başarmak mümkün değil. Yapabildiğim tek şey, elimle gözyaşlarımı silmek... Gözleri kanlı kuşlar tekrar üzerime geliyor! Hemen kapıdan çıkıyorum ve koşmaya başlıyorum. Bir anda kendi ellerimle kazdığım kuyuya düşüyor, orada can veriyorum. Tam gözlerimi kapattığım sırada da yatağımdan sıçrayarak uyanıyorum. Bunun bir kâbus olduğunu anlayarak derin bir nefes alıyorum. Camdan bakıyorum. Kızım bahçede köpeğiyle oynuyor. Rüyamı düşünerek “Doğayı tüketmeye devam edersek bir gün biz de tükeneceğiz.” diyorum. Ve bir söz veriyorum kendime, kızıma güzel bir dünya bırakmak için...

Özüm TAŞAN 10-A

DOĞA VE İNSAN

İnsanlar gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmeden bir sürü hayal kurarlar. Bu hayaller; hayatımıza birçok yenilik ve kolaylık katan, gelecekteki yaşantımızla ilgili ipuçları veren ve umutlarımızın kapılarını aralayan anahtarlarıdır. Peki, doğayı korunmak, gelecek kuşaklara güzel ve temiz bir dünya bırakmak için yeteri kadar hayal kuruyor muyuz? Bakalım farklı bakış açılarına sahip insanlar, doğanın korunması için hangi hayalleri kuruyor:

Nehir: Bazen öyle hayaller kuruyorum ki şu an yaşadığımız dünya ile uzaktan yakından ilgisi yok. Mesela ağaçları kesmeden kâğıt elde edebilsen ne kadar güzel olurdu. Deniz kenarına gittiğinizde çevreyi kirleten pis atıkları görmesek... Bilim adamları, önümüzdeki elli yıl içe-

risinde, rüzgâr jeneratörlerinin kapasitesinde ciddi bir oranda artış olacağını ve elektrik ihtiyacımızın büyük bir kısmının rüzgâr jeneratörlerinden sağlanacağını belirtiyorlar. Bununla birlikte su yosunlarının, karbon özümleme sayesinde çevre dostu yakıtlara dönüştürebileceği düşünülmektedir. Bu gelişmeyle hem yakıt maliyeti düşecek hem de doğaya verilen zarar önlenecektir. Temiz bir dünya için ben de hayaller kuruyorum. İleriki yıllarda çevre projelerinin içerisinde yer almak ve doğanın korunmasına katkıda bulunmak en büyük hayalim.

Ayça: Bizler geleceğe yönelik hayaller kurmadan ve bizden sonraki nesilleri düşünmeden yaşadığımız çevreye ciddi zararlar veriyoruz. Gelecek yıllarda hayatımızı daha da tehdit edecek olan doğa kirliliği her geçen gün artıyor. Hava kirleniyor, denizler kirleniyor, ozon tabakası inceliyor, hayvan türleri yok oluyor... Bunlara sosyal çevrenin kirlenmesi de ilave edilebilir: fakirlik, açlık, evsizlik... Yaşamayacak bir dünya bırakıyoruz aramızda. Doğayı kirletmek, nesilleri kirletmektir! Sağlıksız bir ortamda sağlıklı nesiller yetişebilir mi? Gelecek kuşaklara bırakacağımız en güzel miras: Tertemiz ve her bir köşesi ağaçlarla bezenmiş güzel bir dünyadır. Doğayı korumak ve onu gelecek kuşaklara yaşanılır bir biçimde bırakmak, hepimizin en temel görevidir. Gelecek ve çevre hepimizin... Gelin, el ele verip doğamızı koruyalım!

Ali: Doğanın korunmasıyla ilgili kafam bir hayli karışık. Doğal kaynaklarımız hızla tükeniyor, hayatımız her geçen gün büyüyen bir tehdidin altına giriyor. Bundan elli altmış yıl sonra insanlığını nasıl bir çevre bekliyor, hayal bile edemiyorum. Malum, bir şeyler kaybedilmeden değeri anlaşılmıyor. Fakat doğa tükendiği zaman bizler geri dönülmez bir yola gireceğiz. İşte o zaman ne yaparsak yapalım bir faydası olmayacak. Bu dünya bizim... Vakit geç olmadan doğanın korunması için gerekli önlemleri alalım. Gelecek kuşaklara güzel bir dünya bırakmak için hayaller kurup bu hayalleri gerçekleştirmek için birlik olalım.

İzem ÖZKILIÇ 9-B

DOĞAYLA EL ELE

Aysun: Bazen çevremi seyrederek, kendimle konuşup şöyle derim: "Aman Allah'ım! Buralar nasıl bu hale geldi? Burası bir zamanlar cenneti kıskandıracak kadar güzeldi. Peki, şimdi... O güzelim ağaçlar nereye saklandı? Cıvı cıvı öten kuşlar nerede? Bu doğa bizim... Bu hayatta öncelikle doğaya ihtiyacımız var; nefes almak için, gelecek nesillere nefes kalması için... İnsanoglu uyan! Doğaya zarar vermenin kendi bedenine zarar vermekten ne farkı var? Bindiğin dalı kesen bir varlığa mı döndün yoksa? Hep birlikte uyanalım, yanlışlarımızı görelim ve gerekli önlemleri alalım. Öncelikle de yok olmak üzere olan doğa bilincimizi uyandıralım.

Ali: Doğa, canlıların en geniş yaşam alanı, mutluluğumuzun temel kaynağıdır. Peki, biz neden mutlu değiliz? Etrafınıza şöyle bir bakarsanız ne demek istediğimi rahatlıkla anlarsınız. Tahrip edilen ormanlar, ciğerlerimize çektiğimiz kirli hava, beton yığına dönen yaşam alanları... Bu sorunu ancak biz çözebiliriz. Gelin el ele verelim. Parolamız "Doğayı Korumak", savaşımız da "doğa düşmanları"yla olsun. İnsanları bilinçlendirelim. Üreteceğimiz fikirlerle daha temiz bir dünyaya doğru hızlı adımlarla yürüelim.

Nehir: Hayal ediyorum... Yemyeşil ormanlar, tertemiz kumsallar, coşkun denizler; yüzünden sağlık fışkıran, geleceğe umutla bakan mutlu insanlar... Ben hâlâ umudunu kaybetmeyen, iyimser insanlardım. Ülkemizde, gözümde canlandırdığım bu muhteşem tabloyu bozmak isteyen çok sayıda insan var. Fakat ben, benim gibi düşünen insanların sayısının da fazla olduğuna inanıyorum. Biliyorum ki doğayı seven, hayatını ona borçlu olduğunu çok iyi bilen insanlar, bencilce yaşayan insanları ikna edecek, gerekli önlemleri alacaklar.

Selim Alp GÜMÜŞ 9-B

HER ŞEY DOĞA İÇİN

Ayça: Hayallerim vardı benim. Kelebeklerle dolu bir dünya... Çiçekler, böcekler, ağaçlar, saçımı tarayan rüzgâr ve martı sesleri... Sizce de güzel değil mi? Ne yazık ki bugün bunlardan eser kalmadı. Ormanlar yanıyor, çiçekler kuruyor, tahrip edilen doğada ölen masum hayvanların küçük bedenleri toprağa karışıyor, martıların sessizliğini koruyor... Böyle bir ortamda yaşamak, yaşamaktan vazgeçmektir!

Doğamı seviyorum ve onu minik bir kız çocuğuna benzetiyorum. Her şeyden habersiz,

zarar görmekten korkmayan... Anne ve babasını bekleyen, her zaman onu koruyacaklarına, yanında olacaklarına inanan küçük bir kız çocuğu... Bu çocuğunun anne ve babası bizleriz! Yapmamız gereken: Bizden yardım bekleyen bu kız çocuğunun çağrısına en güzel şekilde yanıt vermek, doğamızı korumaktır.

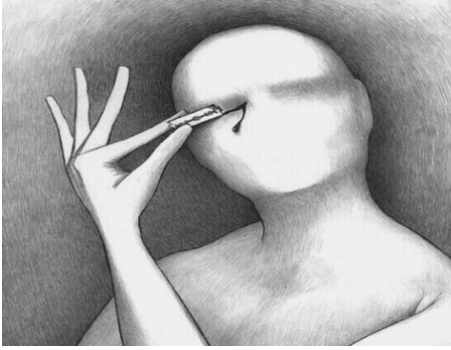
Nehir: Hayat o kadar güzel ki onun güzelliklerini her an hissetmek istiyorum. Her sabah annemle küçük bahçemizdeki salatalıkları suluyor, çiçeklerle arkadaşmışçasına muhabbet ediyorum. Çiçekleri çok seviyorum. En çok da mor ve kırmızı olanları... Bir de bizim evin yakınlarında oynayan çocuklar var. Kaykaylarıyla sürekli geçip duruyorlar bahçemizin önünden. O minicik, güzelim çiçekleri söküp geçiyor soğukkanlı, acımasız kaykay tekerlekleri... Ama ben şuna inanıyorum: Bir gün herkes, benim yaptığım gibi, minik ve tatlı arkadaşlar edinip onlarla muhabbet edecek ve bir daha onları incitmeyecek. Bu umudum sayesinde gülüyorum, mutluyum...

Songül: Bugün benim günüm! Arkadaşlarımla kurduğumuz bir vakıf var. Bu vakıfta, hayatımızı borçlu olduğumuz ağaçların korunması için çeşitli çalışmalar yapıyoruz. Ağaçların insanlar tarafından sömürülmesini önlemek için slogan hazırlamak, bu çalışmalardan biri. Tam da "Ne yazık ki olmuyor, insanların bilinçlenmesini sağlamak hiç de kolay değil. Ağaçlar da canlı, onların da yaşamaya hakkı var! Bunu anlamak neden bu kadar zor? Sanırım insanlar hiç değişmeyecek." dediğim bir anda düşüncelerimi değiştiren bir gelişme oldu. Çok güzel bir haber aldım! Birçok kişi, hazırladığım sloganlardan pankart hazırlayıp doğayı acımasızca katleden insanları protesto etmeye başlamış. Şu an o kadar mutluyum ki sevinçten ağlayabilirim! Demek ki bizim gibi düşünen insanlar hâlâ var. Doğamızı kendi haline bırakılmayıp en güzel şekilde koruyacağız!

Pırıl ÇAĞLAR 8-D

Bir karikatür çoğu zaman sözcüklerden daha etkili anlatır duyguları. Bazen düzene başkal-dırış, bazen direniştir karikatür. Bir karikatür bazen kahkahalarla güldürür bizi, bazen de gözlerimiz dolar bir karikatüre bakınca ve hepsinde bir mesaj vardır inceden inceye... Öğren-cilerimizden, verilen karikatürlerin kendilerinde uyandırdığı duygu ve düşünceleri istedikleri türde kaleme almalarını istedik. İşte, öğrencilerimizin karikatür yorumları...

PERDELER

Hayatımızdaki her olay hemen hemen birbi-rinin aynı gibidir. Aslında hayatımızı biz so-yutlaştırırız ve buna düzen deriz. Kimse bu düzenin ardını göremez. Aynı koyunlar gibi ço-banın söyledikleri yaparız. Asla nasıl olmak istediğimizi, ne olacağımızı bilemeyiz; göremeyiz gerçeği, perdelerin ardındaki gerçeği... Bazen ihtiyacımız olan şeyler yerine bize ihtiyacımız olduğuna inandırdıkları şeyleri isteriz. Hepimiz bunu hissederiz fakat durduramayız, bilemeyiz çünkü nasıl yapılacağını. Kimse göstermemiştir bize gerçeği ve gerçeği nasıl elde edeceğimizi. Perdeleri nasıl kaldıracağımızı kimse öğretme-miştir bize çünkü kimse nasıl olduğunu bilmez. O perdelerin ardındaki güneşin parlaklığını, denizlerin maviliğini, ağaçların ve çimenlerin yeşilliğini... Kimse bilmez doğanın güzelliğini çünkü tek bildikleri o dümdüz perdedir. Bu perdelerin ardında bir sürü güzellik olduğu ve insanların güzelliklere gözlerini kapadığı doğ-rudur ama bazen perdenin ardında kalmak daha güzeldir. Bazen dışarının şiddetini hapseder perde, korur bizi kötülüklerden. Gerçekleri görmek her zaman eğlenceli değildir çünkü can actan gerçekler de vardır. Perdenin ardında gö-receklerin seni mutlu etmeyebilir. Üzüntü, şid-det, vahşet, korku da vardır perdenin arkasın-da. Bunlar seni sen yapan acı gerçeklerdir. Eğer hayatında acıyı vahşeti şiddeti ve üzüntüyü istemiyorsan o zaman bırak perdeler kapatsın önünü. Sen yine koyun olur, çobanın dediğini yaparsın. Her şey senin elinde, sen seçeceksin.

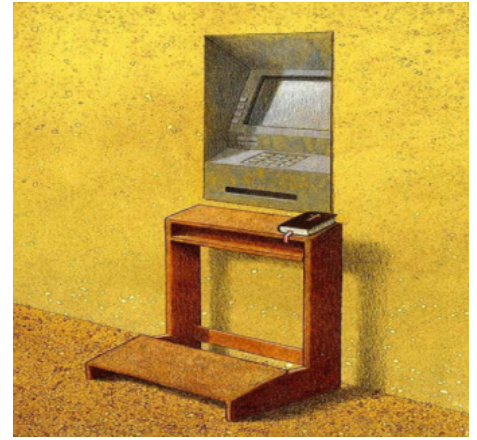
Ya açacaksın gözünü ve dünyanın bütün güzel renkleriyle birlikte düşmanlığı, yalancılığı, kal-leşliği, kötülüğü de göreceksin ya da uysal bir koyun olmaya devam edeceksin. Seç bakalım, sen emirleri uygulayan, kandırılan bir koyun mu yoksa kendi kararlarını verip her şeyin far-kında olan, iyiyi kötüyü ayırt edebilen bir fert mi olacaksın? Kararın nedir, perdeleri kaldı-rmayacak mısın?

Uras ERKAN 7-D

LANETLİ

Bilmek lanetlenmektir. İnsan doğası gereği her şeyi merak eder ve bilmek ister. Mağaralarda yaşadığımız devirlerden bugünlere gelmemizi bu merak duygusuna ve buna bağlı gelişen araştırmalara borçluyuz. Günümüzde insanlar doğruya ve bilgiye ulaşabilmek için oldukça fazla imkâna sahipler. Çeşit çeşit gazeteler, yüz-lerce kanallı televizyonlar ve hepsinden önem-lisi internet. Peki ama ulaştığımız gerçekler bizi ne kadar mutlu ediyor? Kendi adıma bunların beni mutlu ettiğinden emin olamıyorum. Yaşadığım hayata dair gerçekleri öğrenmek ve an-lamak istiyorum. Kendi kendime "Acaba bugün Türkiye'de, Rusya'da, dünyada neler oldu?" diye merak ediyorum. Günlük gazeteler, ana haber bültenleri, internet siteleri maalesef hiçbirinde yüzümü güldürecek, geleceğe umutla bakmamı sağlayacak bir olay, bir gelişme göremiyorum. Dahası ülkemizin ve dünyamızın içinde bu-lunduğu durum benim psikolojimi de olumsuz etkiliyor. Bu satırları yazarken odamın pence-resinden az ilerideki parkta oynayan çocuklara bakıyorum, ne kadar da mutlular... Muhteme-len hiçbir şeyden haberleri yok hatta okuma yazma bildiklerinden bile şüpheliyim. Belki de bilme-mek mutluluktur. Her şeyi bilip mutsuz olmak mı yoksa hiçbir şey bilmeden mutlu ya-şamak mı? Ne pahasına olursa olsun gerçeği aramak mı yoksa yalan bile olsa mutluluğunun peşinden koşmak mı? Günümüz insanının ge-lişme ve ilerleme sürecinde kendisine bu soru-ları sorması gerekiyor.

Kristina TORNACI 7-B

PARA, PARA, PARA...

Para, yıllar önce takasın sona ermesi için icat edilen şey... Hayatımızın merkezine ulaştı yıllar içinde ve hayatımızdaki her şeyi yönetir oldu. Ne yiyeceğimizi, ne giyeceğimizi, nere-de yaşayacağımızı... O olmazsa hiçbir şey ya-pamaz olduk. Kısacık yıllar için ona tapar ol-duk. Öyle bir duruma geldik ki insanlar para kazanmak, paraya sahip olmak için hayatları boyunca gece gündüz çalışmaya ihtiyaç duy-du. Hayatımızı ona göre şekillendirmeye baş-ladık. Okula gidiyoruz, sınavlara giriyoruz, gece gündüz ders çalışıyoruz... Peki, niye? Daha iyi bir meslek sahibi olup daha çok para kazanmak için çünkü daha çok para kazanır-sak daha rahat yaşayacağız. İnsanların gözü-nü hırs, rekabet bürümüş. Millet paraya sahip olmak için sahtekârlık, dolandırıcılık yapma-ya başladı. Yıllar önce icat edilen bu kâğıttan ve demirden yapılan şeyler, zaman geçtikçe içimizdeki insanlığı alıp götürdü. Hırsızlıklar, yalanlar zirveye ulaştı. Para artık bir insanın başka bir insanı öldürmesine neden olabili-yor hatta insanlar iflas edip paralarını kaybet-tiklerinde intihar bile edebiliyor. Sizce bunlar normal davranışlar mı? Durum öyle gösteri-yor ki ipler artık onun elinde ve bizi o yöneti-yor ama ne yazık ki insanlar bunu göremiyor. Herkesin dini kitabı para olmuş, İnsanlar kre-di kartlarıyla bankamatiklerle yaşar duruma

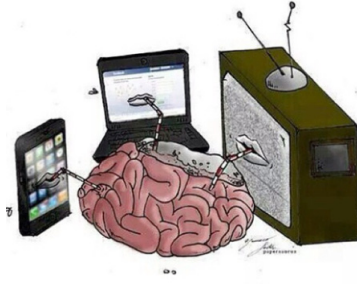
gelmiş. Paraya olan zaafımız bize dünyanın sonunu da gösteriyor aslında. Biz bu kadar çok para harcamaya ve tüketmeye devam edersek para bizden insanlığımızı aldığı gibi yaşadığımız dünyayı da alacak. Düşündüğünüz zaman paranın devletleri, insanları, kıtaları karşı karşıya getirdiğini de göreceksiniz. Para için yapılan kavgalar, çıkan savaşlar ve daha neler neler... Kısacası bizim icat ettiğimiz para bizi yok etmek üzere. Parayla olan o kuvvetli bağlarımızı bence biraz koparıp onun bizi yok etmesine engel olalım. Ona bu kadar değer vermeyelim çünkü bu şekilde devam edersek sonumuz çok kötü olacak.

Elif Şolcun 8-B

MASKELERİN ARDINDA

Bir maskeli balonun davetlileriyiz hepimiz. Saat 12 olduğunda maskeler düşecek. Peki, herkes cesur mu gerçek yüzünü gösterebilecek kadar? Ya da karşısındakiler hazır mı yıllardır en yakınında olanın aslında bir başkası olduğunu görmeye? İnandığı kişi yıllardır bir maskenin ardına mı gizliyormuş asıl kimliğini yoksa karşısındaki gözlerini kapatıp, sadece görmek istediklerini görüp hayalindeki resme mi inandırmış kendini? Belki de sadece korkmuştur... Gerçeklerin canını ne kadar yakacağını bildiği için örtmüştür bu kadar üzerini. Çünkü gerçeklere gözünü açmak hep canını yakar insanın. Kalbinin en orta yerine bıçak saplamışsın gibi acıtır. Bazen ikileme düşürür, pişman bırakır; bazen de öyle bir güç verir ki yakar yıkarsın uğruna feda ettiğin her şeyi... Ama en hayırlısı budur bizim için. Yalanlarla yaşamaktansa bırakalım doğrular acıtsın canımızı. Acı geçtiğinde doğrularla yepyeni bir yaşama başlayabilmek için cesur olup gözleri açmak gerekir gerçeğe. Olup bitendir aslında var eden bizi. İnsan hiçbir hatasından pişman olmamalı, "Keşke yapmasaydım." dememeli bence. Çünkü her hata hayat yolunda bir taş aslında ve o taşı atlayınca büyüyoruz. Adım adım büyürken bizi biz yapan şeyler işte bu gerçeklerdir. Cesur olmazsak bu hayatta hep bir adım geride kalırız. Yapamam, deyip kapatma gözlerini. Zaten sonunda kapanacaklar, acelenin ne gereği var ki? Sen hep aç gözlerini korkusuzca, perdesiz gör bütün her şeyi. O gözler görmek için varlar. Asla kandırma kendini!

Elif Güven 11-B

DÜŞMAN TEKNOLOJİ

Günümüzde herkesin elinde telefon, tablet vb. teknolojik aletler var. Yolda yürürken telefona bakıyoruz etrafımızdaki bunca güzelliği seyretmek yerine... Telefon sayesinde binlerce kilometre ötedeki arkadaşlarımızla konuşuyoruz, mesajlaşıyoruz ve onlarla konuştuğumuz için sosyal olduğumuzu zannediyoruz. Aslında bu yaptığımızın kendi kendimizi asosyal hale getirmek olduğunu fark etmiyoruz. Arkadaşlarımızla bulduğumuz zaman herkesin elinde bir telefon oluyor ve birlikte gülmek, eğlenmek, sohbet etmek yerine elimizde telefonlar başka kişilerle konuşuyoruz. Arkadaşlarımızın yüzüne bakmıyoruz. Telefonlara o kadar bağımlı olmuşuz ki elimizden düşmüyor, gözümüzün önünden gitmiyor. Eve gidiyoruz, karşımızda televizyon. Bir elimizde telefon, diğer elimizde tablet; bütün aile fertleri koltuklara oturmuşuz ve bir aradayız. Ancak kimse kimsenin yüzüne bakmıyor. Ailemizle vakit geçirmek yerine oturup dizimizin başlamasını bekliyoruz. Televizyon izlerken veya telefonla uğraşırken kendimizi o kadar fazla kaptırıyoruz ki etrafımızdaki konuşmalara dâhil olamıyor, kendimizi insanlardan uzaklaştırıyoruz. Telefonlara, bilgisayarlara farklı farklı oyunlar yüklüyor; arkadaşlarımızla internet üzerinden sohbet ediyoruz. Hayal gücümüzü yok ediyor gitgide, içten içe çürüyoruz. Ailemizin bizi uyarmasına rağmen dinlemiyor aksini iddia ederek bizim için en iyisinin bu olduğunu kanıtlamaya çalışıyoruz. Ailemizle, arkadaşlarımızla aramız bozuluyor ve ileride bunun için pişman olacağımızı bilsek bile şu an televizyon, telefon ile uğraşmayı tercih ederek kendimize kötülük ediyoruz. Peki, bunu neden yapıyoruz diye sorduk mu hiç kendimize? Cevap bulamıyorsak amaçsız bir hiç olarak yaşıyoruz demektir. Bence geç olmadan şu telefonları, televizyonları bir kenara bırakıp ailemizle keyifli bir gün geçirmeyi deneyelim. Haydi, şimdi!

Sude SOHTAOĞLU 8-D

ÇARESİZLİK

O akşamüstü kırtasiye dükkânından çıkarırken en çok babam için üzülmüştüm. Çocukluğuma ait beni en çok yaralayan anı sanırım buydu. Öğretmenimiz atlas istemişti ve babam belki de cebindeki son parayı benim için harcamak üzere beni kırtasiyeye götürmüştü. Üstümüz başımız tertemiz olmasına rağmen kıyafetlerimizin eskiliği hemen belli oluyordu. Kırtasiye sahibi, babam atlas istediğinde küçümseyerek bakmış ve babamın parasının atlas almaya yetmeyeceğini söylemişti. Babam onu inandırmak için cebindeki paraları çıkarmış ama bu hareketi adamın gülmesine engel olamamıştı. Babamın çıkardığı bozuk paraları saymış ve kalem almak istemiyorsanız çıkabilirsiniz, demişti. Son kalan atlası bizden sonra gelen çocuğa satarak bizi küçük gördüğünü iyice belli etmişti. Babam ve ben üzüldüğümüzü birbirimize belli etmeyerek yine el ele oradan uzaklaştık. Ağladığımı gören babam ne yapıp edip bana atlas alacağını, derslerimden asla geri kalmayacağımı söylemişti. Oysa atlas falan umurumda değildi. Ben atlas alamadığıma değil, en çok babamın çaresizliğine üzülmüştüm.

Dilara PİŞKİN 7-C

HAYAT

Herkesin hayatı farklıdır. Kimi insanın kazancı çok, kimi insanın ise azdır. Çok para kazanmak, çok para harcamaya yaşamak demek olmamalıdır. Hayatımızı kendimizi geliştirmeye ve insanlara faydalı olmaya adanmalıyız. Sadece kendimizi değil, başkalarını da düşünmeliyiz. Bazı çocukların altlarına giyecek bir pantolonu bile yokken bazılarının ellerinde son model telefonlar, tabletler var. Hiçbir çocuk ailesini seçme şansına sahip değil. Çocuklar bu eşitsizliği ve dengesizliği en çok hisseden kesim. Kazancı bol olan insanlar paylaşmayı bilirse bu dünya daha iyi ve yaşanılabilir bir yer olabilir. Bu yüzden elimizdekilerle yetinmeyi öğrenmeliyiz. Daha fazlası için aç gözlülük yapmamalıyız. Yardım ettikçe ve paylaştıkça hem biz hem de yardım ettiklerimiz mutlu olacaktır. Paylaştıkça büyüyüp çoğalacağımızı unutmayalım.

Aslı Zeynep ÖZTÜRK 6-D

YIRTIK PANTOLON

Baba o gün oğlunu okuldan almaya gidecekti. Çalıştığı yer maaşları ödeyemeyip kapandığı için epeydir işsizdi, bu yüzden uzun zamandır ekonomik sıkıntı içindeydi. Daha önceleri hep annesi alırdı çocuğu okuldan. O gün ilk kez kendisi almaya gidecekti çünkü annesi de eve eklemek getirebilmek için merdiven silmeye gitmişti. Karı koca temizlik işi çıkarsa gidiyor, kazandıkları para da ancak yiyecek almaya yetiyordu. Adam, işten çıkarıldığından beri ne oğluna ne de kendine giecek bir şeyler alabiliyordu. Eski dolaptan delik deşik ama sahip olduğu tek pantolonu aldı ve üzerine de işten çıkarılmadan önce alabildiği en son gömleği giydi. Oğlunu çok seven, onun mutluluğu için her şeyi yapabilecek bir babaydı fakat onu mutlu edecek imkanı olmadığı için çok üzülüyordu. Evden çıktı ve yürüyerek okula gitti. Oğlu, diğer çocuklardan hemen ayırt ediliyordu, üzerinde hem okulda hem dışarda giydiği yamalı bir pantolon vardı. Düşer de daha fazla yırtılır diye sokaktaki çocuklarla top bile oynamıyordu. Babası çocuğuna yeni bir pantolon almak istiyordu fakat elinden gelen bir şey yoktu. Yürürken başka çocukların kendilerine güldüğünü gördüler. Onların üzerinde yepyeni montlar ve pantolonlar vardı. Oysa o, çocuğuna bir palto bile alamamıştı; bu alaycı gülüşler karşısında çaresizlik içinde yürümeye devam etti. Oğlunun yüzündeki acıyı görünce içi parçalandı. “Biz neyse ama bu çocuk bunları yaşamasaydı keşke!” diye geçirdi içinden. Çocuklar çok acımasızdı. Böyle yoksul olmayı onlar seçmemişlerdi. Yanlış kişilere gülüyorlardı. Yoksulluk komik değildi.

Ahmet Emir SEVİNDİK 7-C

YARDIMSEVER DÜNYA

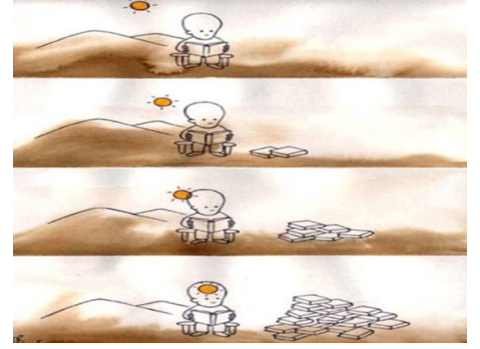
Bir yer düşünün. Maddi imkânları iyi olmayan bir çocuk pantolonları delik bir şekilde hayatına devam ediyor ama kimse ona yardım etmiyor. Yardım etmeyi geçtim, bu çocuk kimsenin umurunda bile olmuyor. Peki, neden? Çünkü o insanların da durumu iyi değil, dediğinizi duyar gibiyim. Kimse kendi imkânlarının ne kadar iyi olduğunun farkında değil. Herkes kendinde olmayanı istiyor. O çocuğa kimse yardım etmeyecek. Onu düşünen tek bir kişi var o da kendi babası. Babası kendi pantolonundan yamalar kesip çocuğunun pantolonuna dikeyor. Sonuçta o bir baba, ne yapmaz ki çocuğu için? Sadece kendini düşünen, bencil insanlar, size sesleniyorum. Sizi, size şikâyet ediyorum. Lütfen bencil olmayın, sadece kendinizi düşünmeyin. Acıyın, fedakâr davranın, dürüst olun ve en önemlisi yardım edin. Hiçbir zaman yardım etmekten vazgeçmeyin. Yardım ettikçe zenginleşeceksiniz.

Işık BAŞ 5-B

NESİLLER VE DUYGU

Bir tarafta her isteğine “evet” denilen bir nesil, diğer tarafta en çok ihtiyaç duydukları bile alamayan çocuklar... Çocuğu için varını yoğunu veren, kendinden fedakârlık yapan anneler, babalar... Çok acımasız değil mi? Hayatta her isteğine “evet” denilip ileride hiçbir şeyin kıymetini bilememek mi yoksa daha şimdiden yokluğu görüp ileride bunun korkusuyla yaşamayacak olan çocukların hayatı mı kötü olan? Kendimi sadece bir dakikalık görseldeki babanın yerine koydum. Eminim kendi için değil, çocuğunun durumu için üzülüyordu. Neden o da diğerleri gibi her istediği yere gidemiyor ve her istediğine sahip olamıyordu? Bazen her şeyin en mükemmeline sahip olmak hayatta hiçbir şeye sahibi olamamak demektir. En önemlisi de duygunun. Bu yüzden o çocukla konuşma şansım olsaydı ona aslında çok şanslı biri olduğunu ve babasıyla gurur duyması gerektiğini söyledim. Her şeye rağmen ailesinin yanında olması, hiç utanmadan babasının elinden tutması ona bahşedilmiş en büyük servet. Hayatının ileri dönemlerinde yaşayacağı her türlü zorluğu aşacağı, her yenilginin aslında ona yeni bir kapı açacağı ve olan bitene rağmen içindeki duyguları hiç kaybetmeden yaşayacağı farkında değil ama bence bu çocuk çok şanslı. Böyle bir çocuğa sahip olduğu için baba da öyle.

Çağla Hilal YALÇINKAYA 11-C

KOZADAKİ KELEBEK

İnsanlar kitap okuyarak gelişir, aydınlanır. İki turlu düşünün. Biri kitap okuyan insanı temsil ederken diğeri okumayanı temsil ediyor. Biri kozasının içinde gelişiyor ve kelebeğe dönüşüyor. Öteki ise daha kelebek olamadan ölüyor. Bence okuyan insanla okumayan insan arasındaki fark budur. Birisi kendini ilerletip dünyaya farklı bir gözle bakma şansını yakalamışken diğeri bir yerde takılı kalır ve onun hayatında farklı hiçbir şey olmaz. Kitap sizin karanlığınızı aydınlatan parlak bir ışıktır ve siz söndürene kadar yanmaya devam eder. İşin diğer tarafı ise bir kez bu ışığı tattığımızda bir daha karanlığa dönme gibi bir imkânınız söz konusu dahi olamaz. Bu ışık hayatınızın her dakikasını güzelleştirir. Bazen ağlatır, bazen güldürür; zamanınızın çoğunu bir kitabı düşünerek geçirebilirsiniz. İşte bu, kitabın gücüdür. Her bir sayfa sizi kendine daha çok bağlar. Karakterlerle bütünleşmeye başlarsınız. Onların yaşadığı duyguları siz de yaşarsınız. Empati yeteneğiniz gelişir. Bazen onlar gibi konuşmaya, düşünmeye başlarsınız. Kitap bittiğinde gülümsersiniz ve bir damla gözyaşı kitabınızın son bölümüne düşer. Sonra kendinizi boşluğa bırakmış gibi hissedersiniz, “Bunun devamı yok mu, hayır bitemez!” dersiniz içinizden. Ve o kitabı kitaplığınızdaki yerine yerleştirirsiniz. Sonra onun size kattıklarını düşünür ve bir kez daha gülümsersiniz. Dünyaya daha farklı bakar olursunuz. Daha güzel hissedersiniz. Yaşamla dolmuşsunuzdur, daha çok okumak istersiniz. Yeni kitaplar keşfetmek istersiniz. Her bir kitap yeni bir hayattır sizin için. Onların sizi tamamladığını düşünürsünüz. Bence her insanın “yapılacaklar listesi”nde kitap okumak madde başı olmalıdır. Yoksa insanın hep bir eksikliği olur ve bu eksik başka bir şeyle tamamlanamaz. O halde kalkın ve kozanızdan çıkın, rengârenk bir kelebek olup gezin çiçekten çiçeğe...

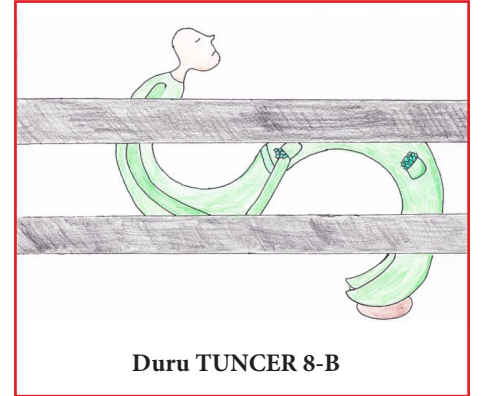
Nur Feyza ERDEM 8-B

Tuna ÖZÜDOĞRU
Sancaktepe 5-A

Kerem İZZETOĞLU
Sancaktepe 5-A

Duru TUNCER 8-B

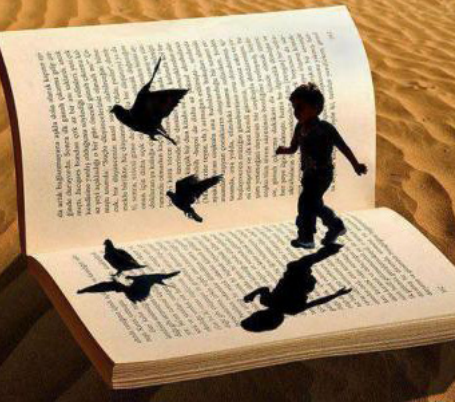
Seray ERDOĐAN 11-B

Seyda Nur ÇOBAN
Sancaktepe 5-A

ANLATIMIN “HARF”ÇESİ...

Öğrencilerimizden istedikleri bir harfi seçmelerini ve o harfle başlayan bir nesne veya kavram hakkında düşüncelerini yazmalarını istedik. İşte A'dan Z'ye anlatımlar...

Arkadaş bazen kardeşten daha iyi bir sığınaç, bazense sırlar odasıdır. Yalnızlık arkadaş yokluğundan değil, onların kıymetini bilememektendir. Düşmemek için bize kollarını açan, ellerimizi sımsıkı tutandır arkadaş. Çorak yalnızlığımızı paylaştı. Dönüp dolaşıp kürkçü dükkânına döndüğümüzde bizi olduğumuz gibi kabul edendir. Samimiyetle bizi hayal kırıklıklarımızdan dolayı gittikçe uzaklaşmaya başladığımız insanlara tekrar güvenebilme umudunu yeşertendir. Yeşeren umutlarımız hiç bitmesin.

Selin ÖNGÜN 8-B

Barış, güvercinin dalını tuttuğu zeytin miydi? Hani her barış pankartına konduğumuz. Hani açgözlülük, tahammülsüzlük ve kendini beğenmişlik temelli savaşın karşıtı barış... İnsanlık, geçmişten bugüne nice güzel buluşlara imza atarken gerçek barışın nasıl sağlanacağını göz ardı ederek yaşıyor bu yüzyılda. İnsanlar arasındaki uçurumun ne denli büyük olduğu ve bu uçurumun giderilmesi için hiçbir şeyin yapılmadığı gün gibi ortada. Gelin biz bir hayal kuralım. Tüm dünyaya barışın hâkim olduğunu düşünerek gözlerimizi kapatalım. Sınırların olmadığı, farklılıkların zenginlik ve güzellik olarak kabul edildiği, kimsenin kimseden üstün olmadığı, insanlığın öncelikli olduğu bir dünya hayal edelim. Bu hayalimizin gerçekleşmesi elbette mümkün ama ilk şart: Barış.

Rozarin Deniz GÜLMEZ 8-B

Cumhuriyet... İçinde koskoca bir tarih barındıran, o tarihin içinde geçen zorlu, çileli yılların yağurduğu en büyük kazanım... Bir ülke için en büyük kazanç, en büyük erdem... Özgürlüğün güvencesi, bağımsızlık savaşının en anlamlı meyvesi... Özgürlüğü hür benliğine haykıran ruhumuzun yaşam tarzı... Anamız, babamız, okulumuz...

Bora GÜRAL 8-B

Çok yoruluyor insan düşünmekten, özlemekten. Farkında olmadan sebebini bilmediğimiz kırgınlıklarımız var ceplerimizde. Hayat, garip bir akış sergilerken, her şey hareket halindeyken sıkışıp kalıyoruz ruhumuzun derinliklerinde. Yine de diyorum ki yaşama-ya değersin hayat.

Melis ATEŞ 8-B

Deniz gibi olmalıyız bazen. Öfkelenmediğimizde, kırıldığımızda, hüznlendiğimizde susmak ve içimize atmak yerine deniz gibi coşmalı, deniz gibi sevmeli, deniz gibi haykırmalıyız. İçimizde esen sert rüzgârları hapsetmeden, gözyaşlarını zayıflık olarak görmeden ağlamalıyız. İçimizdeki çocuğun sesine kulak verip”Başkaları ne der acaba?” diye düşünmeden çılgın kahkahalar atabilmeliyiz. Dalgaların sahile söylediği aşk melodileri gibi sevgimizi her fırsatta haykırabilmeli; gururu, egoyu bir kenara atıp pişman olduğu-muzu ifade edebilmeli, af dileyebilmeliyiz. Deniz gibi olmalıyız. İçimizdeki rüzgâra göre bazen dalgalı, bazen sakin.

Nur Feyza ERDEM 8-B

Erkekler... Son günlerde adları şiddetle yan yana gelen erkekler... Erkek şiddeti kabullenilemez toplumsal bir sorun. Yaşanan erkek şiddeti karşısında hissettiklerimiz dipsiz, kopkoyu bir dehşet... Ve bu dehşetle nasıl baş edeceğimize dair etekleri tutuşturan bir arayış... İşte tam bu sırada kadının savaşçı ve dirençli ruhunu çağırmanın tam da sırası. Evlere kapanmanın vakti geçti, kadın ne olursa olsun sokağa çıkmalı. Kendilerine anlatılan eski hikâyelere inanmamalı, kendi hikâyeler-

rini kendileri yazmalı. Buna inanan kadınlar şimdi “Üzgünüz ama yasta değiliz.” diyorlar ve hikâyeyi değiştirmeye başlıyorlar. Kendinden olan, kendinden bir başkasını doğuran kadının hikâyesini yazmaya çalışıyorlar.

Rozarin Deniz GÜLMEZ 8-B

Farklılıklar güzeldir. Dünyada herkesin çizgisi aynı olsaydı hayatımız ne kadar sıkıcı olurdu. Bizler aynı yerde, aynı mantıkla bir araya gelmiş insan seline kapılarak boğulur, fikirsizlik denizinde yok olup giderdik. Farklı olmanın önemli bir değer olduğunu, yaşamdaki farklılıklara daha olumlu yaklaşmanın gerektiğini ve fark yaratmanın gelişmenin en önemli basamağı olduğunu hiç unutmamalıyım.

Duru TUNCER 8-B

Geçmiş, sizi hâlâ üzüyorsa belki de o kadar geçmemiştir. Geçmişin gerçekten “geçmiş” olabilmesi için o zamanlara dönüp baktığında insanın içinde hâlâ pişmanlık, üzüntü, keşkeler veya belkiler olmamalıdır. Eğer bu saydıklarım varsa aklınızda, o zaman geçmiş denilemez hatırladıklarınıza. Onlar, sadece geleceğe attığımız adımlarınızda ayağınıza takılıp sizi düşüren taşlardır bir bakıma.

Ayşegül NARİN 8-B

Hayal, bizim için bir dünyadır. Hem de gerçekten büyük bir dünya. Bizler yaşadığımız bu dünyadan daha büyük olan bu dünyada kaybolup gideriz. Orada uçar, kaçır yok oluruz. Belki de hiç var olmayanları icat ederiz. Hayal; icatların, buluşların ve keşiflerin ana maddesidir. İnsanoğlu hayal eder, mantığı ekler ve hedefe ulaşmaya çalışır. Yazarlar, mucitler, kâşifler, bilim adamları ve daha birçokları sadece hayallerinin peşinden gittikleri için büyük insan oldular. Onlar, yalnızca hayallerini gerçeğe döktüler. Hayal kurmayanlar ise yerlerinde sayıp durdular. Unutmayın! Hayallerinizle dünyanızı güzelleştirebilirsiniz.

Burak Ege GÜL 6-D

Işık olmak... Güzel bakmalı, gözlerindeki karanlıkları kaldırmalı insan ilk önce. Gerrekirse arındırmak için bakışlarını kötülüklerden ruhu ile bakmalı ve görmeli. Dünyaya ışık olmalı en karanlıkta. En güzel renk olmalı aydınlıkta. Karanlıklara hapsedmemeli kendini ve karanlıkta hapsolmuşlara ışık olmalı.

Efe ÖNAL 8-B

İnce bir çizgi vardır hayat ve ölüm arasında. Ölüm elbet gelecek ya beş dakika ya da beş yıl sonra. O zaman beklemeye vakit yok. Kaçmak aptalca. Düşeceksin yaşamın peşine, her anı değerlendirerek. İçinden gelen, yapabileceğin hiçbir şeyi ertelemeyerek...

Buğra SORAL 8-B

Kar... Lapa lapa yağan karın altında durup başımı yukarıya kaldırdığımda yüzüme düşen kar tanelerine aldırış etmeden, gözlerimi kısarak gökyüzüne bakıyorum ve beraberinde kurduğum hayaller beni bambaşka bir diyara götürüyor. Etrafımdaki her şeyin bembeyaz bir örtünün altına saklanmasıyla ortaya çıkan masumiyeti görmek beni mutlu ediyor. Saflığın azaldığı günümüzde hâlâ bembeyaz yağan karı görmek geleceğe umutla bakmamı sağlıyor.

Elif BEGİK 8-B

Mutluluk... Hayatın başlangıcından sonuna kadar belki de en çok aradığımız, bulup da kaybettiğimiz ve gün geçtikçe değerini daha iyi anladığımız daha çok ihtiyaç duyduğumuz ruhumuzun gıdası mutluluk... Kompleksler, hırslar ve travmalarla rahat edemez mutluluk. Sabırla, sevgiyle, nezaketle, başarıyla, adaletle yaşatılabilir.

Ateş ERGİL 8-B

Merak... İnsanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliği nedir diye sorsam bazıları akıl der, bazıları duygu der. Duygu diyenlere hangi duygu diye sorsam bazıları aşk, bazıları nefret, bazıları da mutluluk der. Bana sorarsanız "merak" derim. Bizim sorgulama isteğimiz, bilgi açlığımız ve her cevaba yeniden bir soru üretme yeteneğimiz merak duygumuzdan kaynaklanıyor. İnsanları Mars'a çıkararak, onlara müthiş buluşlar yaptıran merak insanlığın gelişimi için vazgeçilmez bir duygudur.

Neda YUSUFİ 8-D

Ne oldun? Birilerinin evladı, birinin kardeşi, birinin arkadaşı, birinin ilhamı, birinin tövbesi, birinin şükürü, birinin gözü, birinin göz bebeği, birinin hilesi, birinin yasağı, birinin sev-dalısı oldun.

Kaan Burç GÜRBÜZ 8-B

Okuyarak edindiğimiz dostlar etrafımızda farkında olmadığımız bir hale oluş-turur. Hayata bakışımız, olaylara tepkimiz farklı bir anlam kazanır. Öz güvenimiz artar, karşımızdakine sevgi ile yaklaşırız. Okumak yaşam tecrübesiyle birleştiğinde ortaya çıkan "Bilge insan"dır. Toplumda bilge insanların artması demek, o toplumun yükselmesi demektir.

Tuna Arda ERGÜVEN 8-B

Özgürlük, kanat çırpmaştır yıldızlara, düşlere kelepçe takmamaktır. Çiçek koparmaktır baharda, şiir okumaktır doyusuya. Koşmaktır ayaklarını hissetmeden, düşmek-tir dizlerinin yarasını önemsemeden.

Nazlı Eda KAFKAS 8-B

ÖZLEM

Önem verdiği için mi

Sevdiği için mi

Özler insan

Yanında olduğu için

Huzurlu, rahat hissettiğinde

Anlar sevdiğini insan

Onunla birlikte geçirilen vakitler

Yaşanan iyi kötü anılar

Hepsinin bir manası olduğu için

Özlediğinde acı çeker insan

O yüzdendir sevdiği kişi tarafından

Terk edildiğinde çektiği acı

O yüzdendir sana duyduğum öfke

Ve her seferinde beni sana yaklaştıran bu kin

Zeynep Naz ÖZTÜRK 8-D

Para bazı insanlarda bir doyum aracıdır. Parayı amaç yapan insanlar sahte insanlardır. İnsanların sahte para yaptığı gibi para da sahte insanlar yapabilmektedir. Unut-mayalım ki para gerçek mutluluk getirmez. Lüks bir araca binmenin basit veya normal bir araçtan farkı olmadığını, bunları isteyip egosunu tatmin etmek isteyenlerin kibirlen-memeleri gerektiğini, önemli olanın insanın insana ayırım yapmaksızın eşit davranması gerektiği düşüncesindeyim.

Deniz GEZER 8-B

Rüzgâr savursun beni tıpkı bir sarı yap-rak gibi. Yaşanmışlıklarımı, beklentilerimi ve hüznümü alsın sırtına, yüklensin ruhumu da ve bıraksın beni güzel yarınlara.

Sarp KONDOZ 8-B

Susuyorum artık derin derin. Ve sessiz-ce soluyorum bir sonbahar yaprağı gibi. Oysa ne kadar da hasretim konuşmaya, anlatmaya, anlaşılmaya... Oysa ne çok istiyorum tüm ruhumdan söküp almanı yalnızlığımı, hüsranıma...

Meltem CEYLANTEKİN 8-B

Umut, ne kadar soyut gözükse de aslında somut bir kavramdır. İnsanın fırtınalı havada sarıldığı yardımsever bir dost elidir. İnsanları hastalıktan kurtaran, uzaktakileri kavuşturan, fakirleri zengin eden hep umuttur. Unutmayın karanlık bir dünyayı bir ışık bin umut kurtarır. Ne yapın edin, siz de umudunuzu kaybetmeyin.

Uygar UYGUR 8-B

Zaman, dünyada değerini en çok bilmemiz gereken kavramdır. Elimizdeki bu hazineyi iyi harcamazsak hiçbir şeyin anlamı kalmaz. Zamanımızı çok iyi değerlendirmeliyiz. Boşa geçen zaman çok büyük kayıptır. Çünkü elimizden kayıp giden zaman, bir daha geri gelmez. Boşa giden zamanı telafi etmek için artık çok geç olduğunda ise pişmanlık duygusuna yenik düşeriz. Hayatta başarıyı yakalamak için bütün o verdiğimiz çaba zamanı iyi değerlendiremediğimiz için boşa gider.

Ceren AYERİ 8-B

Erteliyoruz her şeyi. Sevgiyi, sağlığı, kavuşmayı... Ertelediklerimiz, ulaşamadıklarımız oluveriyor sonunda. Öğrencilerimize “Siz neleri ertelediniz bu zamana kadar, neleri ıskaladınız? Hayatı ıskalama lüksünüz var mı daha fazla?” diye sorduk. İşte öğrencilerimizin erteledikleri, ıskaladıkları...

HAYATI HİSSEDİN

İnsan, hayatının ne zaman son bulacağını tahmin edebilir mi? Ne yazık ki böyle bir şey mümkün değil. Neyin, ne zaman olacağı tam bir muamma. Zaman; durduramadığımız, su gibi akıp giden, belki de bu hayattaki en büyük düşmanımız... Günümüzde teknoloji o kadar önemli oldu ki insanlar bir ekrana saatlerce bakabiliyor. Artık bu gidişe bir son verme zamanı gelmedi mi sizce de? Boşa geçen zamanları sevdiğimiz insanlarla sohbet etmek, bisiklete binmek, kitap okumak, tiyatroya gitmek için harcamak çok mu zor?

Emin olun ki bunları yapmak, o ekrana kilitlenmekten daha yararlı ve anlamlı. Ekrana kilitlenip kaçırduğumuz o güzel anların telafisi olmayacak. Zaman, kendi hükmünü sürüyor acımasızca. Biz hayatı erteledikçe sırtımızdaki yükü taşımaya devam etmekten başka bir şey yapmıyoruz. Hayat bizi hiçbir zaman beklemedi, beklemeyecek. Yapılacak tek şey: Harekete geçmek. Bunu başarabilirsek ertelediklerimizin arkasından üzülmeyi bırakıp bundan sonraki zamanımızı en güzel şekilde geçirebiliriz. Öyleyse durma, sen de harekete geç!

Ece HAZİNEDAR 11-B

VAKİT VARKEN

Hayatımızda birçok şeyi erteliyoruz. Örneğin, başımız ağrıdığına ciddiye almıyor, doktora gitmeyi erteliyoruz. Ya da bir insanın kalbini kırduğumuzda “Nasil olsa gönlünü alırım.” diyerek özür dilemeyi erteliyoruz. Peki, neden? Belki de bazı şeylere gerektiği kadar önem vermi-

yoruz ya da adım yapmaya cesaret edemiyoruz. Fakat bunları yaparken en önemli şeyi unutuyoruz: Zaman.

Zaman, bazen en büyük pişmanlıklara bazen de hayal kırıklıklarına neden olabiliyor. Bugününün işini yarına ertelemenin bize bir şey kazandırmadığını, aksine birçok şeyi kaybettiğini ne güzel de hatırlatıyor! O bu kadar acımasızken biz bir insana “Seni seviyorum.” gibi dünyanın en güzel cümlesini söylemeyi bile erteliyoruz.

Seviyorsan haykır! Gitmesini istemiyorsan tut kolundan gitme de! Kalbin mi kırıldı, içine atma, söyle! Ama asla korkup kaçma çünkü “zaman” seni beklemez. Yarın olduğunda, yapmadığın şeyleri yapmaya kalkıştığında zaman sana izin vermez. Vakit varken istediğin her şeyi yap. Yarın keşke demektense bugün “Seni seviyorum!” de.

Gizem İBRİŞİM 11-B

ANIN TADINI ÇIKARIN

“Pişmanlık” bizim değiştiremeyeceğimiz bir sondur. İçimize oturan ve ne yaparsak yapalım bizi bırakmayan... Hayatsa pişmanlık duyamayacağımız kadar kısa ve hızlı. O nedenle kimin ne düşündüğünü, ne dediğini umursamak yerine siz sadece kalbinizin sesini dinleyin. Bir oyun olan bu hayat sizin ve bu oyunda başrol sizsiniz. Ertelemek istediğiniz şeyler, belki de hayatınızın dönüm noktası olacak. Pişman olmak, keşke önceden yapsaydım, demek yerine; yaşadığımız anı hissedin ve değişimi gerçekleştirin! Aklınıza takılan o minik fakat sizi yoran düşüncelerden kurtulun. Sadece yapın gitsin! Neden kendinizi sıkıntıların içine hapsediyorsunuz ki? Hayat sıkıntıyla boğuşup kendinize acı çektirmek için fazlasıyla kısa. Yaşadıklarınız ne olursa olsun geçmişte kalmış ve hayatınızı hayallerinizdeki gibi yaşamamanız için vakit geç değil. Yeter ki isteyin, inanın ve yapın! Bu kısa hayatı gönlünüzce yaşayın. Ne pahasına olursa olsun hayatı ertelemeyin, hayallerinizin peşinden gidin ve mutlu olun. Unutmayın, asıl mutluluk geçmiş ya da gelecekte değil, şu anda gizlidir!

Vuslat DİPÇİN 10-B

İNSAN VE ZAMAN

Bir koşuşturmadır gidiyor. Biz, bu koşuşturmacanın içinde günlerimizin çok yoğun geçtiğini düşünüyoruz. Fakat bazen zamanımızı öylesine boş şeylerle geçiriyoruz ki... İrdelemiyor, alışıyoruz hayatın rutinine. Günler birbirine benziyor, zaman akıp gidiyor...

Bu yoğunlukta bir an “Neleri erteledik bu hayatta, neleri ıskaladık?” sorusu çıkıyor karşımıza, bocalıyoruz. Hemen düşünmeye başlıyoruz, “Neleri ıskalamış olabilirim ki? Ben daha çok küçüğüm, hayatın başındayım.” gibi cümleler geliyor aklımıza. Ben de bunları düşünüyorum. Öyle ya ben de 15 yaşında bir çocuk...

Peki, ben ne yapıyorum? Her gün okula gidiyorum. Ödevlerimi yapıyorum. Yoğun bir antrenman programım var. Dolayısıyla her gün fazlasıyla yoruluyorum. Tekrar toparlanmak için uyumam gereken zamanı da çıkarırsak geriye kalan zamanı, aslında fena da sayılmayacak bir süreyi, internette geçiriyorum. Kimilerine göre karanlık sular, kimilerine göre yengin bir bilgi kaynağı olan internette... Birbiri ardına hayatımıza giren sosyal paylaşım ağlarında başkalarının paylaşımlarına bakarak zaman geçiriyorum. Ara sıra arkadaşlarıma mesaj yolluyorum, onlardan gelenlere bakıyorum. Arkadaşlarımla mesajlaşıyorum, hıza önem veriyor, ne yazık ki kendi ana dilimi katledip yarım yamalak kelimelerle yazıyorum.

Peki, hayatta insanı insan yapan değerlere ne oldu? Hayatının son dönemini yaşayan 94 yaşındaki büyük halamı en son ne zaman gördüm? Oysa o beni ne kadar sever, her gördüğünde nasıl da içine sokacakmış gibi sarıp sarmalar. Yıllardır büyük şehirde yaşamasına rağmen hiçbir zaman kaybetmediği yerel söyleyişleriyle bizi güldüren, sürükleyici hikâyeler anlatan tatlı halam... Yanında çok hoş zaman geçirdiğim, belki de kısa bir süre sonra hiç göremeyeceğim bir insanla vakit geçirmek yerine boş işlerle zaman geçirmem üzücü değil mi?

Sadece halam mı? Annem, babam ya da kar-

deşimle en son ne zaman bir konuyu uzun uzadıya konuştum? İnanın, bunu bile hatırlamakta güçlük çekiyorum. Başkalarını bir tarafa bıraktım, kendimi geliştirmek için neler yapıyorum? Ödev olarak verilen kitaplar dışında en son kendi isteğimle alıp okuduğum kitap neydi?

Eyvah! Sorular peş peşe geliyor ve bu kısa zaman dilimi içinde bile benim yapmayı unuttuğum bir sürü şey çıktı. Oysa büyüklerimin, çevremın, tanıdığım herkesin söylediği gibi "Hayatı ıskalama lüksümüz yok!". Şüphesiz geçen zamanı geri getiremeyiz. Ancak bu yazıyı yazarken kendimle yüzleşme imkânını yakaladım. En azından bundan sonra zamanımı boşa geçirmemeye, sevdiğimle yeteri kadar ilgilenmeye, kendimi geliştirecek çalışmalar yapmaya ve ne olursa olsun isteklerimi ertelememeye karar verdim. Size tavsiyem: Benim yaptığım gibi hayatınızı sorgulayın, zamanınızı boşa geçirmek yerine sizi gerçekten mutlu eden anları yakalayın!

Can Yaşar KANOĞLU HZ-A

ANI YAŞA

Bu hayatta o kadar çok şey yaşıyoruz ki bazılarını hatırlayamıyoruz. Birçok şeyi erteliyoruz. Bunlar neler mi? Sevgi, saygı, merhamet, empati, özlem, mutluluk... Çok mu meşgulüz bir çocuğun yüzündeki gülümsemenin nedeni olmak için? Ya da karşımızdakine altı saniye sarılmak için? Korkak mıyız sevdiğimiz insana aşık olduğumuzu söylemeyecek kadar? Biz nasıl bu kadar umursamaz olduk, anlam veremiyorum.

Ne para ne de zaman manevî duygularımızı yaşamamıza engel olur. Tabii biz istersek! Zamanla yarışmayı öğrenemiyor, her şeyi ertelemeyi alışkanlık ediniyoruz. Peki, bu ertelediklerimiz, zamanı gelince asla kavuşamayacaklarımız olursa? Örneğin sevgiyi ertelersek bu acımasız hayatta ayakta nasıl duracağız? Bir kere yaşayıp bir kere öleceğiz. Hayatın kuralı bu. Bu hayatta tek şansın var yaşadıklarını hissetmek, anı yaşamak için. Bir gün yalnız kalabiliriz, ertelediğimiz hayallerle baş başa... İşte o zaman, hayallerimizi gerçekleştirdiysek yalnız kalsak da başarılarımızla, anılarımızla mutlu olup hayata tutunabiliriz.

Öyleyse şimdi dur, gözlerini kapat ve kendi-

ne sor: "Ben kimim, neredeyim, ne yapıyorum, neden yaşıyorum? Sevdiğimle yeteri kadar zaman geçiriyor muyum?". Verdiğin cevaplardan sonra bu hayatta mutlu olmak için sevdiğin şeyleri yapman gerektiğini, ertelenenlerin zamanla unutulana dönüştüğünü anlat kendine. Seni ancak iç sesin ikna edebilir. Hayatını en güzel şekilde yaşamak için kendini ikna et. Sevdiğinle hayatın tadını çıkar, anılar biriktir. Belki de on beş yıl sonra durup dururken yüzünde tatlı bir gülümse belirecek. Ve belki de bu gülümsemenin nedeni on beş yıl önce yaşadığın güzel bir an olacak. Unutma! Kalbin seni nereye götürüyorsa oraya git. Erteleme hayatı, anı yaşa...

Eylül ŞİMŞEK 9-A

DÜŞLERİN İÇİNDE

Hepimizin gerçekleştirmek için çabaladığı, hayalini kurduğu bir düşün vardır. Her ne kadar buna "düş" demek içimden gelmesede istediğimiz, hayalini kurduğumuz her şey birer düşür hayatımızda. Peki, ben isteklerimin düş olarak kalmasını istemiyorsam ne yapacağım? Yaşadığım hayattan vazgeçip yaşamak istediğim hayatı mı tercih edeceğim? Çoğumuz, ailemizin bize öğrettiği şekilde

yaşıyor, böyle yaparak kendimizi güvende hissediyoruz.

Bu hayatın bir sonu yokmuş ve ebedi misafirlerimiz gibi yaşıyoruz. Ve hayatı o kadar çok erteliyoruz ki... "Şu an bunu yapmaya vaktim yok, sonra yaparım.", "Onu yapmak için çok uzun zamana ihtiyacım var." gibi daha nice erteleme cümlesi... Oysa hayat, başlı başına bir risk değil midir? Ne kadar yaşayacağımızı biliyor muyuz? Hayalini kurduğumuz şeyleri daha ne kadar düş olarak bekletip "erteleme tuşu"na basmaya devam edeceğiz? Biz farkında olmasak da zaman çok çabuk geçiyor. Bir bakmışız ertelediğimiz hayattan hayallerimizi gerçekleştirmeden göçüp gitmişiz. Bu sonu yaşamak istemiyorsan ve "Ben şu an ne yapmalıyım?" diye düşünmeye başladıysan bugünden itibaren ertelediğin hayatı yaşamak için bir adım at. Hayallerini gerçekleştir, mutlu ol...

Figensu GEZER 9-A

ZAMANDAN KAÇANLAR

Takvimin yapraklarını bir bir çöpe atıyoruz. Atıyoruz anılarımızı buruşturup bir kenara. Unutuyoruz bir tebessümü, yanağımızdan süzülen gözyaşlarını. Özlüyoruz anılarımızı, bir daha gelmeyeceklerini bile bile...

Zaman sebep oluyor birçok şeye. Zaman dediğimiz o illet! Bizi işlerimizi ertelemeye iten, iki saniye gülmemize izin vermeyen zaman... Kendini saat denen yardımcılarıyla göstererek bizi korkutmaya çalışıyor. Hedeflerine ulaşıyor çoğunlukla. Ona olan korkumuzdan her işimizi ya aceleyle yapıyor ya da yarınlara erteliyoruz. Kol saatleri var bir de. Her yere götürülebildikleri için her yere korku salan... Bakmasaydık o saatlere belki de ne kadar eğlenecek, mutlu olacaktık. Saat... Akrep ve yelkovanın ibaret olduğunu düşündüğümüz fakat içinde farklı anlamlar taşıyan, karmaşık bir yapıyı barındıran varlık... İnsanların hayatı kaçırmasının tek nedeni ise saatin karmaşasında boğulmaktır. Belki de biz saatleri gözümüzde büyüttük. Saatin karmaşık yapısında boğuşurken onun zamanın en dürüst sözcüsü olduğunu unuttuk. Onu kendimize dost edip mutlu olmak varken öğütlerini dinlemeyip yolumuzu şaşırdık...

Atakan TOPALOĞLU 7-B

Sunay Akın, “çukur”la ifade etmiş şiirinde terk edilişi, yalnızlığı... Öğrencilerimizden aynı duyguları kendilerine özgü söyleyişlerle anlatmalarını istedik. Kimi kara kara bulutlara, kimi sonbahara, kimi de devrik bir aşka benzeterek dile getirdi duygularını. İşte öğrencilerimizin kaleminden yalnızlık imgeleri...

ÇUKUR

Bilerek mi yanına
almadın giderken
başının yastıkta
bıraktığı
çukuru
Güveniyordum
oysa ben sevgimize
vapur iskelesi
ya da tren istasyonundaki
saatin doğruluğu kadar
Beni senin gibi
bir de annem terk etmişti
ki göbeğimde durur
onun yokluğundan
bana kalan
çukur

SUNAY AKIN

KADERDİR YALNIZLIK

Gözlerimin derinliklerinde gizlidir düşlerim
Ağlamayı daha yeni unuttu gözlerim
Çok taze bu aşk acısı, yakar beni
Deşme yarımı ne olur, bırak kalsın içimde

Dalar gözlerim çok uzaklara
Kapanır gözlerim, alırım hayallerime seni
İçimde ne fırtınalar kopar sen bilmezsin
Kimi hayallerim tozpembedir
Kimi de solmuş bir gül gibi silik

Ettiğim dualar sana
Sen ki yüreğimin susmayan sesi
Aşk suyunu elinden içtiğimden beri
Benden alıp götürdüklerin söyle, yetmedi mi

Semih SARI 6-A

KARA BULUT

Bir kara bulut gibi çöker üstüne bir anda
Boğulursun sanki
Kurtulmaya çalıştıkça daha da sarar seni içine
Çırpınışların bir anlam ifade etmez
O kara bulut, kara bir delik gibi sadece seni alır
Bir tek sen varsındır orada
Tek başına, çaresiz
Kalırsın öylece, bir şey yapamadan
Çünkü bilirsin ki bu kara bulut
Biri seni çekip çıkarmadığı sürece hep seninle olacaktır
Sen istesen de istemesen de
Belki bir gün biri çıkagelir bir anda
Çeker alır seni
Kara bulutlar dağılır, yok olur
Yerini sınımsız bir güneş, mavilik ve yeşillik alır
O zaman anlarsın güneşin değerini
Maviliğin güzelliğini
Yeşilin vazgeçilmezliğini
Ve sınımsız tutunursun maviliğe, yeşillığe
Çünkü mutluluk senin için artık o olur

Vuslat DİPÇİN 10-B

ÇÖL

Giderken anılarını da götür
Ya da gitme demiştim
Ya beni de götür
Ya da gitme demiştim

Şimdi sen gidensin
Bense uçsuz çöllerde umarsızca yürüyen
Neden diyorum, düşünüyorum
Beni ilk terk eden sen değilsin biliyorum

Neden en çok seninki acıttı bilmiyorum
Uçsuz çöllerin susuzluğuna alışmışken
Neredesin onu bile bilmiyorum
Sadece umarsızca o çölde seni arıyorum

Gizem İBRİŞİM 11-B

SENSİZLİK

Ağaçlar yaprak döküp bulutlar yağmur bırakmaya ve bu mevsim sen kokmaya başladı, ondan bağırdım. Martıların kanat çırpışında canlandı yokluğun... Peki, ya şimdi ne olacak, degecek mi gittiğin onca yola? Güneşler donacak, mürekkepler bitecek, gözlerimde sen hayali hiçbir zaman solmayacak. Her gözyaşımında sen damlatacağım yere. Her sessizliğimde çığlıklarım kalacak, her üşüdüğümde ellerin yok olacak. Seni aslında hiç tanımamış olacağım, hiç sarılmamışçasına...
Kaybolamayacağım artık çünkü gözlerin olmayacak gözlerimde. Gülemeyeceğim, tebessümün olamayacağım yüzünde... Peki, ya bundan sonra? Her şey sen, her yanım sen derken unutacak mıyım seni? Unutmak isteyeceğim, varlığın beş para etmeyecek, yokluğun kör olmayacak artık. Belki de becereceğim seni sindire sindire unutmayı. Başka adamlarla, başka şehirlerde... Aynı gökyüzüne bakan başka şehirler olacağız işte o zaman. Sen gitmeye kefil olacaksın, ben ise sensizlikte boğulmaya.
İşte o zaman fakirlik, parasızlık değil, “sensizlik” olacak bu şehirde...

Burçe KAYA 10-B

BU SEFER BAŞKA

Bu sefer başka
Bu sefer ne sen gideceksin ne de ben kalacağım
Sen çizmiştin yol haritamı gözlerime gözlerinle
Seni görmediğimden
Kaybediyordum tüm yolları
Harita sende kalsın, ister yırt ister çöpe at
İstersen yak, yaktığın yerde izin kalsın

Bu sefer başka
Ayaklarımı değiştirdim
Artık sana uğramayacağım
Silmedim seni defterimden
Merak etme defteri tümüyle attım
Hiçbir şiire sığmayacak kadar kirli harflerin

Bu yüzden hiçbir sözlüğe
İsmi koymuyorum artık
Onarılmayan kelimelerle anacağım ismini
Belki bunlara da gerek kalmayacak
Hiçbir zaman hatırlamayacağım
O yalandan da yılan gözlerini
Bu sefer hiç de zor olmayacak
Uykuma sokmayacağım seni

Bu sefer başka
Üşümüş elleriyle çamurdan ev yapmaya çalışan
Bir çocuk kalbi kadar nedensiz sevdam
Umulmadık yaralar aldı
İçim sargı bezleriyle dolu
Ne yaralarımı saracak yer kaldı içimde
Ne de saracak bir bez parçası
Uslanmadık yerlerde ara beni
Ama sakın bulmaya kalkma
Görsen bile görmezlikten gel
Çünkü seni göremeyecek kadar
Kör ettim gecelerimi
Kabullendim artık bütün sahtelikleri
Hiçbir güzel şeyde gerçeklik aramıyorum
Hem sahte olmak daha kolaymış
Gel gör ki senin kadar başarılı olamıyorum

Bu sefer başka
Senin için her gün üzül müştüm de
Ellerim ellerini ararken üşüm müştüm de
Sen beni sevmesen de ben seni sev miştüm de
Ama ellerin artık başka ellerde tutunuyor
Oysa ellerimi tuttuğundan beri
Ellerimi yıkamıyordum ben
Kirleniyordum
Gözlerin başka gözlerde görünüyordu
Oysa bana baktığından beri
Yüzümde asılı kalan senin gözlerin sanıyordum
İhanet etmemek için kör oluyordum
Sözlerin başka kulaklarda anlamlanıyordu
Oysa sen konuştuğunda
Dünyada ne varsa susturuyordum
Sessiz sinema oyunu oynuyordum
Birinci kelime hep sendin
İkincisiyse seviyordum

İşte bu yüzden bu sefer gerçekten başka
Bu son sevişimdi bir daha sevmem artık
Bu son ölümümdü, bir daha ölmem artık
Sen benim için her şeydin
Şimdiyse artık hiçbir şeysin

Seliz ÖNAY 11-B

YAPRAK

Sonbahardır yalnızlık
Bir yaprak misali savrulmaktır terk edilmiş
Kimse umursamaz seni
Niye umursasınlar ki
Bir rüzgâr gelir savurur seni
Alır götürür neyin varsa
Zaten neyin var ki
Koskoca bir yalnızlıktan başka

Sonbahardır yalnızlık
Ezici, perişan edici, öldürücü
Yemyeşilsindir başlangıçta
Sonrası hep terk edilmiş
Sonrası hep hazan
Sonrası hep yok oluş
Sonrası hep sensizlik

Nilsu FIRAT 11-B

YALNIZLIĞIN TA KENDİSİ

Işık aydınlatıyor bana arkasını dönmüş bedenini. Gölgesi uzanıyor boydan boya karanlık sokağın taştan yerinde. Dilimden dökülen sözler nafile... Adım adım çıkarken kalabalığımdan, yalnızlığa itekliyor beni. Karanlık sokak daha kararıyor sanki. En yakınlarımdan mı yine bana arkasını dönen? Bu kaçınıcı terk edilmiş, kaçınıcı hayal kırıklığı? Gitme desem kalır mıydı? Daha önce hiç işe yaramamıştı. Peki, neden yalnızdım ben hep? Neydi hatam? Dünde kaldığımdan mı bugünü yaşamıyordum yoksa yarın mıydı iliklerime kadar korkutan beni? Bildiğim tek bir şey varsa o da yalnızlığım. Yağmurun altında kalmış ıslak bedenim, beklemekten yorulmuş ayaklarım yalvarıyordu sanki bana eve dönmem için. İssiz, bomboş odalarda, konuşabilse anlatacak hiçbir şeyi olmayan o duvarlarda, her gün görmekten bıktığım o ayağı kırık sehpa da ne buluyorlardı Allah aşkına? Akreple yelkovanın her ilerleğinde biraz daha kayboluyorum yalnızlığın içinde. Bir gün bir yıl oluyor, bir yıl asır sanki. Evet, korkuyorum. Zamanım tükendiğinde bu dünyada arkamdan helal edilecek tek bir hak bırakmadığımdan korkuyorum. Var olduğumun kanıtı bir insan bile yok hayatımda. Bir dünyanın içinde bir dünyam daha var benim. Tek başıma yaşadığım, tek başıma veda edeceğim... Yalnızlık; soğuk, sessiz ve kimsesiz... Tıpkı benim gibi... Benim tek bir arkadaşım var o da yalnızlığın ta kendisi!

Elif GÜVEN 11-B

DEVRİK BİR AŞK

Neredeyse bir yıl geçmiş. Zaman çok çabuk geçiyor biliyorum ama nasıl geçiyor gel de bir bana sor. İçimdekileri yazamamak çok ağır bir duygu. Sanki kalbim taşlaşmış, tüm bedenim uyuşmuş gibi... Merak etme, hasta değilim. Senin kırgınlığın var üzerimde. Ne seni öldürebiliyorum kendimde, ne de içimdesin diye yaşamaya devam edebiliyorum kendi kendime.

Sahi, kaç bahar kadar mesafe koydun aramıza?

Kaç katile daha ihtiyaç var senden gidebilmek için?

Daha kaç kez kaçmalı yarınlardan damarıma basa basa bağır çağır susmak için sana?

Senden sonra, sende son olacağına inandığım için bir daha mutluluğa başlayamadım. Ne kadar sahtelik varsa içimde, onlarla kandırdım kendimi. İçime içime susmayı öğrendim ama yine de öğrenemedim özlediğim kadar susturmayı gözlerimi. Geç git diyorum! Geç git aşk! Senden geçmeyen bu aşk beni benden geçiriyor diyorum! Varsın geçirsin...

Öyle bir gittin ki; adına, acına, yokluğuna sığdıracak tek bir cümlem kalmadı geriye. Her geçen günümde hiçkırıklarına susmak bana kaldı, benimle kaldı. Kaldım kalmasına da, bu kalmalar bir bende bana yetecek ben bırakmadı.

Şimdilerde halim yok ne halim varsa görmeye. Varsa şayet senin halin, gel ne halde olduğumu görmeye.

Devrik bir aşktan geriye kalanım ben. Artık nereye gitsem kendime bile gelemiyorum. Şimdi biz başka başka aşklara bitenleriz de yazıklar olsun tüm şehirlere!

Ben seni hiçbirinde unutamadım.

Petek YETKE 12-B

YALNIZLIK GÜZELDİR

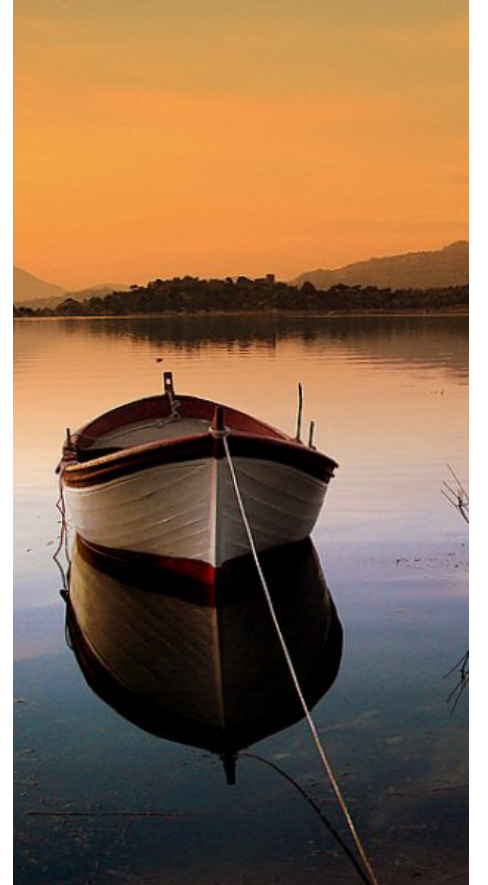
Yalnızlık, insanın kazancıdır. Çünkü insan yalnız kalınca düşünür. Düşününce anlar kimin ne olduğunu. Yalnızlık, tek başına bir odada olmaya benzer. Elinde cips ve içki, önünde televizyon ve yalnızlık... Çalmanın bir telefondur bazen yalnızlık. Ama terk edilmiş farklı... İnsan alıştığı insanı kaybeder önce, güveni gider sonra. İnsanlara karşı ön yargısı başlar ardından. Bazı insanlar o ön yargıyla bir ömür yaşar, bazıları unutup gider terk edilmiş acısını. Başka insanlara şans verir. Terk edilmek yara almaya benzer. Yapılan onca şeyin izi kalır sende, gidişinde ise sadece adı... Yalnızlık insanın görmesini sağlar, terk edilmiş ise ders almasını. Ve her terk edilmiş bir yaradır aslında, sonrası da o yaraları onarmak için geçen zaman... Ve geçen zaman eşittir hayata.

Zeynep YILMAZ 9-A

KARANLIK

Bugün yine seni özledim ama biraz düşündüm ve bize yaptığın kötülüklerin içimde bıraktığı karanlığı gördüm. O karanlığa girip bir daha çıkamamaktan korktum. O kadar karanlık bir yerdi ki... Kırıcı, üzücü, soğuk ve sevgiden yoksundu, yalnız kalma duygusunu yeniden yaşatıyordu. Tanrıya hep dua ediyordum, bir gün gelmen için. İçimde bir öfke... Kırgındım, kırgındım sana, hep senin özleminden korktum. Her gün özlemin yüzünden o karanlık günlere geri döndüm. Ağlamaktan göz pınarlarım kurumuştü, gözyaşlarım bana küsmüştü. Bıkmıştım artık! Ama anladım ki seni her hatırladığımda içimdeki karanlıktan değil senin geri dönmenden korkuyordum. Yalnızlığa alışmıştı yüreğim, senin geri gelmeni kaldıramazdım. Geri gelmeden değil de bu gelişin ardından tekrar sensiz bırakmandan korkuyordum beni. Ne olur bir daha sensizlikle sına ma beni!...

Zeynep YILDIRIM 8-A

Sahaflar Çarşısı'nın en eski sahafı İbrahim Manav ile sahaflık üzerine her şey...

Ömer AKSU: Sahaflık mesleğini ne zaman ve nasıl seçtiniz, bu mesleğe başlama maceranızı bizimle paylaşır mısınız?

İbrahim MANAV: Mesleğe başladığımda 13 yaşındaydım. İlk olarak aile yakınımız olan bir sahafın yanında çalışmaya başladım. Sene 1953'ten bu yana demek ki 61 senedir bu işle uğraşıyorum. 12 sene çıraklık yaptım, son ustam İsmail Dikmen: "Oğlum ben yaşlandım, dükkânı sana devretmek istiyorum." dedi ve dükkânı ben devraldım. 49 senedir de usta olarak bu işi yapıyorum.

Alper BERKTAŞ: Mesleğinizin incelikleri nelerdir, bunları öğrenmeniz de size destek olan özel bir kişi var mı?

İbrahim MANAV: Mesleği ustalarımızdan öğrendik. Bu mesleğe ilk başladığımda başta Naki Bora, Adnan Türkmenoğlu, İsmail Dilmen olmak üzere birçok ustam vardı. Bu ustalar bize mesleğin inceliklerini öğretirlerdi. Mesleğimizin en ince noktası: Okumaktır. Ne kadar okursanız o kadar bilgi sahibi olursunuz. Ne kadar okursanız, müşteriniz de o kadar çok olur.

Ömer AKSU: Geçmişte sahaflara olan ilgi nasıldı, şimdi nasıl?

İbrahim MANAV: Geçmişte sahaflara olan ilgi daha fazlaydı. Maalesef fotokopi kitapçılığı, korsan kitapçılık, internet ve bilgisayar

sahaflığı olumsuz etkilemiştir. Şimdi insanlar kolayca kaçıyor, internetteki bilgilerle yetinmeyi seçiyor. İnternet gerçekten faydalı ama oradaki bilgilerin ortaokul, lise seviyesine hitap eden yüzeysel bilgiler olduğunu düşünüyorum. Bir konuyu derinlemesine öğrenmek istiyorsanız mutlaka bir kitaba danışmanız kanaatindeyim.

Alper BERKTAŞ: Tarihte sahafların vazifesi sadece kitap satmak değil, sahaf dükkânları yazar ve okuyucunun bulunduğu aynı zamanda edebiyat, kültür ve sanat sohbetlerinin yapıldığı mekânlardı. Günümüzde hâlâ sahafların bir kültür merkezi olduğunu düşünüyor musunuz?

İbrahim MANAV: Evet, sahafların geçmişteki kadar olmasa da bugün de kültür merkezi durumunda olduğunu düşünüyorum.

Ömer AKSU: Okumayı seven, kitaba ilgi duyan insanlar sizden kitaplar alıyor. Okuyuculara kitap konusunda çeşitli önerilerde bulunan biri olarak sahafların insanlara kitabı sevdirmek gibi bir rolü olduğunu düşünüyor musunuz?

İbrahim MANAV: Evet, sahafların insanlara kitabı sevdirmek gibi bir rolü olduğunu dü-

şünüyorum. Bizler insanlara kitapları dedirmezsek kim sevdirecek? Ben bir sahaf, aynı zamanda iyi bir okuyucuyum, edindiğim bilgileri kitapseverlerle paylaşmaktan keyif duyuyorum.

Alper BERKTAŞ: E-kitap kullanımının yaygınlaşmaya başladığı günümüzde gerçek kitaplara olan ilginin azaldığını gözlemliyor musunuz?

İbrahim MANAV: Gerçek kitaplara olan ilgi azaldı. E-kitap insanlara büyük kolaylık sağladı, herkes istediği kitaba istediği anda ulaşabiliyor. Bu çok güzel fakat ben kitabın kapağını açtığımızdaki o matbaa kokusu, yaprakları çevirdiğindeki zevki hiçbir şeye değişemem. Böyle düşünen insanların da fazla olduğunu düşünüyorum.

Ömer AKSU: Son dönemde yaygınlaşan "Sahaf Festivalleri" ile ilgili neler düşünüyorsunuz?

İbrahim MANAV: Bunlar çok güzel etkinlikler. Kesinlikle devam etmesi gerektiğini düşünüyorum. Maalesef ben yaşmdan ve diğer rahatsızlıklarımın dolayısı bu etkinliklere katılamıyorum. Ama gençlerin bu etkinliklere katılmasını yararlı buluyorum.

Öğrencilerimize: “Bir uzaylının size yaklaşarak “Sen kimsin?” diye sorduğunu hayal edin. Bu kavgacı, küçük yaratığın en az yarım saat konuşmanızı şart koştuğunu farz edin. Aksi halde insan ırkının çok sıkıcı olduğunu ve imha edilmesi gerektiğini düşünecek. Ona ne diyeceksiniz? Mümkün olduğu kadar düşünün. Kendinizi canlı, nefes alan, üç boyutlu bir varlık olarak tanımlayabilmek için istatistiksel gerçeklerden başka neler anlatabilirsiniz? Çocukken size anlatılan hikâyeleri hatırlıyor musunuz? Gün boyunca neler düşünüyorsunuz? Sevdiğiniz çizgi roman kahramanları kimler? Bu kahramanlar sizin hakkınızda bir şeyler anlatıyor mu? Sonraki nesiller için yapabileceğiniz bir şey var mı? Bu uzaylının “Keşke ben de dünyada doğsaydım” demesini sağlayacak şekilde yazın.” Dedik. Bakalım öğrencilerimiz uzaylılara kendilerini nasıl anlatmışlar.

BEN KİMİM?

Her insanın bir kimliği vardır. Kimisi sevecen, güler yüzlü, dışa dönük; kimisi çekingen, içe dönük. Her insan birbirinden farklıdır, birbirinden özeldir. Her insanın hayatı farklıdır. Biri zenginken diğeri fakir olabilir. Ya da biri sağlıklıken diğerin ölümçül bir hastalığı veya doğuştan gelen bir özrü olabilir. Yaşadığımız hayatı biz seçmiyoruz. Ama

bunu iyileştirmek ve güzelleştirmek bizim elimizde.

Ben kim miyim?

Ben, arkadaş ortamında sürekli gülen, arkadaşlarıma değer veren, biraz utangaç ya da biraz içe kapanık, sürekli hayal kuran, yalnız kaldığımda daima bir şeyler hakkında düşünün, geceleri o gün yaşadığım olayları gözden geçiren ve “Burada bunu söyleyebilirdim,

şurada şöyle yapabilirdim.” diye içimden söylenerek pişman olan, kafamı saçma sapan şeylere yoran, kitap okuyan, arada bir düşüncelerime dalıp onların uzun süre etkisinden çıkamayan bir genç kıyım.

Beni okuduğum kitaplarda bulabilirsin. Belki bir cümlede, belki bir paragrafta, belki de bir sayfada gizliyimdir. Beni yazdığım yazılarda bulabilirsin. Bu sefer bir kısmında

değil de tamamında beni bulursun. Olur da bir gün yazılarımı okursan, arada bir düşüncelerime daldığım zaman ne düşündüğümü öğrenebilirsin. Bunlar bazen gelecekle ya da geçmişimde yaşadığım olaylarla ilgili olabilir. Kimi zaman yaşadıklarım, hayallerime, umutlarıma gülebilirsin kimi zaman da derin düşüncelere dalabilirsin aynı benim gibi. Beni çizdiğim resimlerde bulabilirsin. Resimler bazen beni anlatır, bazen tamamen hayal gücümünden ortaya çıkan çizimlerdir, bazen de yazdıklarımın resmedilmiş halidir. Beni dinlediğim şarkılarda bulabilirsin. Buradan ruh halimi de anlarsın. Beni en yakın arkadaşımda bulabilirsin. Çünkü en yakın arkadaş demek kardeş demektir bana göre. O, benim her şeyimi bilir. Neye nasıl tepki vereceğimi, ne düşündüğümü, neyi beğenip beğenmeyeceğimi ya da neyi sevip sevemeyeceğimi bilir. Beni birçok yerde bulabilirsin. Belki bir bulutta, belki de bir kelebeğin kanadında... Benimle ilgili bilmen gereken başka şeyler de var: Ben geleceğimi sürekli düşünürüm. Gelecekteki ben nasıl olacak hep merak ederim ve bu yüzden yaşamayı severim. Mesela ben psikiyatrist olmak isterim. Kendimi bu alanda uzmanlaştırmak da isterim. Çocuklarımlarımın olmasını isterim. Uzun süre, sağlıklı bir şekilde, sevdiğilerimle yaşamayı isterim. Kariyerimde iyi bir yere gelmek isterim. Hayallerimi gerçekleştirmek isterim. İyi bir hayatım olsun isterim.

Yaşamak hem heyecan verici hem de merak uyandırıcı bir şeydir. Hele ki dünya bu kadar değişik, mükemmel bir yerken. Çevremize baktığımızda birçok şey görebiliriz: Yıkık dökük bir bina, yapım aşamasında olan bir gökdelen, yaşlanmış bir ağaç, ağacın dallarında yer yer yuva yapmış kuşlar, uçan rengârenk kelebekler, bir elinde kahveleri diğer elinde çantalarıyla işe yetişmeye çalışan insanlar, bir elleriyle annelerini çeken diğer elleriyle de almak istediği oyuncağı gösteren küçük çocuklar, okul servisleri, arabalar, havlayan köpekler... Aynı anda birçok duyguyu yaşayabilirsin dünyada. Dünyanın bir yerinde güneş doğarken başka bir yerinde batar. Bir yerde bir bebek doğarken başka bir yerde birisi ölür. Her an her şey olabilir bu hayatta. Ve kimse bir dakika sonrasında ne olacağını bilemez. Yaşarken hep bir merak vardır içimizde. Acaba yarın ne olacak, diye. Ben yaşamı

zıtlıklarıyla ve bilinmezliğiyle seviyorum. O zaman söyle uzaylı, dünya bu kadar muhteşem bir yerken kim burada doğup, yaşlanıp ölmek istemez?

Nur Feyza ERDEM 8-B

HİSSETMEK

Ben bir insanım. Bizim duygularımız var. Duygularımız için her şeyi yapıyoruz. İsteklerimiz var. Derin arzularımız var. Ruhumuzun dibinde yoğunlaşmış derecede büyük sevgiler barındırıyoruz. İyi ve kötüyü, hoş ve acı olanı, doğru ve yanlış hissediyoruz. Canımız en çok manevi acılar ile yanıyor. Fiziksel olarak sağlam dursak da psikolojik olarak deviriyoruz içimizdeki bibloları. Araştırıp sorguluyoruz. Bazen bağlı kalıyoruz iyi de olsa kötü de zamanın getirdiklerine. Gezdiğim yerlere dair hatıralarım var çocukluktan kalan ve gitmesini istemediğim. Masallarım var annemin en korunaklı sesinden dinleyerek öğrendiğim, uykuma işleyen. Dostlarım var kenetlenerek el ele, sırt sırta verdiğim. İlk ayrılığımı anlattığımda başımı dayadığım omuzlar... Tattığım lezzetler var ekşi tatlıyla buluşturarak, kokusu burnumdan gitmeyen en seçkin

menüler...

En önemlisi isteğim var güneşi görmeye, yağmurun kokusunu içime çekmeye, beyaz bulutları izleyip hayal kurmaya, saflığımızı hissettiren kar tanelerini pencereden izlemeye...

Benim bir hayatım var el değsin istemediğim, masumluğunu korumaya, getirdiklerini sorgulamaya, götürdüklerimi elimde tutmaya çabaladığım bir hayatım.

Bırakın benimle kalsın çocukluğum, ilk aşkım, sevgim, mutluluğum. Bırakın benimle kalsın yediğim ilk dondurmanın lezzeti. Bırakın hayat bize ne getirecek kendimiz görelim. Yok olmasın dağların üstündeki koca kızılçamlar, yok olmasın en sevdiğim çiçek olan lalenin renk cümbüşü. Bırakın ben düştüğümde kanasın dizim, bırakın kendim öğrenemiyem kalkmayı, düşmeyi becerdiğim gibi.

Martılar eksik olmasın vapurun etrafından, buğdaylar ölçek ölçek ürün versin tarlalarda, hiç araba girmesin Heybeli Ada'ya, korusun saflığını adalar.

Dünya dediğiniz yer küçük ama dünya dediğimiz yer büyük ve alacağımız çok tat var zenginliklerinden.

Tuana Güneş KANATLI 8-D

BENİM ÇİZGİ FİLM KAHRAMANIM

Öğrencilerimiz çizgi film karakterlerinden yararlanarak yepyeni bir karakter oluşturular. Sonra da oluşturduğunuz bu karakterin oynaması için bir de çizgi film senaryosu yazdılar. İşte onların çizgi film kahramanları...

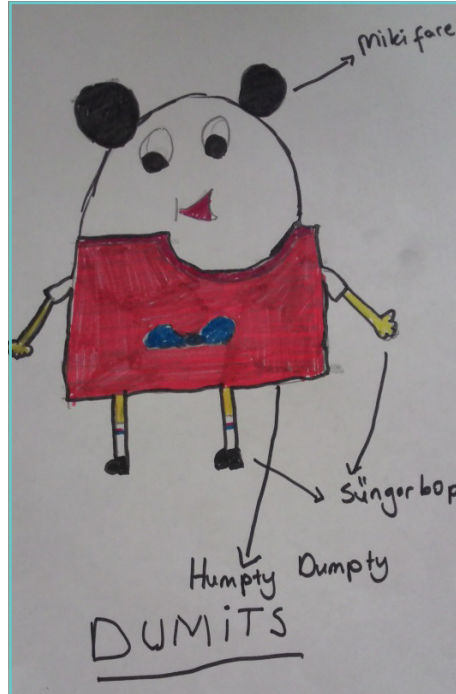

UNUTKANLIĞIN SONU

Tatlı mı tatlı çizgi film karakterlerinin en güzel özelliklerini kendinde barındıran; Süngerbob kadar sevecen, Mickey Mouse kadar kurnaz ve kemirgen, Tweety kadar yaygaracı kahramanımız her sabah olduğu gibi en şirin haliyle bu sabah da işine gitmek üzere yollara düşmüştür. Ne var ki bu kadar şirin olmak, yaşadığı Bikini Taşyatağı Kasabasında herkes tarafından çok şirin bulunmaz. Yüzünden eksik etmediği gülümsemesiyle ilerlerken kapının önünde temizlik yapan komşusuyla karşılaşır. "Bir komşu gördüm sanki evet evet bir komşu gördüm." diye neşeyle şakıyan kahramanımızın bu neşesine komşusu aynı şekilde cevap vermez. Her nedense bu şirinlik yumağını bu aksi komşusu pek sevmez, gerçi bu komşu kendi hariç kimseyi sevmez ya neyse... Ama bu tür davranışlar, onun neşesinden bir şey eksilmez. Uzun bir yolculuktan sonra Bikini Taşyatağı Kasabasının öbür ucundaki Burger DinoKaya'ya varır. Burası onun severek çalıştığı, arada bir duvarlarını kemirdiği, mutfağında güzel hamburgerler yaptığı iş yeridir. Burger DinoKaya bu aralar Bikini Taşyatağındaki festival yüzünden çok yoğundur. O yüzden kahramanımız gece yarısına kadar süren uzun bir mesaiden

sonra iş yerinden evine gitmek üzere yola çıkar. Günün yorgunluğuna rağmen yüzünden gülümsemesi hiç eksilmemiştir. Kendini yorgun da hissetmediği için sahilde gezmeye karar verdiği sırada çok sevdiği köpeğine yemek vermediğini hatırlar. Yerden telaşla havalandırarak uçmaya başlayan kahramanımız eve vardığında köpeğinin evde olmadığını fark eder. O kadar yüksek sesle ağlamaya ve yaygara koparmaya başlar ki tüm mahalle etrafına toplanır. Durumu anladıklarında el birliği ile ona yardım ederler. Sabaha kadar aramalarına rağmen zavallı köpeği hiçbir yerde bulamazlar. Aradan günler geçer en sonunda zavallı köpekçinin açlığını gidermek için girdiği bir mağaza buzdolabında donarak öldüğü fark edilir. Haberi alan güler yüzlü kahramanımızın gülen yüzü o an itibariyle yok olur. Kendini hiçbir zaman affetmeyen, bir zamanlar kasabanın en mutlu üyesi artık kasabanın en mutsuz üyesi haline gelmiştir.

*Sude PİRMUT
Sancaktepe 5-A*

YALAN VE FEDAKÂRLIK

Tink ve Dumits, karakterleri birbirlerine son derece zıt fakat birbirlerini çok seven iki kardeşir... Tink deli dolu, hareketli ve biraz da yaramaz; Dumits ise sakin, olgun ve düzenlidir. İki kardeş odalarında çok istedikleri sirke gitmek için hazırlanmaktadır. Dumits aynada papyonunu düzeltirken Tink de elindeki topu Dumits'in uyarılarına rağmen duvara atıp tutuyordu.. Sonunda olan oldu. Tink'in topu, aile fotoğraflarının bulunduğu çerçeveye isabet edip çerçevenin camını kırdı. Tink kırık çerçeveye bakarken "Annem ve babam evde top oynamamam gerektiğini kaç kez söyledi. Şimdi bunu görürlerse beni hayatta sirke götürmezler. Ne olur Dumits, bir şeyler yap annemle babamı oyalay ben de o arada çerçeveyi eski haline getirmenin bir yolunu bulayım. Ne olur!" Kardeşinin üzülmeye dayanamayan Dumits içeri giderek anne ve babasını oyalamaya karar verir. Bu arada Tink tavan arasından eski bir çerçevenin camını kırılan camın yerine takmaya karar verir. Bir süre uğraştıktan sonra çerçeve eskisi gibi görünmektedir. Tam o sırada anne ve babasının ayak seslerini duyan Tink çerçeveyi yerine koymak çalışırken elinden düşen çerçeve yine kırılır. Kırık çerçeveyi ve topu yan yan gören babası Tink'e kızacağı sırada Dumits "Benim hatam, onu ben kırdım." diyerek suçu üstlenir. Bunun üzerine babası "Peki o zaman, biz şimdi sirke gidiyoruz ama sen evde kalarak bu dağınıklığı toparlıyorsun." der. Anne ve babasıyla evden çıkan Tink ise korkudan tek kelime edemez. Olanlara şahit olan evin yardımcısı Zıpzı ise durumun aslını çoktan anlamıştır. Bu yüzden Dumits'e "Birini korumak için bile olsa yalan, her zaman kötü bir şeydir." der. Bu sırada Tink, anne ve babası ile içeri girer. Çünkü kardeşinin kendi için böyle bir fedakârlık yapmasını içine sindiremeyip doğruyu itiraf etmiştir. Babaları, kardeşlerin birbirlerini korumalarının güzel bir şey olduğunu ama Tink'in evde top oynadığı için, Dumits'in de yalan söylediği için cezalı olduklarını söyleyerek onları odasına gönderir. Tink kardeşinden mahcup şekilde özür dilerken Dumits onu sevgiyle kucaklar.

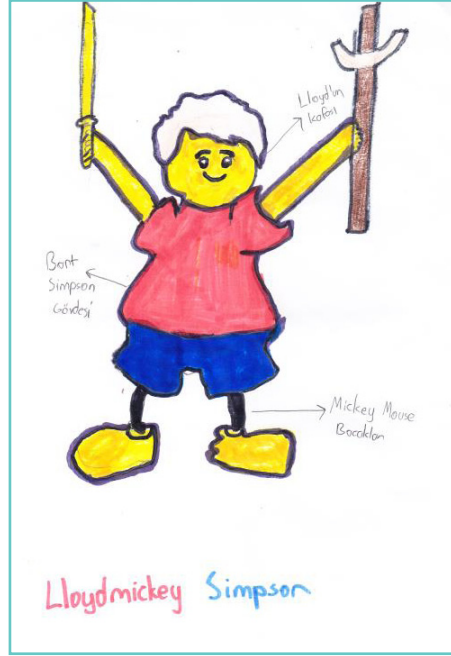
Melisa CANSIN 5-B

TEOG MAN

Kahramanımız Teog Man kimsenin bilmediği bir yerde yaşar fakat sınava girecek öğrenciler arasında haklı bir üne sahiptir. Teog Men, sınava girecek, çalışmaktan bitap düşüp enerjisi tükenen çocukların yardımına yetişen bir halk kahramanıdır. Küçük köpeği de ona bu maceralarında eşlik eder. Teog Man'ın özel formüllü ıspanağını yiyen öğrenciler aralıksız ve tam konsantrasyonla test çözebilme yeteneğine kavuşmaktadır. Sınavların öğrencileri çok yordduğu bir gündü. Yaklaşan sınava hazırlanması gereken Ali hiç çalışmayarak annesini endişelendirmekteydi. Oğlunun kitap kapağını açmaması sonucu çaresiz kalan anne sonunda Teog Man'den yardım istemeye karar verdi. Kahramanımız yardım çağrısını alır almaz Ali'lerin evine vardı. Ali'nin odasına girdiğinde Ali'yi PS-3 oynarken görmek Teog Man'i çok şaşırttı. Ama bu durum onu umutsuzluğa sürüklemedi. Zorlu bir görevle karşı karşıyaydı. Neyse ki yanında süper gizli formüllü ıspanağı vardı. Hemen Ali'nin yanına koşan kahramanımız, çocuğun ağzına koca bir kaşık süper gizli formüllü ıspanağı tıkınca Ali: "İSPANAGIN GÜCÜ ADINAAA...." diyerek çalışma masasına uçtu. Odanın aralık kapısından olanları izleyen annesi gözlerine inanamıyordu çünkü o, hiç ders çalışmayan Ali, sağ eliyle fen testi çözerken sol eliyle Türkçe testi çözüyor, gözleriyle de matematik çalışıyordu. Teog Man, başarısının haklı gururuyla evden ayrılmadan önce Ali'nin annesine el salladı. Ali ise çılgın gibi test çözerken Teog Man'in gittiğini fark etmedi bile.

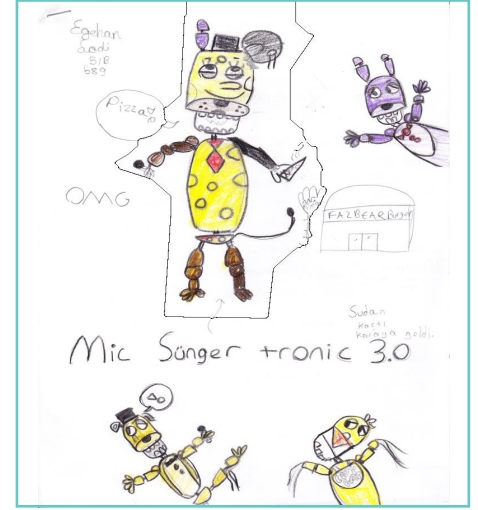
Öykü YAYLALI 6-C

SPRINGFİEL SOYGUNU

Springfield'de huzurlu bir gündü. Şehrin kahramanı olan Lloydmickey Simpson evinde oturuyor şehrin sakinliğinin tadını çıkarıyordu. Biraz televizyon izlemeye karar veren Lloydmickey kanallar arasında gezinirken bir son dakika haberi gözüne çarptı. Habere göre Springfield Bankası an itibarıyla soyuluyordu. Bu tam Lloydmickey Simpson'a göre bir işti. Şehrin bir kez daha ona ihtiyacı vardı. Simpson hemen hazırlanıp bankaya gitmek üzere yerinden kalktı. Lloydmickey Simpson'un bacakları kısa olsa da çok hızlı koşabiliyordu. Dakikalar içinde altın kılıcıyla birlikte bankanın bulunduğu sokağa ulaşmıştı. İçeriye n asil gireceğini düşünürken bankanın üstündeki havalandırma deliği dikkatini çekti. İşte tam oradan bankanın içine sızabilirdi. Hırsızlar az sonra başlarına geleceklere habersiz polisler yakalanmadan bankadan kaçma planları yapıyorlardı. Lloydmickey tam da kafasında tasarladığı gibi havalandırma deliğinden içeri süzüldü ve altın kılıcını kullanarak hırsızları yakaladı. Hırsızları polislere teslim ederken hem polisler hem de şehir halkı ona bir kez daha teşekkür ediyordu. Lloydmickey Simpson huzurla evine gitmek üzere yola koyulurken kafasında her zamanki soru belirdi: "Acaba bir sonraki macera ne olacak?"

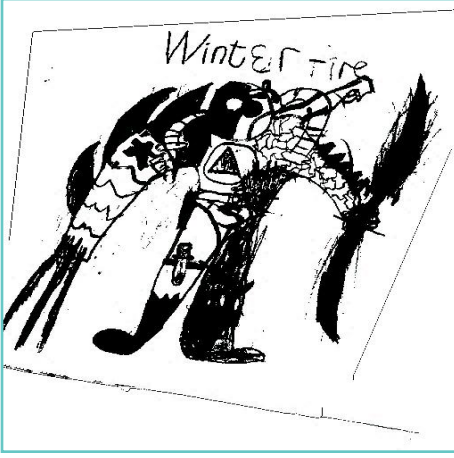
Bartu BALABAN 5-B

MİC. SÜNGER TRONİK

Süper lezzetli hamburgerler ve pizzalar satan bir kafe vardı. Bu kafe her gün müşterilerle dolup taşardı. Fakat kafenin içinde akıl almaz olayların yaşandığı da olurdu. Bir kafede akıl almaz ne yaşanabilir ki diye düşünmeyin. Kafede Mic.Süngeer Tronik çalışıyorsa her türlü olaya hazırlıklı olmanız gerekir. Kim mi Mic. Süngeer Tronik? Garson robot... Evet, yanlış duymadınız bu kafede çalışan garson, bir robot. Hem de bazen ortalığı fena halde birbirine katan bir robot. Bu robotun ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Her hafta bir olay çıkar kafede. Her hafta ya mutfaktaki bütün pizzaları mideye indirir ya da müşterileri kaçıtır. Hele hele elinde kitabıyla masaya kurulan bir müşteri görmesin. Kitabı görmesiyle yaygarayı basıp depoya kaçması bir olur. Depodan saatlerce çıkmayınca servislerin aksaması neredeyse kafenin batmasına sebep olacaktır. Mic. Süngeer Tronik, kitapları hiç ama hiç sevmez anlayacağınız. Bu yüzden uzun zamandır kafeye kitapla girmek yasak. Bir gün robotumuz depoyu temizlerken, nereden geldiye bir kitap görür yerde. Önce irkilir ama zaten depoda olduğu için kaçacak yeri yoktur. Kitabı gözünün önünden kaldırmak için yavaşça yanına yaklaşırken kapağı açık kitabın sayfasında yazanlara gözü takılır. Dayanamaz, o sayfayı okur. Ve sonrakini de ve sonrakini de... Mic. Süngeer Tronik kitabın büyüdü dünyasına dalmıştır artık. O günden sonra kitap korkusunu yenen ve kitapları çok seven robotumuz kafeye bir kütüphane bile yaptıdır.

Egehan LODİ 5-B

WİNTER FİRE-YENİLMEZ KAHRAMAN
Kahramanımız yaşadığı gizli mağarasından şehri izlemektedir. Keskin bakışları sayesinde en uzağı bile görebilen Winter Fire, tam bu sırada şehrin öteki ucunda acı çektiği her halinden belli birini fark eder. Hemen Bat-Car'ını almak için garaja iner. Ne yazık ki kahramanımız, ustası Sprinter'ın sözünü dinleyip savaşıırken dikkatli davranmadığı için kanında kriptonül birikmiştir. Bu madde yara aldığı anda vücudunun salgıladığı ve uçuşa yeteneğini yara iyileşene kadar engelleyen bir maddedir. Bu yüzden Bat-Car'a ihtiyacı vardır. Arabasına atlar ve yola koyulur. Her şey normal görünmektedir. Aradan beş dakika geçip de yolu yarılacağına arabayı ani bir frenle durdurmak zorunda kalır. Çünkü kahramanımızın ezeli düşmanları Wolvenne, Woner Woman ve Dead Stroch arabanın karşısına dikilmiştir. Anlaşılan kahramanımız Winter Fire'in düşmanları uğradıkları yenilgilerin intikamını almak için kahramanımıza tuzak kurmuşlar. Şehri savunması ve insanlara yardım etmesi Winter Fire'in düşmanlarını çok sinirlendirdiği için, onun şehri korumasına engel olmak amacıyla bu üçlü, kahramanımıza sık sık savaş açarlar ama hiçbir savaşı kazanamazlar. Sonunda güçlerini birleştirip kahramanımızı yenmeyi akıllarına koydukları belli olsa da amaçlarına ulaşmaları zor görünüyor. Düşmanların kendi üzerine doğru atladığını gören Winter Fire bir anda ateş yumağına dönüşme özelliğini kullanarak düşmanlarını kolayca yener. Bu onun için çok basit bir zafer olmuştur. Ardından asıl işine, yardım edeceği kişinin yanına gitmek için yola koyulur. Zor durum-

daki kişinin yanına vardığında adamın yaralı olduğunu fark eden Winter Fire, adamı doğrudan hastaneye götürür ve şehrin insanlarına bir kere daha yardım etmenin verdiği mutlulukla mağarasına dönmek için yola çıkar.

Mehmet Emir ÜNAL 5-C

SÜNGER MİNNİE REİS

Sünger Minnie Reis de her genç kız gibi kurdeleleri, tokaları, incik boncuk ve tüm parlak, süslü şeyleri seven bir kızdı. En az bunlar kadar sevdiği bir şey daha vardı ki bu, onun bolca kas yapmasına olanak sağlıyordu: Ispanak... Sünger Minnie Reis her öğün ıspanak yemeyi alışkanlık haline getirmişti. Sabahları ıspanaklı tost ya da ıspanaklı yumurtasının yanında ıspanak çayı; öğlen ıspanak köftesiyle ıspanak püresi yanında ıspanak suyu; akşamları ıspanak suyuna çorba, ıspanaklı pilav ve fırında patatesli ıspanak... Bu yüzden mutfak dolaplarının tamamı ıspanak konserveleriyle dolu olur bu süslü ıspanak canavarının. O gün işten eve geldiğinde yemek yapmak için doğrudan mutfaka girer. Dolabı açtığında gördüğü manzara karşısında ise gözleri fal taşı gibi açılır. Çünkü ıspanak dolabında hiç ıspanak kalmamıştır. Bunun üzerine kahramanımız karnını doyurmak için Yengeç Burger Restora-

nına telefon açarak on altı adet ıspanaklı yengeç burger sipariş eder. Siparişleri geldiğinde onları hemen masaya koyarak paketlerini açar ve iştahla hamburgerleri midesine indirmeye başlar. Ama bilmediği bir şey vardır. Yediği burgerler, şehrin süper kahramanına gönderilmesi gereken ve yendiğinde süper güç veren intro ıspanak burgerlerdir ve siparişler karıştığı için Sünger Minnie Reis'e gelmiştir. Burgerden bir ısırık alan kahramanımız elbisesinin parlamaya başladığını fark etmez. Bir ısırık daha aldığıda şapkasının parlamadığını da fark etmez. O kadar acıkmıştır ki tüm yemeğini bitirip banyoda elini ağızını yıkadıktan sonra aynadaki görüntüsünü fark edince gözlerine inanamaz. Her yeri parlamaktadır. Tam o sırada büyük bir ışık patlaması gerçekleşir. Bu patlama ile Sünger Minnie Reis, süper güçlere sahip olur. Artık uçabilen, güçlü mü güçlü, çok hızlı hareket edebilen, yenilmez bir kahramana dönüşmüştür. Bunu fark eden kahramanımız, yeni özelliğini hemen benimser ve Bikini Bot-tom halkını korumak üzere sokağa çıkar. Tabi süslü, parlak tokalarını taktıktan sonra...

Ela ŞEKİ 5-B

ANABİLİM'DE GARİP BİR SABAH

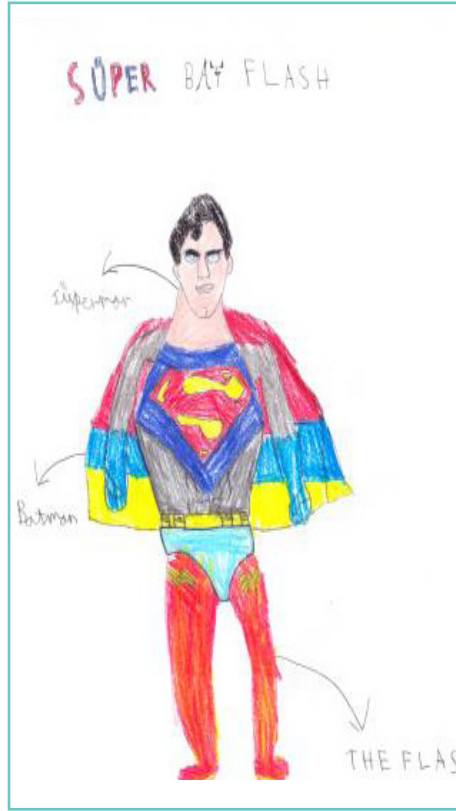
Batman'ın koruyucu kıyafetine, Ninja Kaplumbağaların kıvraklığına, İron Man'in dayanıklılığına ve direncine sahip kahramanımız halk tarafından "Ninja Man" olarak bilinmektedir. Nerde yardıma ihtiyaç duyan biri olsa Ninja Man saniyeler içinde orada olurdu.

O gün, Anabilim Eğitim Kurumlarında sıradan bir gün gibi başlamıştı. Az sonra yaşanacaklardan kimse haberdar değildi. Zaten nereden bilebilirlerdi ki?

Ninja Man ise yeni uyanmış, kendine bir bardak kahve hazırlamak üzere mutfığa doğru ilerliyordu. O da ne? Birden tehlike sensörleri şiddetle yanıp sönmeye başladı. Şehirde işler yolunda gitmeyip Ninja Man'a ihtiyaç duyulduğunda bu sensörler bu şekilde yanıp sönerdi. Ninja Man hemen bilgisayarının başına geçerek kendisine nerede ihtiyaç duyulduğunu öğrenmek için koordinatları öğrendi. Gitmesi gereken yer, çok akıllı çocukların eğitim gördüğü Anabilim Eğitim Kurumlarıydı. Ninja Man bu okulu daha önce de ziyaret etmişti. Fakat bu ziyaretler Anabilim öğrencileriyle söyleşi yapmak içindi. Okulun konferans salonunda çocuklar ve öğretmenlerle bir araya gelmiş, öğrencilerin kendisine yönelttiği akıllıca sorulara cevap vermiş ve güzel bir gün geçirmişti. İşte tehlike sinyalinin bu okuldan gelmesi onu, bu yüzden iyice endişelendirmişti. Hangi çılgın, bu geleceği parlak ve akıllı çocuklara zarar vermek istemiş olabilirdi ki? Şimdi daha çok sinirlenmişti. Saniyeler içinde uçarak soluğu okulun bulunduğu İkbâl Caddesi'nde aldı. Önce okula kuşbakışı bir şekilde bakacak ve neler olduğunu anlamaya çalışacaktı. Okulun üstünde süzülürken tehlike sinyalinin sebebinin fark etti. Bir adam, okulun çatısında hızlı adımlarla ilerleyerek çatının değişik yerlerine bombalar yerleştiriyordu. Blok derste olan öğrenciler ve öğretmenler ise her şeyden habersiz pür dikkat derslerini işliyorlardı. Adam sinsi planını uygulamak için bombaları yerleştirme işini bitirdiğinde, bombaların fitilini ateşlemek için kumandayı eline aldı. Tam düğmeye basacaktı ki Ninja Man hızla dalışa geçti ve kötü niyetli adam ne olduğunu bile anlamadan onun elinden kumandayı aldı. Daha sonra, kötü emelini hayat geçirmek için di-

renen adamı süper etkili Ninja teknikleri ile etkisiz hale getirdi. Ellerini ve kollarını bağladığı adamı, sorguya çekmeleri için, en yakın karakola götürüp polislere teslim etti. Ardından yarım kalan kahvesini içmek üzere evine doğru havalandı. Evde kahvesini bitirip günlük sporunu yapmaya başladı. Sırada telefonu çaldı. Arayan bombacı adamı sorguya çeken polislerdi. Anabilimdeki öğrencilerin akademik ve sportif başarılarını çok kıskandığını ve bu yüzden böyle bir plan yaptığını itiraf eden adamın, tutuklanıp mahkemeye gönderildiğini haber vermek için aramışlardı. Suçlunun, cezasını çekecek olmasına sevinen Ninja Man gönül rahatlığıyla sporunu yapmaya devam etti.

Metin Barış SANSAR 6-C

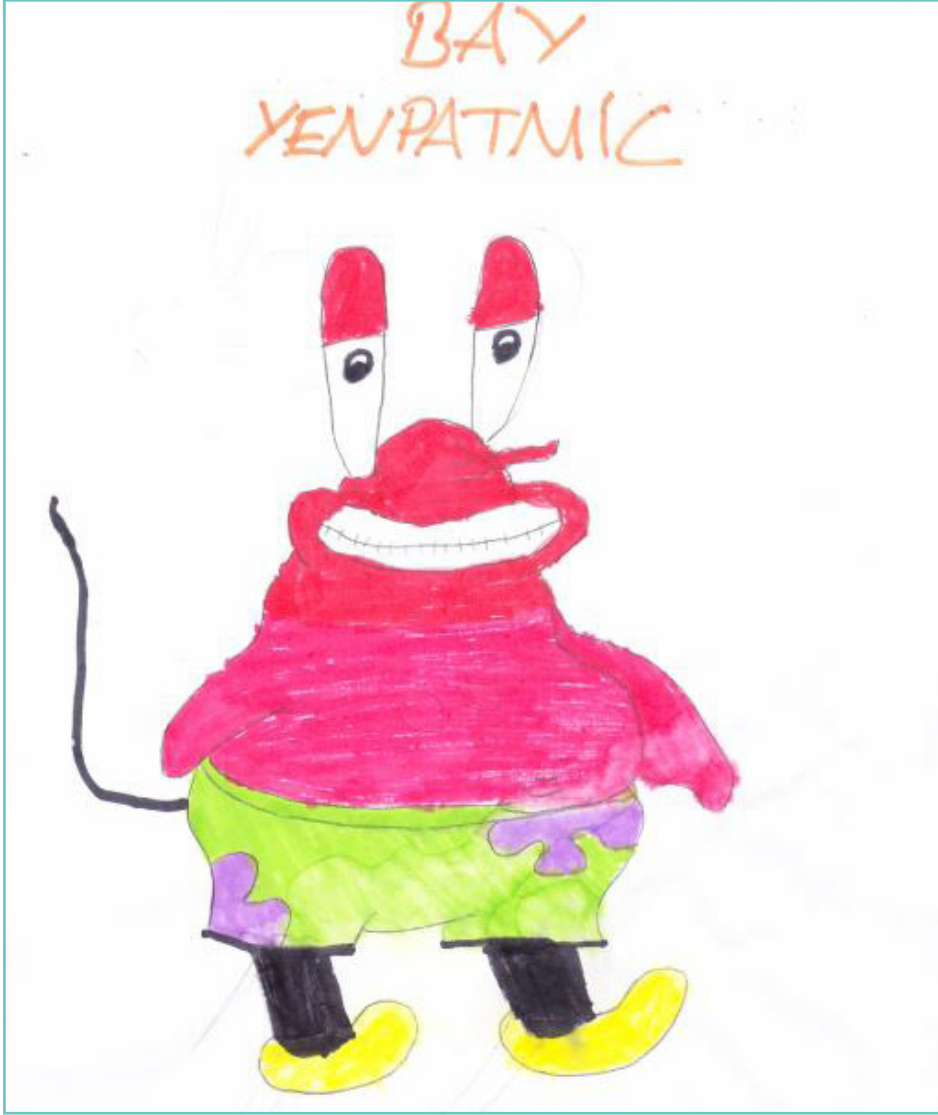
SÜPER BAT-FLASH

Bazı şehirler çok şanslı olurlar. O şehri her türlü kötülükten koruyan, şehirde huzur ortamını sağlayan bir kahramanın olması o şehrin şanslı olması anlamına gelir. Peki ya bir şehir, üç süper kahramanın ortak özelliğini kendinde barındıran bir süper kahramana sahipse? Süper Bat-Flash... Sü-

permen, Batman ve Flash'ın tüm gücünü kendinde toplamış süper mi süper kahraman... Bu mucize aslında bir kaza sonucu oldu. Neyse ki kazanın sonucu iyi bir olaya vesile oldu.

Kötülükten hiç usanmayan Joker, şehri ele geçirmek için kendi gibi kötü niyetli Penguen ile güçlerini birleştirdi. Kötülükte sınır tanımayan ikili, içi zehirli atıkla dolu gemiyi şehre doğru yaklaştırıp tüm şehri yok etmekle tehdit edince duruma önce Batman el koydu. Batman onları tam yenmek üzereydi ki Penguen, Batman'a arkasından yaklaşıp onu kimyasal bir gazla hareketsiz hal getirdi. Batman tüm çabasına rağmen bir türlü kıvrdayamıyordu. Adeta donmuş kalmıştı. Batman tam her şeyin bittiğini düşünürken Süpermen olay yerine uçarak geldi. Penguen ve Joker'le bir süre savaştıktan sonra, Süpermen'in olaya müdahale edebileceğini önceden hesaplayan Joker yanında getirdiği kriptonit ile Süpermen'i bayılttı. Joker şehri ele geçirmeden önce süper kahramanlardan kurtulmanın daha doğru olacağına karar vererek Penguen'i yanına çağırdı. İkisi birlikte, Süpermen ve Batman'i büyük bir keçe yardımıyla gemideki atık suyun içine atmak amacıyla kaldırdılar. Süper kahramanlar tam atık suya düşecekti ki Batman'ın yardım sinyalinin alan Flash şimşek gibi, atık suyun bulunduğu kazanın yanına gelerek süper kahramanları kucakladı. Olanları şaşkınlıkla izleyen Penguen son bir hamle ile elindeki gaz kapsülünü süper kahramanların yanına fırlattı. Gazın etkisini göstermesiyle hareketsiz kalan Flash kucağındaki Batman ve Süpermen'le birlikte zehirli atık kazanının içine düştü. Süper kahramanlardan kurtulduklarını düşünen Joker ve Batman sevinç içinde kucaklaşırken hiç beklenmeyen bir şey oldu. Kahramanların içine düştükleri kazan büyük bir gürültüyle patladı. Sislerin içinde gördükleri görüntüye inanamayan Joker ve Penguen ise korkudan bayıldı. Nasıl olmuşsa zehirli atık, süper kahramanları tek bir vücut haline getirmişti. Şehrin, artık, üç kahraman gücü ve yeteneğinde olağanüstü süper bir kahramanı vardı. Herkes daha huzurlu uyuyabilirdi. Kötüler hariç tabii ki...

Efe SONLU 6-C

SAĞLIK İÇİN SPOR

Göbekistan'da sıradan bir gün daha başlamakta idi. Kasabanın tüm bireyleri kocaman ve şirin bir göbeğe sahip oldukları için böyle bir ada sahip olan kasabada herkes halinden ve göbeğinden memnundu. Bay Yenpatmic hariç... Çünkü Bay Yenpatmic yeterince gösterişli bir göbeğe sahip değildi. Üstelik bacakları da çok inceydi. Göbeği bir gün istediği büyüklüğe kavuşsa bile bacaklarının onu taşıyamayacağından korkuyordu. Üstelik göbek isteyip istemediğinden bile tam olarak emin değildi. Neticede o kadar büyük bir göbek, spor yaparken onun hareketlerini engelleyecekti. Bay Yenpatmic'in en sevdiği şeydi spor yapmak.

Bay Yenpatmic küçük göbeği ve ince bacaklarını düşünerek ilerlerken karşıdan gelen Bay Zeplin'i fark etti. Bay Zeplin onu görünce büyük göbeğini daha da bir şişirerek "Günaydın Bay Yenpatmic, dün gece de yemek yemediniz galiba ama siz de haklısınız benim de öyle ince bacaklarım olsaydı ben de göbeğimin büyümesinden korkardım." diyerek rahatsız edici bir kahkaha atarak Bay Yenpatmic'in yanından ayrıldı. Duruma çok üzülen ama böyle durumlarda uygun cevabı bir türlü veremeyen hatta sesini bile çıkaramayan Bay Yenpatmic üzgün bir şekilde yürümeye devam etti. Sonunda çalıştığı hamburgerciye gelmişti. Bu kasabadaki halkın göbeklerini en çok büyüten yemekler bu dükkânda satı-

lıyordu. Patatesler, hamburgerler, türlü türlü şekerli içecekler. Bay Yenpatmic dükkâna girdiğinde gözlerine inanamadı. Mutfaktan gelen köfte, patates kokularının, etrafı sarması gerekirken mutfak kapısı ağızına kadar açıldı. Üstelik ocakların hiçbiri çalışmamaktaydı. İçeride de sağlık ekipleri patronla bir şeyler konuşmaktaydı. Patronun yanına yaklaşan Bay Yenpatmic bakanlıktan gelen sağlık ekiplerinin kasabanın sağlığı için harekete geçtiklerini işitti. Halkın bu kadar göbelenmesine sebep olan bu dükkânın ise sebze ve çorba gibi sağlıklı yemekler üretmesi gerektiğini söylüyorlardı. Tam o sırada sağlık ekiplerinden biri Bay Yenpatmic'i gördü ve "İşte göbeksiz, sağlıklı bir birey. Tüm kasaba, sağlık için böyle olmalı." deyince Bay Yenpatmic her gün spor yaptığı ve bu yiyeceklerden yemediği için göbeği olmadığını söyledi. Bakanlık yetkilileri Bay Yenpatmic'i görevlendirecek her gün kasaba sakinlerine spor yaptırmasını ve burada sağlıklı yiyecekler yapmasını rica ettiler. Duruma şaşırın adamcağız bu teklifi çok düşünmeden kabul etti. O günden sonra çalıştığı hamburgerci yine çok lezzetli ama sağlıklı yemekler satmaya başladı. Bay Yenpatmic ise, her gün kasaba meydanında tüm kasaba halkına spor yaptırmaya başladı. Kasaba halkı bu durumdan çok memnun olmasa da bakanlığın duruma el koymasından dolayı çok itiraz edemediler. Bay Zeplin hariç... Bay Zeplin her gün spora gelmesine rağmen hareketleri düzgünce yapmıyor göbeğinden memnun olduğunu söylüyor, evde gizli gizli hamburger ve kızartmalar yiyordu.

Aradan aylar geçti. Bir gün bakanlık yetkilileri kasabaya kontrole geldiler. Gözlerine inanamadılar çünkü tüm kasaba son derece sağlıklı ve göbeksiz görünüyordu. Üstelik herkes daha rahat hareket edebildiğini söylüyor ve Bay Yenpatmic'e teşekkür ediyordu. Bakanlık yetkilileri yardımları için Bay Yenpatmic'e madalya verdiler. Bay Zeplin yetkililer gittikten sonra, göbeğinden memnun olmadığını aslında nefes almakta bile güçlük çektiğini itiraf ederek Bay Yenpatmic'ten özür dileyip ondan yardım istedi. Kötülüğe kötülükle karşılık vermeyen Bay Yenpatmic kendisine seve seve yardım edeceğini söyleyerek ona sarıldı. Bay Zeplin de sonunda sağlık yolunu seçmişti.

Buse BATUR 5-C

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ KADIKÖY'DE

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok uzaklarda Türkiye adında bir ülke varmış. Bu ülkenin de dillere destan "İstanbul" adında bir şehri varmış. Bu şehir eşsiz boğaziyle ve nefes kesici güzelliğiyle olduğu kadar arka sokaklarıyla, kötü gece hayatıyla da ünlüymüş.

Masalımız, bahsi geçen bu şehrin özel ve güzel ilçelerinden biri olan Kadıköy'de geçmektedir. Genelde gençlerin severek vakit geçirdiği, birçok butiğin ve eğlence mekânının bulunduğu ilçenin renkli görünen hayatının dışında, bir de kötü hayatı vardır. Bizim masalımıza da bu yönüyle konu olmuştur tarihi ilçe.

Bir gün Kırmızı Başlıklı Kız, en güzel ve en kırmızı elbisesini giyerek arkadaşlarıyla Kadıköy'de buluşmuş. O gün, kahramanımızın doğum günüyümüş. Her genç kız gibi doğum gününe büyük bir özenle hazırlanıp akşamüstünü sabırsızlıkla bekleyerek geçirmiş tüm günü. Kendi gibi pırl pırl, geleceği parlak arkadaşları onu Kadıköy'de buluşmaya davet edince kendisine hazırlanmakta olan sürpriz bir partinin varlığından iyice emin olmuş genç kız. O yüzden aslında tüm heyecanı. Beklenen saat gelip çatmış, Kırmızı Başlıklı Kız ve arkadaşları kararlaştırdıkları yerde buluşmuşlar. Güzel bir kafede yiyip içip sohbet edip bir güzel

eğlenmişler. Yeni yaşını arkadaşlarıyla birlikte kutlayan kız evde ailesiyle birlikte de kutlama yapmak için saat fazla ilerlemeden kalkmaya karar vermiş.

Kırmızı Başlıklı Kız ve arkadaşları hep birlikte evlerine gidecek minibüsün olduğu durağa doğru ilerlemişler. Birkaç arkadaş onunla yakın yerlerde oturduğu için Kırmızı Başlıklı Kız'la aynı minibüse binmiş. Saat daha geç olmadığı için minibüs kalabalıkmış. Derken arkadaşları ve diğer yolcular birer birer minibüsten inmeye başlamış. Kırmızı Başlıklı Kız'ın evine daha üç durak varmış. İnceceği durağı bekleyen kız kendini tedirgin hissetmiş çünkü herkes indikten sonra minibüste şoförle birlikte iki erkek kalmış ve şoför dikiz aynasından rahatsız edici şekilde kızı süzmeye başlamış bile. Durumdan oldukça rahatsız olan Kırmızı Başlıklı Kız ormandaki kurdun, şehirde bu şoförün kılığına girdiğini işte o zaman anlamış. Kendini yaşlı kurda yem etmemek için şoföre müsait bir yerde inmek istediğini söylemiş. Fakat kurt şoför ona izin vermemiş ve kapıyı açmamış. İşin kötü tarafı arabadaki diğer adam da insan kılığına girmiş kötü niyetli bir kurtmuş. Kız bir yandan camları yumruklarken bir yandan da annesini aramaya çalışıyormuş. Annesi telefona cevap vermiş ama kız tam adresi vereceği sırada insan kılıklı kötü niyetli kurt telefonu kızın elinden almış neyse ki telefonu kapanmadığı için minibüsteki konuşmalardan, annesi yeri anlayabilmiş ve hemen polise haber vermiş. Şoför kılığına giren kurt ise kızı şehir merkezinin dışına götürmeye çalışıyormuş. Bu sırada kızın aklına anneannesinin çantasına zorla koyduğu biber gazı gelmiş. Kız can havliyle, kendisini son derece kötü niyetle yakalamaya çalışan insan kılıklı müşterinin üzerine biber gazını sıkmış. Tam o sırada şoför ani bir fren yapmış çünkü polisler minibüsün önünü kesmiş. İçeriye dalan polisler insan kılıklı kurtları yaka paça tutuklayıp başka kimsenin canını yakmamaları için hapse göndermiş. Bu sırada minibüse yaklaşan diğer ekip arabasından kızın ailesi inmiş. Kıza koşarak sarılmışlar. Neyse ki kız bu elim olaydan hiç zarar görmeden kurtulmuş. Biraz zor da olsa, bu masal da mutlu sonla bitmiş.

Yaren Zeynep UĞUZ 9-A

TEMBELLİK VE BİZ

Tembellik... Bu kelime bize çok rahatsız edici gelir çoğu zaman. Tembeller pek hoş da görülmez zaten insanlar tarafından. Çalışmayı sevmeyip dünyaya katkı yapmadıklarını düşünürüz. Bana sorarsanız aslında tembel insanlar o kadar da gereksiz değillerdir. Neden mi? İnsanlık aslında çoğu gelişmesini üşengeç insanlara borçlu da ondan. "Nasıl?" dediğinizi duyar gibiyim. Hayatımızı kolaylaştıran icatları ilk hayata geçirenler, o icatların yapmamızı sağladığı işleri yapmak istemiyor, üşeniyorlardı. Örneğin tekerleği icat eden Mezopotamya uygarlığı Sümerliler; aslında ağır yükleri kaldırmaya, uzun yolları yürümeye uğraşmak istememiş ve bu sayede tekerleği bulmuşlar. Başka bir örnek Karl Benz. Kendisi ilk motorlu kara aracını (arabayı) bulmuştur. Bunun sebebi de aslında, at üstünde sürekli duraklamaya ve konforsuz bir yolculuk sürmeye üşenmesidir. Yine benzer olarak Wright Kardeşler. Orville ve Wilbur Wright, ilk motorlu uçağı keşfetmişlerdir. Bunu yapma nedenleri ise önce arabaya sonra gemilere binip uzak bir yere ulaşmanın fazla zor olduğunu düşünüp bunu istememeleridir. Bu sayede uçak icat edilmiştir. İlk televizyon uzaktan kumandasını yapan Zenith radyo şirketi yetkilileri, televizyonun kanallarını değiştirmeye uğraşmak istemeyeceğimizi düşünmüş ve uzaktan kumanda icat edilmiştir. Belki de bununla uğraşmak istemeyen, üşenen kendileriydi. Atalarımız ne demiş: "Tembele iş buyur, sana akıl öğretsin." Bu atasözü "Tembel, kendisine buyurulan işi yapmamak için ya onun yapılmasına ihtiyaç bulunmadığını söyler ya da buyurulan biçimde değil, kendisinin işine gelen biçimde yapmayı önerir." anlamına geliyor. Tembellerin işine geldiği biçimde davranması bazen işe yarıyor demek ki... Bahsettiğim icatlar her ne kadar tam olarak "tembellik" olarak adlandıramayacak olsa da anlattıklarımı esprituël bir yaklaşım olarak da düşünebiliriz.

Burak Ege GÜL 6-D

SOKAK HAYATI

Bazen aklıma bizim gibi düzenli bir hayatı olmayan, sokakta yaşayan çocuklar geliyor. Her biri zor bir şekilde hayata tutunma mücadelesi veren çocuklar... Hepsi yaşamak ve mutlu olmak için çaba harcıyor. Sokak çocukları kimsesiz değil, aile bakımı ve korunmasından mahrum kalmış çocuklardır. Kimi bilerek evden kaçmış kimi ise çalışmaya mecbur bırakılmıştır. Bu çocukların da diğer çocuklar gibi mutlu olması için elimizden gelen her türlü yardımı yapmamız gerekir. Bir de sokak hayvanları var. Bizler ise onların yaşadıkları yerleri ve düzenlerini mahveden insanlar... Aslında hayvanların olan sokakları bizler o kadar sahiplendik ki onların yaşam alanlarını daralttık, sonra da onlardan rahatsız olduk. Belediyeler sokak hayvanlarını topladı, hayvanlar barınaklarda çok kötü şartlarda bakıldı ve ne yazık ki bu uygunsuz şartlar yüzünden birçoğu zehirlenerek can verdi. Hâlâ da rahatsızız... Onların düzenini bozmak yerine onlara yardım etmeli, onların da yaşamayı, mutlu olmayı hak eden bir canlı olduğunu aklımızdan çıkarmamalıyız!

Ahmet Efe DEMİRHAN HZ-A

ÜÇ HARF İÇİNDE YAŞAYAN ÖLÜMSÜZ TARİH, AŞK...

Aşk, karanlığın en derinliklerinde bulmaya çalıştığın bir ışık gibidir. Kiminin bulunduğu ışık dayanıksızdır, çabuk söner; kimininki ise dayanıklıdır, yıllarca sürer.

Aşkı bazen kalbinin ritimlerinde, bazen yaparak dökümünde, bazen de zamanın içinde ararsın. Beklenmedik bir anda çalar kapını aşk. Tesadüfleri çok sever. Bir bakmışsın döküğün gözyaşları sel olmuş, papatyalar tükenmiş "Seviyor, sevmiyor..." derken. Azımıza denk gelir "gerçek aşk". Çoğu zaman pastamızın küçük bir diliminde yer alır ve geçici olur. İşte yaşam da böyle bir şey... Düşe kalka öğrenirsin yanlışla doğruyu. Bir kapı kapanır-

ken diğer kapı açılır, derler ya bazıları açılan kapıya yetişemez, boşlukta kalır. Her insana bir gözlük lazımdır aslında, seçim yaparken yanılmamak için.

Aşk, üç harf içinde yaşan ölümsüz tarihtir. Hakkında filmler yapıp yazı, şiir ve şarkı sözleri yazılsa da tam manasıyla anlatılamaz. Öyle derin bir duygudur ki karanlığa karşı gelemmez, yenik düşersin. İnsan her konuda olduğu gibi aşkta da hatalar yapar, bu çok doğaldır. Önemli olan, hataları farkına varıp onları düzeltmek ve mucizeye ulaşmaktır.

Kübra Güler AVCI HZ-A

KEDİLER

Bir kedinizin olmasını istiyorsanız, öncelikle sorumluluk sahibi ve sevecen bir kişi olmanızdır. Hani "Kediler insanlarla fazla ilgilenmez, köpekler daha çok ilgilenir." derler ya buna kesinlikle katılmıyorum.

Kediler senden onula ilgilenmeni, oyun oynamanı ve onu çok sevmeni ister. Bir kediye istemediği bir şeyi yaptırmaya kalkarsan veya onun canını acıtacak herhangi bir şey yaparsan seninle ilgilenmemesi, senden kaçması gayet doğaldır. Kedinizi özgür bırakıp yaptığı şeylere karışmadığınızda size en arkadaşınız gibi davranan ve her zaman yanınızda olan bir oyuncu kişiliğe dönüştüğünü göreceksiniz.

Kediler de insanlar gibi duygusaldır. Bazen onların da bizim gibi duygulandıklarını o kadar yakından hissedersiniz ki... Hasta olduğunuzda her an yanınızdadır, sizinle uyur, sizinle kalkar ve sizi asla yalnız bırakmaz. Davranışlarıyla üzüntüsünü anlatır size, kalbinizi yumuşatır. Kısacası bir kedinizin olması demek, güzel anlarınızda paylaşan gerçek bir dosta sahip olmak demektir.

Poyraz TUNCER HZ-A

DOSTLARIMIZ

Gerçek dostun kim olduğunu sorsalar hiç düşünmeden hayvanlar derim. Daha da sınırlarsam aklıma ilk gelen hayvan köpek olur. Peki neden?

İnsanlar unutmazlar, kin tutarlar. Köpekler de unutmazlar ancak ona zarar vereni değil, ona yardım edeni... İnsanlar kıskançtır hatta bazıları kuyunu kazabilir. Köpekler de kıskançtır ama onların tek korkusu başka birisini ondan daha çok sevmenizdir. Aslında sadece köpeklere değil, herhangi bir hayvana yaptığınız küçük bir iyilik, onun hayatınız boyunca sizin yanınızda olacağına söz vermesi demektir.

Hayvanları sevmek sadece onlarla yan yana olup kafalarını okşamak değildir. Hayvanları sevmek gerçek bir insan olabilmektir. Masum ve çaresiz bir sokak hayvanına verdiği bir kap su "insanlık"tır.

İnsan olmak o kadar zahmet gerektiren bir iş değildir aslında. Çevrene karşı duyarlıysan, empati kurabiliyorsan, bencil davranmıyorsan, etrafındaki en ufak canlıyı bile düşünebiliyorsan ve onlarla yemeğini, sevgini paylaşıyorsan belki de dünyadaki en iyi insan sensin.

Unutmayın ki hayvanlar insanların negatif enerjilerini söküp atmak için bizimle aynı gezegeni paylaşıyorlar!

Asya DOĞRUER HZ-A

SEVGİ EMEKTİR

Ne çok insan var sıcak bir sevgi özlemi çeken

Sevgi emektir, bencillik değil

Emekse kırmaktan, kaybetmekten korkmaktır

Her an kaybedecekmişçesine incitmekten sakınmaktır

Kimi zaman derin sularda yüzmek bazen de bir limana sığınmaktır

Sevilmekten çok sevmeyi bilmeli insan

Anlatmaktan çok dinlemeyi, anlamayı

Göstermekten çok bakmayı, görmeyi

Bedeniyle birlikte yüreğini de büyütmeyi bilmeli

Ne kadar zeki, güzel, zenginde olsa

Sevmedikten, sevilmekten sonra

Dünyada hiçbir şeye sahip değildir insanoglu

Talha ARSLAN HZ-A

KAZANMAK VE KAYBETMEK

Kimse kaybetmeyi sevmez, yenilmek istemez. Ne yazık ki bu hayatta bir kazanan bir de kaybeden vardır. Ancak pes etmiş bir insanın içinde bile mutlaka küçük bir kazanma isteği vardır. Bu da bize pes etmenin her zaman doğru olmadığını göstermektedir.

Hayat bir oyun gibidir. Bu oyunda başarılı olmak için çok çalışmak gerekir. En çok çalışan, zamanını iyi değerlendiren yani en iyi oynayan kazanır ve ileride rahat edeceği bir yaşama kavuşur. Fakat zamanını iyi değerlendiremeyen kaybeder. Kaybeden pes etmemeyi öğrenmelidir. Yeniden denemeli, her seferinde yenile yenile bir gün yenmeyi de öğrenmelidir. Hayatta en pahalı şey tecrübedir, kazanmak için kaybetmek de gerekir. Başarısızlık başarılı olmayı beraberinde getirir. Mesela katıldığınız bir maçı kaybettiğinizde üzülürsünüz ama mutlaka bir sonraki maça daha hırslı çıkarsınız. Çünkü başarısızlık sizde başarılı olma isteği uyandırmıştır. Kesin yenileceğim diye düşünmek de yanlışır, kaybetmeye yaklaşıtır insanı; umutlu olmak, başarıyı hayal etmek gerekir. Unutmayın ki hayal etmek başarmanın yarısıdır.

Bazen de öyle seçimler yapmak gerekir ki kaybettiklerinize değsin. Her korkak kazanaçağından eminken savaşabilir. Önemli olan kaybedeceğinden eminken savaşmaktır!

İrem Nur ELMAS HZ-A

BİR ŞAİRE YA DA YAZARA MEKTUP

Sayın Özdemir ASAF,
Şiirle ilgili bir araştırma yapmak istediğimde babamın kitaplarına bir göz attım ve sizin derleme bir şiir kitabınıza gözüm takıldı. Öncelikle dikkatimi çeken ve bende değişik duygular uyandırarak çok hoşuma giden şey, kitabınızın ismi oldu: "Sen bana bakma, ben senin baktığın yönde olurum." Şiirlerinizi okumaya başladığımda basit, kısa ve kolay anlaşılabilirler gerçekten çok hoşuma gitti. Şiirlerinizi bir solukta okudum ve anladım ki şiire doğru bir başlangıç yapmışım.

Sizinle başlayan şiir yolculuğum, bundan sonra da siz ve sizin gibi değerli diğer şairleri okuyarak devam edecek. Böyle bir başlangıca vesile olduğunuz için size çok teşekkür ediyorum. Saygı ve sevgilerimle...

Ceylin TOSUN HZ-A

Sayın Orhan Veli,
Sizin şiirlerinizi çok beğeniyorum. Onlarla bizlere aktarmak istediğiniz duygular muhteşem! Yedinci sınıftayken Türkçe öğretmenimin isteğiyle bir şiir yarışmasına katıldım. Öğretmenim bir şiir seçerek evde çalışmamı istedi.

Kitabevinde birçok şiir kitabını inceledim. Fakat elime sizin kitabınız geçtiğinde içimden bir ses onu almamı söyledi ve aldım.

Eve gittiğimde hangi şiirinizi okusam diye düşünürken rastgele çevirdiğim sayfalarından birinde "Deniz Kızı" adlı şiirinizi gördüm, okudum ve çok beğendim. Evet, bir hafta sonra yarışma vardı. Çok heyecanlıydım. Ellerim titriyor, yarışmadan çekilmeyi bile düşünüyordum. Ama kararlıydım, bu şiiri okumalıydım. Sıra bana geldiğinde sahneye çıktım, şiirinizi okumaya başladım. Her satırında, şiirdeki duyguları yoğun bir şekilde hissettim. Sahnedeki indüğimde herkes beni alkışladı ama ben onları duymuyordum bile. Şiir beni çok etkilemişti. Birkaç gün sonra sonuçlar açıklandı. Ben kazandım! İlk başta şiire karşı özel bir ilgim yoktu. Şimdiyse şiirin bu büyüdünyasında ben de varım. Bu şiiri yazdığınız ve bana şiiri sevdirdiğiniz için size tüm kalbimle teşekkür ederim. Saygı ve Sevgilerimle...

Sude İNCİ HZ-A

Sevgili Becca Fitzpatrick,
Sizin kitaplarınızı okumaya bir arkadaşımın tavsiyesiyle başladım. Fısıltıya (Hush Hush #1) başladığım ilk anda elimden bırakamadım ve tüm seriyi bir haftada bitirdim. Fısıltı beni kitap okumaya yakınlıştıran kitabınız oldu. "Hush Hush" serisinin tüm repliklerini ezberliyorum ve tüm seriyi 4 kere okudum. Hatta Patch hayatımın erkek karakteri oldu diyebilirim.

Kitaplarınızda kullandığınız akıcı diliniz, repliklerin kenara yazılıp tekrar tekrar okunabilecek nitelikte olması, karakterlerinizin içtenliği ve ilginç hikâyeleri beni gerçekten çok etkiledi. Kitaplarınız benim için bir kitaptan çok fazla... Onlar canım sıkıldığında veya moralim bozulduğunda kaçık gidebileceğim başka bir dünya. Fısıltı'nın ilk kitabınız olmasına gerçekten hayret ediyorum. Bu dünyaya gerçekten yazar olmak için geldiğinizi düşünüyorum. Sizinle tanışıp bu hikâyeyi yazmaya nasıl başladığınızı ve nelerden ilham aldığınızı öğrenmek isterdim. Umarım ileride daha birçok kitap yazarsınız ve ben bunların hepsini okurum. Hatta sizin alışveriş listenizi bile okurum, yeter ki siz yazın... Umarım tüm hayatınız mutlu, huzurlu ve bol kitaplı geçer. Sevgilerimle...

Ceren Nur DOMAÇ 9-B

1072 yılında sahibim Kaşgarlı Mahmud tarafından Bağdat'ta yazıldığımdan beri yıllardır. Öyle uzun zaman oldu ki biri beni alıp okumayalı. Sayfalarım yıprandı, yorgun düştüm sandukalarda seyahat etmekten. Yıllardır tozlu raflarda sıramı bekliyorum fark edilip satın alınmak için. O sahaf benim demeden elden ele dolanır oldum. Uzun zamandır da bir evin kütüphanesinde dinlenmeye çekildim. Ta ki tekrar satılana dek... Bugün biri beni fark etti, uzun uzun inceledi, sayfalarımı dokunurken gözleri pırl pırl parlıyordu. Adı Ali Emiri Efendiymiş. "Yeni sahibim sanırım bu." diye içimden geçirdim. Belli ki kitaptan da anlıyor, otuz sarı altını saydıktan sonra beni alıp uçar adımlarla evine götürdü. Büyük bir özenle ve şefkatle tüm sayfalarımı inceledi, sahibim geceleri uyumuyor, özenle ve dikkatle beni inceliyor. İki ay gibi kısa sürede üç kez okudu beni, sayfalarım eksik var mı diye. Hatta bir gün eve gelen misafirle konuşurken mutlulukla karışık heyecanla şu cümlelerin dudaklarından döküldüğünü hatırlarım: "Bu kitabı aldım, eve geldim; yemeyi içmeyi unuttum... Bu kitabı, Sahaf Burhan bana 33 liraya sattı. Fakat ben bunu birkaç misli ağırlığındaki elmaslara, zümrütlere değişmem." Keyfim yerindeydi çok da mutluydum. Nihayet sahaf raflarında kös beklemekten kurtulmuştum. Kıymetimi bilen birinin eline geçmiş olmam da tarifsiz bir huzur veriyor. Bakalım zaman ne gösterecek? Muhtemelen kopyalanıp kütüphane raflarında, medreselerde yerimi alacağım."

Yukarıda hikâyesini yer alan kitap, bir başka örneği olmayan Türk dilinin ilk sözlüğü olan "Divan-ı Lügat-i Türk"ün ta kendisidir. Bu kitap 1910'lu yıllarda İstanbul Sahaflar Çarşısı'ndaki Sahaf Burhan Efendi'nin eline geçer. Elindeki eseri satmak için Eğitim Bakanlığı'na başvurur Burhan Efendi. Bakanlık otuz sarı lirayı fazla bulup kitabı satın almayı reddeder. Bunun üzerine Burhan Efendi de onu araştırmacı ve tezkire yazarı Ali Emiri Efendi'ye gösterir. O da kitabın değerli olduğunu anlar, otuz sarı lirayı verip alır. Ali Emiri Efendi sayesinde de bu eşsiz eser gün yüzüne çıkar.